

KIDN KONSTYTUCJA
DLA NAUKI USTAWA 2.0

Ewaluacja jakości działalności naukowej - przewodnik

Ministerstwo Nauki
i Szkolnictwa Wyższego

Ewaluacja jakości działalności naukowej – przewodnik

Opracowanie przygotowane na podstawie:

- ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce
 - ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę –
Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce
- projektu rozporządzenia ws. ewaluacji jakości działalności naukowej
- projektu rozporządzenia ws. dziedzin nauki i dyscyplin naukowych
oraz dyscyplin artystycznych w dziedzinie sztuki
- projektu rozporządzenia ws. sporządzania wykazów wydawnictw
publikujących recenzowane monografie naukowe oraz czasopism
naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji
międzynarodowych
- projektu rozporządzenia ws. pomocy *de minimis* w ramach programu
„Wsparcie dla czasopism naukowych”

Zespół MNiSW w składzie: Aleksander Dańda, Bogdan Szkup, Bartłomiej Banaszak, Miłosz Rojek, Przemysław Wewiór

Spis treści

Wprowadzenie	5
Czemu służy system ewaluacji działalności naukowej?	5
Rozwój systemu ewaluacji w Polsce.....	8
Dlaczego jest dokonywana zmiana dotychczasowego systemu ewaluacji jakości działalności naukowej?	10
Rozdział I - Podstawowe założenia nowego systemu ewaluacji	13
Podmiot ewaluacji	13
Przedmiot ewaluacji	14
Kryteria ewaluacji	18
Liczba N.....	19
Kategorie naukowe i artystyczne	21
Rozdział II – Kryterium I.....	23
Ogólne zasady.....	23
Limit osiągnięć publikacyjnych	25
Zasada dziedziczenia prestiżu.....	33
Poszanowanie różnych sposobów komunikacji właściwych dla różnych dyscyplin naukowych ..	34
Czasopisma naukowe i recenzowane materiały z konferencji międzynarodowych	35
Wykaz czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych..	35
Artykuły opublikowane w czasopismach niezamieszczonym w wykazie	40
Monografie.....	41
Wykaz wydawnictw wydających recenzowane monografie naukowe.....	41
Redakcja monografii naukowej	45
Rozdział w monografii naukowej.....	45
Zestawienie tabelaryczne – punkty za publikacje i redakcję.....	46
Publikacje wieloautorskie.....	48
Artykuły naukowe.....	48
Monografie naukowe	49
Zestawienie tabelaryczne – punkty za publikacje wieloautorskie	51
Patenty	53
Rozdział III – Kryterium II.....	55

Rozdział IV – Kryterium III.....	58
Rozdział V – Ewaluacja jakości działalności naukowej w dziedzinie sztuki	61
Rozdział VI – Ewaluacja jakości działalności naukowej objętej ochroną informacji niejawnych	64
Rozdział VII – Proces ewaluacji.....	68
Obowiązki sprawozdawcze związane z ewaluacją (raportowanie danych do systemów POL-on i ORCID)	68
Jednostki referencyjne	75
Algorytm ewaluacji i przyznawanie kategorii.....	76
Przyznawanie kategorii A+	82
Kalendarium okresu przejściowego i pierwszej ewaluacji jakości działalności naukowej przeprowadzanej wg nowych zasad.....	85
Zakończenie – 10 największych mitów dotyczących ewaluacji jakości działalności naukowej.....	89
Mit 1 – „Nowa ewaluacja oznacza katastrofę dla nauk humanistycznych i nauk społecznych”	89
Mit 2 - „Nowa ewaluacja poszerzy zjawisko »punktozy«”	91
Mit 3 – „Zastąpienie oceny wydziałów przez ewaluację przeprowadzaną w ramach dyscyplin uderza w interdyscyplinarność”	92
Mit 4 – „Model ewaluacji deprecjonuje znaczenie monografii w naukach humanistycznych i społecznych”	94
Mit 5 - „Zaproponowana formuła wykazu czasopism oznacza likwidację czasopism polskojęzycznych”	95
Mit 6 – „Nowa ewaluacja nie uwzględni w ocenie artykułów opublikowanych w czasopismach z obecnej listy ‘B’ ”	96
Mit 7 – „Ministerstwo zmienia reguły w trakcie gry”	97
Mit 8 – „Przypisywanie dyscyplin do czasopism jest zbędną biurokracją i ogranicza pulę czasopism, w których mogą publikować polscy naukowcy”	98
Mit 9 – „Wykorzystanie w ewaluacji międzynarodowych baz czasopism prowadzonych przez międzynarodowe korporacje ignoruje fakt protestów środowisk naukowych w niektórych krajach (np. Niemcy, Szwecja) przeciwko warunkom dyktowanym przez te korporacje”	99
Mit 10 – „W krajach rozwiniętych albo nie jest prowadzona ocena albo odchodzi się od oceny opartej na narzędziach bibliometrycznych”	100
ZAŁĄCZNIK 1 – PRZYKŁAD Oświadczenie o dziedzinie i dyscyplinie	102
ZAŁĄCZNIK 2 – PRZYKŁAD Oświadczenie o wyrażeniu zgody na zaliczenie do liczby pracowników prowadzących działalność naukową (dla celów ewaluacji jakości działalności naukowej)	103
ZAŁĄCZNIK 3 – PRZYKŁAD Oświadczenie upoważniające podmiot do wykazania osiągnięć pracownika (w przypadku wskazania jednej dyscypliny oraz prowadzenia działalności naukowej w okresie objętym ewaluacją wyłącznie w jednym podmiocie).....	104

ZAŁĄCZNIK 4 – PRZYKŁAD Oświadczenie upoważniające podmiot do wykazania osiągnięć pracownika (w przypadku wskazania dwóch dyscyplin oraz / lub prowadzenia działalności naukowej w okresie objętym ewaluacją w więcej niż jednym podmiocie).....	105
ZAŁĄCZNIK 5 – PRZYKŁAD Oświadczenie upoważniające podmiot do wykazania osiągnięć artystycznych pracownika (w przypadku wskazania jednej dyscypliny oraz prowadzenia działalności naukowej w okresie objętym ewaluacją wyłącznie w jednym podmiocie).....	106
ZAŁĄCZNIK 6 – PRZYKŁAD Oświadczenie upoważniające podmiot do wykazania osiągnięć artystycznych pracownika (w przypadku wskazania dwóch dyscyplin oraz / lub prowadzenia działalności naukowej w okresie objętym ewaluacją w więcej niż jednym podmiocie)	107

Wprowadzenie

Czemu służy system ewaluacji działalności naukowej?

Od dłuższego czasu pracownicy akademicy z całego świata są poddawani narastającej presji, aby publikować w czasopismach naukowych, które są widoczne w międzynarodowym obiegu naukowym, przede wszystkim dzięki ich ujęciu na listach Scopus lub Web of Science. Jest to jeden z efektów długofalowej zmiany, która zachodzi w sektorze szkolnictwa wyższego i nauki. W czasach gdy system szkolnictwa wyższego był uznawany za jakość samą w sobie i gdy nie było wymagane legitymowanie się doktoratem, aby zostać zatrudnionym na uczelni na stanowisku profesora (przynajmniej w państwach szeroko rozumianego Zachodu), nie było istotnych powodów do prowadzenia ewaluacji i dokonywania indywidualnych ocen. To był inny świat, świat spokojnego rozwoju działalności naukowej, mniejszej mobilności, świat w którym przekaz ustny pełnił taką rolę, jaką obecnie w nauczaniu i prowadzeniu badań naukowych pełni Internet. Generalnie rzecz ujmując, w tym innym, znanym nam wcześniej świecie zakładano, że ktokolwiek znalazł zatrudnienie w uczelni, był z pewnością zdecydowanie bardziej wykształcony niż reszta społeczeństwa i tym samym wytwory jego pracy były automatycznie uznawane za odkrywcze lub przynajmniej bardzo dobre pod względem jakościowym. Wiele zmieniło się od tamtych czasów. Dynamicznie rosnące aspiracje edukacyjne, dostrzegane bardzo wyraźnie także w Polsce, spowodowały potrzebę rozwoju sektora uczelni, w tym zwiększenia liczby jego pracowników oraz znaczącej rozbudowy infrastruktury technicznej. Bez tego sprośanie tym aspiracjom byłoby niemożliwe.

Ten trend oraz rosnące oczekiwania społeczeństwa i gospodarki wobec uczelni wywołują liczne konsekwencje zarówno dla uczelni, jak i dla współczesnych państw. Należy wspomnieć w szczególności o trzech z nich, tj. rosnących wydatkach publicznych na badania naukowe, presji studentów na podniesienie jakości oferty dydaktycznej oraz oczekiwaniach, aby uniwersytety w większym stopniu włączyły się we współpracę ze społeczeństwem i podmiotami gospodarczymi, dostarczając wysokiej jakości nowych rozwiązań, technologii i produktów niezbędnych do szybszego rozwoju. Nie sposób sprośać tym oczekiwaniom bez wprowadzenia mechanizmów służących zapewnieniu wysokiej jakości badań naukowych.

Wzrost wydatków publicznych na finansowanie uczelni i instytucji naukowych jest warunkiem koniecznym dla osiągnięcia sukcesu w zakresie zmian przeprowadzanych w szkolnictwie wyższym i nauce, służących realizacji oczekiwań społecznych wobec tego sektora. Zarazem jednak należy mieć na uwadze to, że potrzeby finansowe szkolnictwa

wyższego i nauki, związane m.in. z prowadzeniem badań naukowych i prac rozwojowych, rosną szybciej niż możliwości ich zaspokojenia przez państwo. Jest to zjawisko powszechne w wymiarze międzynarodowym. Wzrost środków na naukę zależy przede wszystkim od tego, czy uda się przekonać podatników i zarazem wyborców, że byłaby to rozsądna inwestycja. Aby to osiągnąć konieczne jest wprowadzenie przejrzystych kryteriów, na podstawie których możliwe będzie podejmowanie racjonalnych decyzji dotyczących podziału środków z budżetu państwa między poszczególne uczelnie i inne instytucje naukowe.

Najbardziej oczywistym kryterium jest jakość doskonałości działalności naukowej. Zastosowanie tego kryterium implikuje podstawowe założenie leżące u podstaw systemu alokacji środków finansowych na naukę, zgodnie z którym uczelnie i instytuty naukowe, których działalność przynosi lepsze jakościowo rezultaty, powinny otrzymywać więcej pieniędzy na badania naukowe i prace rozwojowe niż podmioty prowadzące działalność naukową na niższym poziomie. Takie założenie prowadzi nas z kolei do zagadnienia, które jest przedmiotem niniejszego przewodnika, tj. do systemu ewaluacji działalności naukowej. Bez wątpienia, z punktu widzenia realizacji polityki naukowej państwa, kluczowym wyzwaniem jest odpowiednie zaprojektowanie systemu ewaluacji w taki sposób, aby realizował postawione przed nim cele. W dalszej części przewodnika postaramy się w sposób czytelny wyjaśnić zasady funkcjonowania nowego polskiego systemu ewaluacji jakości działalności naukowej, wprowadzonego przepisami ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce” (zwanej również „Konstytucją dla Nauki” lub „Ustawą 2.0”), towarzyszącej jej ustawy „Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce” oraz przepisami aktów wykonawczych (rozporządzeń) przygotowanych do tychże ustaw.

Systemy ewaluacji nauki są używane jako narzędzie prowadzenia polityki naukowej od co najmniej trzech dziesięcioleci, w różnych państwach na całym świecie. Pierwszym tego rodzaju mechanizmem był brytyjski system *Research Assessment Exercise* z 1986 r. Model brytyjski szybko stał się jednym z głównych punktów odniesienia dla budowy systemów instytucjonalnej ewaluacji nauki w innych krajach. Zgodnie z tym modelem przeprowadzano ocenę uczelni w Zjednoczonym Królestwie w latach 1986, 1989, 1992, 1996, 2001, 2008 (pod wspomnianą powyżej nazwą *Research Assessment Exercise*) i w 2014 roku (w zmienionej formule, jako *Research Excellence Framework*). Początki kategoryzacji jednostek naukowych w Holandii sięgają również lat osiemdziesiątych ubiegłego wieku, a obecna ocena działalności naukowej holenderskich jednostek naukowych (*Standard Evaluation Protocol*) jest przeprowadzana co 6 lat. Kategoryzacja jednostek naukowych jest przeprowadzana w

wielu współczesnych państwach europejskich, w tym np. we Francji, w Portugalii, w Szwecji i w Rumunii¹.

W początkach lat 90. ocena jakości działalności naukowej zaczęła być w sposób systemowy realizowana również w Polsce. Ocena jakości działalności naukowej prowadzonej przez różne instytucje szkolnictwa wyższego i nauki dokonywana jest *ex post*. Metody pomiaru, jakich używa się przy ewaluacji, można podzielić na trzy zasadnicze kategorie: metody oparte na ocenie eksperckiej (*peer review-based models*), metody oparte na liczbie publikacji (*publication count-based models*) i metody oparte na ocenie wpływu publikacji (określanej poprzez ilość cytowań: *citation-based models*). Większość współczesnych państw stosuje w tym względzie mieszany model oceny, z wyraźnie zarysowaną przewagą metod ilościowych pomiaru.

Złożoność systemów ewaluacji z czasem stopniowo wzrastała. Na efektywność jednostki naukowej składają się aktualnie różne rezultaty działalności badawczej, takie jak np. publikacje, projekty, uczestnictwo w konferencjach. Swoje zastosowanie znalazły nowe rodzaje wskaźników, m.in. *impact factor*, *indeks Hirscha*. Ma to zarówno dobre, jak i złe strony. Do dobrych należy zaliczyć większy stopień obiektywizmu rezultatów procesu ewaluacji przeprowadzanego z użyciem tych rozbudowanych mechanizmów. Do złych stron należy zaliczyć fakt, że nadmierne skomplikowanie systemu ewaluacji i oparcie go o nader liczną grupę wskaźników i mierników może dla jednostek naukowych (dla osób kierujących tymi jednostkami) stanowić podstawę do tzw. gry parametryzacyjnej, która oznacza takie ukierunkowywanie aktywności badawczej (np. promowanie określonych wzorców publikacyjnych), która przyniesie danej jednostce możliwie najlepszy rezultat punktowy w danym systemie ewaluacyjnym. Jest to jeden z podstawowych powodów, dla których wskaźniki i mierniki systemów ewaluacji powinny ulegać regularnej analizie pod kątem „grywalności” i poddawane zmianom.

Tego rodzaju zmiany i ciągłe udoskonalanie systemów ewaluacji nauki wiąże się z istotnymi wyzwaniami dla osób projektujących polityki publiczne w zakresie szkolnictwa wyższego i nauki takimi, jak: przesuwanie akcentu pomiędzy metodą ekspercką ewaluacji (*peer review*) a metodą parametryczną; dokonywanie wyboru między jednym uniwersalnym systemem ewaluacji (stosowanym dla wszystkich dziedzin i dyscyplin nauki) a kilkoma systemami ewaluacji, zróżnicowanymi dla potrzeb poszczególnych dziedzin i dyscyplin; koncentrowanie się jedynie na najważniejszych efektach działalności naukowej czy też branie

¹ Więcej na ten temat w: E. Kulczycki, M. Korzeń, P. Korytkowski, *Toward an excellence-based research funding system: Evidence from Poland*, „Journal of Infometrics” 11 (2017).

pod uwagę szerokiego spektrum efektów badań czy też wreszcie – przekazywanie środków finansowych jedynie do najlepszych jednostek lub motywowanie wszystkich podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki – także i tych nie wykazujących się doskonałością naukową.

Rozwój systemu ewaluacji w Polsce

W Polsce wstępna ocena jednostek naukowych została przeprowadzona w 1990 r. Rok później Komitet Badań Naukowych (organ kolegialny, w którym połączono funkcje dzisiejszego Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego – kreowania polityki publicznej – oraz funkcje agencji finansującej badania w rodzaju dzisiejszego NCN lub NCBR) wprowadził zasady ewaluacji jakości działalności naukowej, której miały podlegać wszystkie polskie jednostki naukowe. Zdecydowano się wówczas na metodę eksperckiej oceny dokonań jednostek (*peer review*). Była to pierwsza wersja polskiego systemu ewaluacji nauki w wyniku której dokonano przyznania jednostkom kategorii naukowych. Pierwsze kategorie zostały przyznane jednostkom w latach 1991-1998.

Po tym okresie polski system ewaluacji nauki przeszedł kilka istotnych zmian. Argumentem za ich dokonaniem była dewaluacja przyznanych kategorii, która wynikała ze zbyt liberalnego podejścia ekspertów (przyznano bowiem najwyższą kategorię zbyt dużej liczbie jednostek), nie idącego w parze z efektami działalności naukowej. Pod koniec lat 90. powstała druga generacja polskiego systemu ewaluacji nauki – tym razem bazująca na metodzie parametrycznej, która miała sprawić, że ewaluacja będzie bardziej obiektywna i niezależna od indywidualnych opinii eksperckich. W 1999 r. wydane zostało nowe rozporządzenie, które wprowadziło w życie zasady ewaluacji parametrycznej. W tej wersji bardziej liczyły się wskaźniki i mierniki efektywności działań badawczych a nie opinie poszczególnych ekspertów (choć zachowano elementy oceny eksperckiej w odniesieniu do pewnych elementów systemu).

W tym samym czasie KBN zaczął przygotowania do publikacji polskiego rankingu czasopism naukowych, który miał wspierać system ewaluacji nauki. Ta druga generacja systemu ewaluacji nauki posłużyła do przeprowadzenia czterech procesów ewaluacji jednostek naukowych: w 1999, 2003, 2006 i 2010 r. Każdy kolejny proces ewaluacji odbywał się na nieco zmienionych zasadach szczegółowych, wspierając się na analizie poprzedniego zakończonego procesu ewaluacji, jego silnych i słabych stron. W ten sposób do systemu ewaluacji nauki wprowadzano z biegiem lat coraz większą liczbę danych, wzrastała rozpiętość skali kategorii przyznawanych jednostkom naukowym, zwiększała się liczba

parametrów, w oparciu o które dokonywana była ewaluacja. Niestety, doprowadziło to do sytuacji, w której sam system ewaluacji przestał być przejrzystym mechanizmem oceny, a stał się swego rodzaju maszyną, której specyfiki działania nie rozumieli już nawet jej twórcy. W 2005 r. KBN został włączony do nowopowstałego MNiSW i kontynuował swe prace nad udoskonalaniem systemu ewaluacji nauki.

Kolejnym etapem rozwoju systemu instytucjonalnej ewaluacji nauki było wypracowanie nowego modelu przez powstały w 2010 r. Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych (organ doradczy Ministra, odpowiedzialny stricte za przeprowadzanie ewaluacji nauki). Ewaluacja „trzeciej generacji” została po raz pierwszy przeprowadzona w 2013 r. na podstawie ministerialnego rozporządzenia z 13 czerwca 2012 r. precyzującego mierniki, sposób i tryb przeprowadzenia ewaluacji i kategoryzacji jednostek naukowych. Znakomita większość z tych rozwiązań została również przyjęta jako podstawa do ostatniej jak do tej pory ewaluacji jednostek naukowych, która została przeprowadzona w 2017 r. (w oparciu o przepisy nowego rozporządzenia wydanego 12 grudnia 2016 r.). Podmiotem ewaluacji były jednostki naukowe tj. jednostki podstawowe uczelni (najczęściej wydziały), instytuty badawcze, instytuty PAN lub inne podmioty prowadzące w sposób ciągły badania naukowe i prace rozwojowe (w tej kategorii znalazły się głównie wciąż nieliczne – niestety – centra R&D firm prowadzących działalność badawczą w Polsce). Te zatem podmioty mogły w myśl dotychczasowych zasad wnioskować o przeprowadzenie ewaluacji jakości ich działalności naukowej przedstawiając ankietę ze spisem zgłaszanych przez nie tzw. zdarzeń ewaluacyjnych. Zdarzeniem takim było każde osiągnięcie naukowe – np. wydana monografia, artykuł naukowy, patent, zrealizowany projekt badawczy, twórczość artystyczna, wytworzenie infrastruktury badawczej lub organizacja konferencji naukowej. Ewaluacja była do tej pory przeprowadzana w czterech grupach nauk: nauki humanistyczne i społeczne (HS), nauki ścisłe i inżynierskie (SI), nauki o życiu (NZ) oraz nauki o sztuce i twórczości artystycznej (NS). Na potrzeby ewaluacji z 2017 r. (obejmującej okres 2013-2016) zgłoszonych zostało ponad 1,2 mln zdarzeń ewaluacyjnych. Zostały one zgłoszone przez 994 jednostki naukowe zatrudniające ok. 86,5 tys. badaczy. Wyniki tej ostatniej, jak do tej pory, ewaluacji zostały opublikowane w październiku 2017 r.

Dlaczego jest dokonywana zmiana dotychczasowego systemu ewaluacji jakości działalności naukowej?

Wśród wielu powodów zmian w zasadach ewaluacji wskazać można na kilka zasadniczych. Po pierwsze, dotychczas w ramach ewaluacji porównywane były – w przypadku uczelni – wydziały, które często nie były porównywalne pod względem zakresu przedmiotowego prowadzonych badań. Sumowane były punkty za osiągnięcia naukowców, którzy byli zatrudnieni na jednym wydziale, ale prowadzili badania w różnych dyscyplinach, co z kolei dawało wyniki, których porównywanie było utrudnione (o ile w ogóle możliwe w niektórych przypadkach). Bez wątpienia takie praktyki zniekształcały ocenę działalności naukowej, faworyzując te jednostki, w których składzie osobowym znajdowały się grupy badawcze lub nawet pojedynczy badacze reprezentujący nauki ścisłe. Tymczasem poszczególne dyscypliny naukowe charakteryzują się odmiennymi praktykami publikacyjnymi i wzorcami cytowań. Ewaluacji w nowym systemie podlega działalność naukowa całej uczelni w poszczególnych dyscyplinach, w których w danej uczelni jest prowadzona działalność naukowa. Uczelnie otrzymują zatem więcej niż jedną kategorię naukową – liczba tych kategorii jest uzależniona od liczby dyscyplin, w jakich uczelnia prowadzi działalność naukową. Więcej niż jedną kategorię mogą też otrzymać niektóre instytuty naukowe PAN. Oceny te dużo bardziej precyzyjnie mierzą jakość działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach i dają podstawę do porównań między uczelniami.

Po drugie, dotychczasowy system ewaluacji jednostek naukowych stał się nadmiernie biurokratycznym ćwiczeniem – w praktyce zbyt rzadko wspierającym doskonałość naukową w uczelniach i instytutach. Doskonałość ta powinna wiązać się z uczestnictwem w globalnym dyskursie akademickim oraz ciągłym porównywaniem się z wiodącymi instytucjami naukowymi. Tymczasem pod względem odsetka publikacji w czasopiśmie mających największy wpływ na globalny dyskurs naukowy (znajdujących się w 1% najlepszych źródeł indeksowanych w międzynarodowych bazach) jednoznacznie ustępujemy takim państwom jak Czechy, Węgry czy Belgia. Przegrywamy jako państwo konkurencję o europejskie granty na badania naukowe. Pod względem liczby udziałów we wnioskach składanych do finansowania w programie „Horyzont 2020” na 1 milion mieszkańców Polska zajmuje obecnie ostatnie – 28. miejsce. Związany z tym jest inny problem: staliśmy się płatnikami netto do tego unijnego programu w zakresie badań naukowych i innowacji. Ujemne saldo między środkami uzyskanymi przez polskie instytucje i organizacje a wkładem Polski w finansowanie wspomnianego programu szacuje się na ponad 7 mld zł. To kwota

porównywalna z rocznymi wydatkami budżetowymi na naukę w Polsce! Niska widoczność w światowej nauce nie tylko ogranicza zdolność do przyciągania do naszego kraju wybitnych umysłów, ale również zmniejsza atrakcyjność Polski jako miejsca do prowadzenia badań i rozwoju dla polskich naukowców. Stąd poważne zagrożenie dalszym drenażem talentów. Jednym z winowajców tego stanu rzeczy jest obecny system ewaluacji działalności naukowej, który nie docenia w wystarczającym stopniu osiągnięć naukowych mających autentyczny wpływ na globalny obieg myśli. Zamiast tego generuje on zjawisko „punktozy”, rozumiane jako presja na wydawanie dużej liczby nieznaczących poznawczo publikacji, wynikająca z możliwości zastąpienia publikacji w najlepszym czasopiśmie kilkoma publikacjami w dużo gorszych czasopismach. Nowy model ewaluacji przesuwą nacisk na jakość i służy wspieraniu doskonałości naukowej, rozumianej jako uczestnictwo w globalnym dyskursie akademickim. Skutecznie niweluje także zjawisko „punktozy”. Zwiększa się znaczenie artykułów publikowanych w czasopismach zindeksowanych w bazach bibliograficznych o największej renomie na świecie, wśród których to czasopism już teraz znajduje się – co warto podkreślić – wcale niemała liczba polskich czasopism naukowych. Jednocześnie, do nowego systemu ewaluacji wprowadza się nowy instrument polityki pro jakościowej: program wsparcia rozwoju tych spośród najlepszych polskich czasopism, które nie są jeszcze obecne we wspomnianych bazach bibliograficznych, program mający na celu podniesienie poziomu praktyk wydawniczych i edytorskich w tychże czasopismach oraz umożliwienie im wejście w międzynarodowy obieg naukowy. Ponadto, nowy model ewaluacji będzie uwzględniał tylko najlepsze publikacje poszczególnych naukowców, co będzie zachęcało badaczy do wykorzystania swego potencjału do prowadzenia badań naukowych na możliwie najwyższym poziomie i publikowania ich wyników w prestiżowych czasopismach lub w monografiach wydawanych przez wydawnictwa przestrzegające najwyższych standardów etycznych i naukowych.

Po trzecie, nowa ewaluacja umożliwi związanie z jej wynikami uprawnień do nadawania stopni w nauce i sztuce. W wyniku konsultacji ze środowiskiem akademickim stało się jasne, że nadawanie stopni musi zostać powiązane z jakością prowadzonej działalności naukowej (w tym twórczości artystycznej), a obecny system dystrybucji uprawnień do nadawania stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki (z istotnym udziałem Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów) jest jednoznacznie wadliwy. Dzięki temu zreformowany system ewaluacji sprzyja zapewnieniu wysokiej jakości przyszłych kadr naukowych, kształconych w uczelniach i instytutach, które prowadzą w danym obszarze badania na odpowiednio wysokim poziomie.

Po czwarte, dotychczasowa ewaluacja stała się działaniem generującym znaczne obciążenia administracyjne dla ocenianych podmiotów. W ramach dotychczasowego systemu ewaluacji raz na 4 lata zbierano (w zakresie tzw. parametrów ewaluacyjnych) wiele szczegółowych informacji o różnego rodzaju produktywności badawczej (np. o prawach do ochrony odmian roślin, prawach ochronnych na wzory użytkowe i znaki towarowe, prawach z rejestracji wzorów przemysłowych i topografii układów scalonych, dziełach architektonicznych, planach zagospodarowania przestrzennego, studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, atlasach i mapach, słownikach biograficznych i bibliograficznych, katalogach zabytków). Okazuje się, że większość z tych parametrów nie ma praktycznie żadnego wpływu na ostateczną kategorię naukową. Nowe zasady ewaluacji upraszczają proces oceny jakości działalności naukowej dzięki koncentracji na informacji o najbardziej istotnych rezultatach pracy naukowców.

Wszystkie wymienione powyżej powody, zebrane razem na etapie diagnozowania problemów związanych z dotychczasowym modelem ewaluacji i sygnalizowanych przez środowisko naukowe, sprawiły że konieczne stało się nie tyle dokonanie naprawy modelu już funkcjonującego, ale wręcz zastąpienie go przez model nowy, lepiej dopasowany do potrzeb podmiotów tegoż systemu.

Poza tymi zasadniczymi powodami reformy modelu instytucjonalnej ewaluacji nauki, należy przynajmniej zaznaczyć jeszcze kilka innych istotnych założeń towarzyszących projektowaniu nowego modelu, m.in.:

- uwzględnienie specyfiki poszczególnych dziedzin nauki i sztuki w kryteriach oceny, ich wadze oraz sposobie oceny, zwłaszcza w odniesieniu do sztuki, a także nauk humanistycznych, społecznych i teologicznych;
- uwzględnienie rozwiązań zachęcających do prowadzenia badań interdyscyplinarnych na wysokim poziomie;
- zdecydowane zwiększenie w kryteriach oceny nacisku na znaczenie wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki;
- uwzględnienie zasad przejściowych wynikających z faktu wydania rozporządzenia po upływie ponad półtora roku od rozpoczęcia okresu objętego ewaluacją.

Rozdział I - Podstawowe założenia nowego systemu ewaluacji

Podmiot ewaluacji

Ewaluacji jakości działalności naukowej podlegają w nowym modelu wszystkie podmioty współtworzące system szkolnictwa wyższego i nauki, wymienione w art. 7. ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Należy przy tym wyraźnie zaznaczyć, że w odniesieniu do uczelni akademickich, instytutów PAN, instytutów międzynarodowych oraz federacji ewaluacja dokonywana jest z mocy prawa, automatycznie, bez konieczności składania wniosku. Pozostałe podmioty systemu szkolnictwa wyższego i nauki, tj. uczelnie zawodowe, instytuty badawcze oraz inne podmioty, które prowadzą głównie działalność naukową w sposób samodzielny i ciągły (np. Instytut Pamięci Narodowej, centra badawczo-rozwojowe) mogą poddać się procesowi ewaluacji na wniosek złożony przez kierownika danego podmiotu do ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Taki dychotomiczny podział podmiotów na dwie kategorie (podmioty, które muszą poddać się procesowi ewaluacji i podmioty, które poddają się ewaluacji dobrowolnie) związany jest z funkcjami, jakie w systemie przypisywane są poszczególnym kategoriom podmiotów: do głównych zadań uczelni akademickich, instytutów PAN, instytutów międzynarodowych i federacji zalicza się prowadzenie badań naukowych i dlatego też ich działalność w tym zakresie jest poddawana ocenie obligatoryjnej. Uczelnie zawodowe i instytuty badawcze mają zarysowane w systemie szkolnictwa wyższego i nauki inne priorytety (pierwsze kształcą wykwalifikowanych specjalistów dla polskiej gospodarki, drugie prowadzą działalność wdrożeniową oraz zajmują się transferem osiągnięć naukowych do gospodarki). Dlatego też działalność naukowa tych dwóch kategorii podmiotów jest obejmowana ewaluacją jedynie fakultatywnie: jeżeli – oprócz swej zasadniczej roli, jaką mają do odegrania w systemie – podmioty te będą się wykazywać działalnością naukową o odpowiednim poziomie, nic nie stoi na przeszkodzie, aby podmioty te poddały się procesowi ewaluacji tejże działalności. Co więcej, uzyskanie przez nie odpowiednio wysokiej kategorii naukowej będzie skutkowało uzyskaniem uprawnień do nadawania stopni. Inne podmioty, które prowadzą głównie działalność naukową w sposób samodzielny i ciągły, jeżeli uznają, że prowadzona przez nie działalność naukowa jest na odpowiednio wysokim poziomie, także mogą ubiegać się o poddanie ich ewaluacji. Choć podmioty te, niezależnie od przyznanej kategorii, nie będą mogły nadawać stopni, uzyskanie kategorii naukowej będzie je uprawniać do aplikowania o część środków finansowych przeznaczonych na wspieranie działalności naukowej. Na tej

zasadzie ewaluacji mogą poddać się m.in. IPN, centra badawczo-rozwojowe czy towarzystwa naukowe.

Przedmiot ewaluacji

Ewaluacji poddawana jest działalność naukowa prowadzona przez podmioty systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Warto przy tym zwrócić uwagę, że pojęcie działalności naukowej jest dużo bardziej pojemne, niż na to wskazywałaby jedynie jego analiza stricte językowa. Jako działalność naukową na potrzeby systemu rozumieć należy bowiem zarówno prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych, jak również – wykraczającą poza ścisłe rozumienie terminu „nauka” – twórczość artystyczną. Uzasadnieniem dla tak szeroko zarysowanej definicji działalności naukowej jest chęć objęcia nią działalności realizowanej w zakresie sztuki, która to dziedzina historycznie została w Polsce powiązana z systemem dziedzin nauki. W ramach tak połączonego systemu w dziedzinie sztuki od wielu już lat realizowane są awanse zawodowe (związane z uzyskiwaniem kolejnych stopni w zakresie sztuki odpowiadających stopniom naukowym – doktora i doktora habilitowanego, jak również tytułu profesora) a podmioty, których głównym zadaniem jest realizowanie twórczości artystycznej, są od lat uprawnione do pozyskiwania środków finansowych na prowadzoną działalność twórczą ze środków przeznaczonych na naukę. Osiągnięcia artystyczne w zakresie sztuki od dawna zatem były w praktyce uznawane za efekty działalności naukowej.

Ewaluacji podlega działalność naukowa prowadzona w podmiocie traktowanym jako niepodzielna całość. Jest to niezwykle istotne zastrzeżenie, ponieważ w poprzednim modelu ewaluacji podlegać mogły jedynie części składowe podmiotów: na uczelniach były to najczęściej wydziały, czasem instytuty lub katedry. Ewaluacja jest przeprowadzana w dyscyplinach naukowych lub artystycznych, w których dany podmiot legitymować się może odpowiednio dużym zaangażowaniem. Za wskaźnik tego poziomu zaangażowania w działalność naukową uznana została liczba osób zatrudnionych w podmiocie, którzy prowadzą działalność naukową w określonej dyscyplinie. Podmiot jest uprawniony do poddania się ewaluacji w określonej dyscyplinie, jeżeli liczba pracowników tego podmiotu wynosi minimum 12 (w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w tej dyscyplinie). To, czy dana dyscyplina jest poddawana ewaluacji, czy też nie, zależy od stanu zatrudnienia w danym podmiocie, w określonej dyscyplinie, według stanu obowiązującego w dniu 31 grudnia roku poprzedzającego rok przeprowadzania ewaluacji. Oznacza to zatem, że np. w odniesieniu do pierwszej ewaluacji, która ma zostać

przeprowadzona według nowych zasad w roku 2021, konieczność (lub możliwość – w zależności od rodzaju podmiotu) poddania się ewaluacji w danej dyscyplinie będzie ustalana według stanu zatrudnienia w takiej dyscyplinie na dzień 31 grudnia 2020 r.

Skąd wiadomo ilu pracowników jest zatrudnionych w podmiocie w danej dyscyplinie? Pozyskanie takiej wiedzy jest możliwe dzięki oświadczeniom, które każdy z pracowników zatrudnianych w podmiocie jest zobowiązany złożyć do 14 dni od daty zatrudnienia (art. 265 ust. 5). W oświadczeniu tym pracownik wskaże jedną lub dwie dyscypliny, w których prowadzi on działalność naukową. Oświadczenie to można złożyć tylko w jednym podmiocie.

Warto przy tym zauważyć, że liczba 12 pracowników, wskazana jako minimalny warunek, który należy spełnić aby dana dyscyplina była poddawana ewaluacji, nie musi oznaczać w praktyce konieczności zatrudnienia tylko 12 pracowników realizujących działalność naukową w danej dyscyplinie. Jest to liczba minimalna, dodatkowo liczona jako sumowanie wymiaru czasu pracy pracowników poświęcanego na działalność w danej dyscyplinie. Oznacza to, że najprawdopodobniej, w odniesieniu do większości dyscyplin, które będą poddawane ewaluacji, liczba osób zatrudnionych do prowadzenia działalności naukowej będzie większa niż 12. W liczbie tej będą bowiem zawierać się zarówno pracownicy zatrudnieni na część etatu (deklarujący poświęcanie całości swojego tak określonego wymiaru czasu pracy na działalność w ramach jednej dyscypliny) jak i ci pracownicy, którzy mogą być zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy ale deklarują poświęcanie jedynie części swojego czasu pracy na działalność w zakresie dyscypliny A, a pozostałą część swojego zaangażowania pracowniczego deklarują w zakresie dyscypliny B. Przykładowo, osoba prowadząca działalność naukową na pograniczu biologii i chemii może zadeklarować swoje zaangażowanie pracownicze np. w 60% na rzecz nauk biologicznych prowadzonych w danej uczelni lub instytucji a pozostałe 40% - jako zaangażowanie na rzecz nauk chemicznych. Stopień zaangażowania w poszczególne dyscypliny zależy w całości od ustaleń między pracodawcą a pracownikiem. Informacje o tak określonym czasie pracy, związanej z prowadzeniem przez pracownika działalności naukowej w dwóch dyscyplinach, powinny zostać wprowadzone do systemu teleinformatycznego POL-on w ramach obowiązku sprawozdawczego wynikającego z art. 343 ust. 1 pkt 16 przez kierowników podmiotów poddawanych ewaluacji. Dalsze wyjaśnienia dotyczące tego zagadnienia przedstawione są w rozdziale VII w części poświęconej obowiązkowi sprawozdawczemu związanym z ewaluacją.

Określając przedmiot ewaluacji należy ponadto zaznaczyć, że osiągnięcia zgłaszane na potrzeby ewaluacji muszą pozostawać w związku z zatrudnieniem danego pracownika w podmiocie lub też z pobieraniem przezeń kształcenia w podmiocie. Oznacza to, że np.

publikacje, które powstały w związku z zatrudnieniem przedstawiciela nauk politycznych w uczelni A, po przejściu tego pracownika do uczelni B – pomimo, że mieszczą się w granicach czasowych objętych okresem ewaluacji – nie mogą zostać zgłoszone na potrzeby tejże ewaluacji przez uczelnię B. Analogicznie rzecz się ma w odniesieniu do publikacji doktoranta, który uczył się w szkole doktorskiej X ale w okresie objętym ewaluacją przerwał kształcenie i przeniósł się do szkoły doktorskiej Y – w takim przypadku podmiot prowadzący szkołę dokorską Y nie może wykazać na potrzeby ewaluacji osiągnięć doktoranta, które uzyskał w czasie pobierania przezeń kształcenia w szkole doktorskiej X. Wyjątkiem od tak zarysowanej sytuacji są osiągnięcia artystyczne – w wyniku przeprowadzonych konsultacji środowisko uczelni artystycznych wskazało na fakt, że osiągnięcia te powstają z reguły właśnie poza związkiem artystów z zatrudniającymi ich uczelniami (np. autorstwo utworów muzycznych, namalowanie obrazu) i dlatego też – chcąc oddać prawdziwy obraz potencjału artystycznego danego podmiotu – należy umożliwić uczelni zgłoszenie tych osiągnięć do oceny ewaluacyjnej.

Przedmiotem ewaluacji mogą być jedynie osiągnięcia z czterech lat bezpośrednio poprzedzających rok przeprowadzenia ewaluacji. Oznacza to, że w przypadku ewaluacji, która zostanie przeprowadzona w 2021 r. uwzględniane będą jedynie osiągnięcia za lata 2017-2020. Od powyższej zasady istnieje jeden wyjątek. W kryterium trzecim (wpływ osiągnięcia na społeczeństwo lub gospodarkę) można zgłaszać osiągnięcia wytworzone przed okresem objętym ewaluacją, ale których wpływ dał się odczuć właśnie w okresie 4 lat bezpośrednio poprzedzających rok przeprowadzenia ewaluacji.

Ponadto w przypadku podmiotów, które w okresie objętym ewaluacją uległy przekształceniom organizacyjnym (podział lub połączenie, prowadzenie działalności w innej formie organizacyjnej) w ewaluacji uwzględniane są osiągnięcia naukowe lub artystyczne, także z okresu poprzedzającego dokonanie zmian organizacyjnych, czyli sprzed daty połączenia lub podzielenia podmiotu.

Kończąc omawianie kwestii związanych z przedmiotem ewaluacji, należy wyraźnie zaznaczyć, że są w niej brane pod uwagę jedynie te osiągnięcia, których opis został zamieszczony w Zintegrowanym Systemie Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on. Monografie naukowe i artykuły naukowe uwzględnia się w ewaluacji, jeżeli informacje o nich zostały umieszczone w bazie danych dostępnej za pośrednictwem elektronicznego identyfikatora naukowca zgodnego z międzynarodowymi standardami (ORCID). Informacje dotyczące monografii i artykułów mają obowiązek wprowadzać do ORCID bezpośrednio osoby prowadzące działalność naukową. Innymi słowy, każda osoba

prowadząca działalność naukową, jeżeli chce aby jej osiągnięcia mogły być uwzględniane w ewaluacji, musi posiadać identyfikator ORCID i za pomocą tego identyfikatora dokonywać bieżącej aktualizacji swoich osiągnięć publikacyjnych. Z systemu ORCID informacje o osiągnięciach publikacyjnych są następnie pobierane przez system POL-on na potrzeby dokonania ewaluacji. Osiągnięcia inne niż publikacje są zgłaszane bezpośrednio do systemu POL-on przez kierownika podmiotu chcącego się poddać ewaluacji – na bieżąco, nie zaś (tak jak ma to miejsce obecnie) raz na cztery lata. Podsumowując, w przeciwieństwie do dotychczasowego modelu ewaluacji, która brała pod uwagę zgłoszenia dokonywane przez jednostki naukowe w formie ankiety wypełnianej raz na cztery lata (co generowało w tym okresie istotne obciążenie pracą administracyjną w tych jednostkach), **nowy model ewaluacji zakłada, że dane te są wprowadzane do systemu POL-on na bieżąco** przez osoby kierujące podmiotami (w praktyce obowiązek ten może zostać oczywiście przekazany wydelegowanym do tego działania pracownikom np. Działu Nauki, a kierownik podmiotu będzie jedynie zatwierdzać efekty ich pracy) oraz przez samych pracowników prowadzących działalność naukową (są zobowiązani do samodzielnego wprowadzania danych o swoich publikacjach do systemu ORCID). Z powyższego obowiązku posiadania identyfikatora ORCID oraz samodzielnego wprowadzania doń informacji o swoich osiągnięciach są zwolnieni pracownicy prowadzący działalność tylko w dyscyplinach należących do dziedziny sztuki. Warto jednak zwrócić uwagę, że w sytuacji gdy pracownik prowadzący działalność w dyscyplinie artystycznej zadeklaruje również działalność w którejkolwiek z dyscyplin naukowych, to jego osiągnięcia naukowe będą brane pod uwagę w ewaluacji jedynie wtedy, gdy informacje na ich temat zamieści on za pośrednictwem systemu ORCID.

Należy jednak zaznaczyć, że w okresie przejściowym – to znaczy na potrzeby pierwszej ewaluacji która zostanie przeprowadzona według nowych zasad (czyli ewaluacji z roku 2021) – przekazywanie tych osiągnięć będzie opcjonalne. Oznacza to, że uczelnie zachowają możliwość masowego importu danych na temat publikacji swoich pracowników bezpośrednio do systemu POL-on, bez konieczności zasilania systemu ORCID – do końca 2020 r. To przejściowe rozwiązanie ma na celu umożliwić stopniowe dostosowywanie praktyk raportowania własnych osiągnięć przez pracowników. Podmioty, które są gotowe na to, aby wszyscy ich pracownicy samodzielnie raportowali swoje osiągnięcia, będą mogły korzystać z nowych rozwiązań już na potrzeby pierwszej ewaluacji przeprowadzanej na podstawie nowej ustawy. Natomiast te uczelnie i instytuty, których wolą będzie wykorzystać na potrzeby ewaluacji przeprowadzanej w 2021 r. dotychczasowy obieg danych i raportować dane o publikacjach swoich pracowników do systemu POL-on na zasadach dotychczasowych,

np. za pośrednictwem swoich lokalnych repozytoriów (repozytoria takie zostały bowiem stworzone na niektórych uczelniach w ostatnich kilku latach), będą miały taką możliwość aż do końca roku 2020. Dalsze wyjaśnienia dotyczące tego zagadnienia przedstawione są w rozdziale VII w części poświęconej obowiązkowi sprawozdawczemu związanemu z ewaluacją.

Kryteria ewaluacji

Ewaluacja nauki w nowym modelu jest dokonywana w oparciu o szczegółowe kryteria określone w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Rozporządzenie to stanowi, że organ pomocniczy Ministra – Komisja Ewaluacji Nauki (zwana dalej KEN) – dokonuje oceny osiągnięć naukowych i artystycznych zgłoszonych przez wyżej wymienione podmioty. Ocena ta dokonywana jest w oparciu o trzy kryteria.

Kryterium pierwsze to poziom naukowy i artystyczny prowadzonej działalności naukowej (mierzony według 3 parametrów szczegółowych: 1) artykuły naukowe, 2) monografie naukowe, 3) patenty na wynalazki).

Kryterium drugie to efekty finansowe badań naukowych i prac rozwojowych (mierzone według 2 parametrów: 1) projekty finansowane w trybie konkursowym – z wyłączeniem środków przekazywanych bezpośrednio przez MNiSW lub finansowane przez przedsiębiorców, 2) komercjalizacja wyników badań naukowych lub prac rozwojowych lub know-how związanego z tymi wynikami). Należy przy tym wyraźnie zaznaczyć, że kryterium to nie dotyczy dziedziny sztuki.

Kryterium trzecie to z kolei wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki (mierzony według jednego tylko parametru: opisu wpływu wykazującego związek między najważniejszymi przejawami działalności naukowej w danym podmiocie a gospodarką, ochroną zdrowia, kulturą i sztuką, ochroną środowiska przyrodniczego, bezpieczeństwem i obronnością państwa lub innymi czynnikami, które wpływają na rozwój cywilizacyjny społeczeństwa).

Podsumowując, strukturę nowego modelu ewaluacji stanowią obecnie trzy kryteria oceny, w ramach których to kryteriów zostało wyszczególnionych 6 parametrów szczegółowych. W stosunku do dotychczas obowiązujących zasad ewaluacji dokonano w tym względzie znaczącej redukcji stopnia skomplikowania systemu: w poprzednich cyklach ewaluacji obowiązywały bowiem 4 kryteria, które obejmowały aż 24 szczegółowe parametry. Można zatem powiedzieć, że w tym aspekcie twórcom nowego modelu ewaluacji

przyświecała myśl wyrażona przez Alberta Einsteina: „Wszystko powinno być tak proste, jak to tylko możliwe. Ale nie prostsze.”

Liczba N

Ważną wartością, o której mowa w rozporządzeniu i która jest uwzględniana przy określaniu szczegółowych kryteriów ewaluacji, jest tak zwana „liczba N”. Liczba N jest obliczana jako średnia liczba pracowników podmiotu z okresu objętego ewaluacją, ustalona w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy z uwzględnieniem udziału czasu pracy poszczególnych osób związanej z prowadzeniem działalności naukowej w danej dyscyplinie. Liczba N jest określana na podstawie informacji zawartych w systemie POL-on (wykaz nauczycieli akademickich, innych osób prowadzących zajęcia, osób prowadzących działalność naukową oraz osób biorących udział w jej prowadzeniu), z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku.

Podstawą do ustalenia liczby N są oświadczenia pracownika upoważniającego zatrudniający go podmiot do zaliczenia go do liczby pracowników prowadzących w podmiocie działalność naukową w dyscyplinach naukowych (art. 265 ust. 5 ustawy). Oświadczenie to pracownik prowadzący działalność naukową składa w terminie 14 dni od dnia zatrudnienia, nie później niż do dnia 31 grudnia roku, w którym został zatrudniony. W przypadku podjęcia przez pracownika decyzji o zmianie dyscypliny powinien on niezwłocznie złożyć nowe oświadczenie (taka możliwość przysługuje pracownikowi jednak nie częściej niż co dwa lata). Oświadczenie upoważniające podmiot do zaliczenia do liczby N można złożyć tylko w jednym podmiocie i nie więcej niż w 2 dyscyplinach, które pracownik wskazuje w osobnym oświadczeniu, o którym mowa w art. 343 ust. 7 i 8 ustawy. Liczbę N ustala się dla podmiotu jako średnią z wartości określonych w każdym roku objętym ewaluacją na podstawie informacji zawartych w systemie POL-on, według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku objętego ewaluacją. Innymi słowy, w każdej dyscyplinie podmiot ma obliczaną średnią zatrudnienia w okresie 4 lat objętych ewaluacją. Dla wyliczenia tej średniej bierze się pod uwagę dane odnośnie zatrudnienia w dyscyplinie podawane przez podmioty według stanu na ostatni dzień każdego roku objętego ewaluacją.

Należy podkreślić, że pracownik nie musi każdego roku składać osobnego oświadczenia upoważniającego zatrudniający go podmiot do zaliczenia go do liczby pracowników prowadzących w podmiocie działalność naukową w dyscyplinach naukowych. Oświadczenie takie jest ważne od dnia jego złożenia do dnia jego wycofania, przy czym takie oświadczenie wygasa automatycznie z dniem wygaśnięcia umowy o pracę w danym

podmiocie lub zmiany oświadczenia o dyscyplinach, które dana osoba reprezentuje. Natomiast kolejne oświadczenie o dyscyplinach, które reprezentuje dany pracownik, można złożyć kierownikowi podmiotu nie wcześniej niż po 2 latach. Kwestia oświadczeń jest omówiona w rozdziale VII w części poświęconej obowiązkom sprawozdawczym.

W zależności od tego jaką wartość ma liczba N, określa się m.in. limit liczby osiągnięć, które mogą być wzięte pod uwagę w ramach poszczególnych kryteriów ewaluacji.

Warto przy tym zaznaczyć, że w ewaluacji mogą być brane pod uwagę także osiągnięcia osób, które nie są zaliczane do liczby N. W odniesieniu do takich osób wyróżniamy dwie kategorie „przypadków szczególnych”:

- doktoranci (ze szkół doktorskich), którzy w okresie objętym ewaluacją odbywali kształcenie w szkole doktorskiej prowadzonej lub współprowadzonej przez dany podmiot i przygotowywali rozprawę doktorską w dyscyplinie poddawanej ewaluacji albo w dziedzinie, w której zawiera się taka dyscyplina. Możliwość zgłoszenia osiągnięć doktorantów ze szkół doktorskich nie dotyczy osiągnięć tych doktorantów, którzy są jednocześnie zatrudnieni w podmiocie objętym ewaluacją i prowadzą w nim działalność naukową. Jeżeli doktorant będący uczestnikiem szkoły doktorskiej jest pracownikiem w podmiocie i złoży oświadczenie o zaliczeniu do liczby N, to jego osiągnięcia są uwzględniane w podmiocie na tych samych zasadach co osiągnięcia pozostałych pracowników.
- osoby, które prowadziły działalność naukową i były zatrudnione w sposób ciągły w podmiocie na umowę o pracę przez okres co najmniej 12 miesięcy ale nie złożyły oświadczenia upoważniającego podmiot do zaliczenia ich do liczby pracowników prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie, gdyż oświadczenie takie złożyły w innym podmiocie. Innymi słowy, w tej kategorii mamy do czynienia z tzw. „wieloletowcami”, czyli osobami które prowadziły działalność naukową i były zatrudnione w dwóch lub więcej ewaluowanych podmiotach na podstawie umowy o pracę.

Warunkiem uwzględnienia osiągnięć takich osób w ewaluacji jest złożenie przez nich oświadczenia upoważniającego zatrudniający je podmiot do wykazania tych osiągnięć. Oświadczenie to jest już trzecim (po oświadczeniu o dyscyplinach i oświadczeniu o zaliczeniu do liczby N), które związane jest z prawidłowym raportowaniem osiągnięć na potrzeby ewaluacji jakości działalności naukowej.

W przypadku podmiotu, który w okresie objętym ewaluacją powstał w wyniku przekształceń organizacyjnych polegających na: 1) zmianie formy organizacyjnej, 2)

połączeniu podmiotów, z których co najmniej jeden ma przyznaną kategorię naukową w co najmniej jednej dyscyplinie naukowej albo artystycznej lub 3) podziale podmiotu mającego przyznaną kategorię naukową w co najmniej jednej dyscyplinie naukowej albo artystycznej, ewaluacja jest przeprowadzana za okres 4 lat, z uwzględnieniem pracowników i ich osiągnięć naukowych lub artystycznych z okresu poprzedzającego dokonanie zmian organizacyjnych. W tych przypadkach liczbę N w dyscyplinach naukowych lub artystycznych ustala się uwzględniając oświadczenia złożone przez pracowników w nowym (przekształconym) podmiocie według stanu na dzień 31 grudnia roku dokonania zmian organizacyjnych.

Kategorie naukowe i artystyczne

Na podstawie wyników przeprowadzonego procesu ewaluacji Komisja Ewaluacji Nauki podejmuje uchwałę w sprawie proponowanych podmiotom kategorii naukowych lub artystycznych w poszczególnych dyscyplinach. Po podjęciu uchwały, przewodniczący KEN przekazuje ją ministrowi. Minister, na podstawie takiej uchwały Komisji, przyznaje ewaluowanemu podmiotowi na okres 4 lat kategorię naukową A+, A, B+, B albo C, w poszczególnych dyscyplinach poddawanych procesowi ewaluacji. Kategoria A+ jest w tym zestawieniu kategorią najwyższą, a kategoria C – najniższą. Decyzje administracyjne w sprawie przyznania kategorii naukowej są wydawane przez ministerstwo w terminie do dnia 31 lipca roku następującego po ostatnim roku okresu objętego ewaluacją. W przypadku pierwszej ewaluacji przeprowadzonej według nowych zasad będzie to zatem dzień 31 lipca 2021 r. Oznacza to, że podmioty będą oczekiwać znacznie krócej na otrzymanie kategorii naukowej z Ministerstwa, niż miało to miejsce do tej pory. W dotychczasowym modelu ewaluacji, przeprowadzanym w oparciu o analizę danych przekazywanych przez jednostki naukowe do systemu POL-on w formie ankiety wypełnianej dopiero po zakończeniu okresu objętego ewaluacją, niemożliwe w praktyce było zamknięcie procesu przyznawania kategorii jednostkom naukowym wcześniej niż po upływie 10 miesięcy od dnia zakończenia okresu obejmowanego ewaluacją (decyzje w tej sprawie były wydawane w październiku i listopadzie). W obecnym modelu ewaluacji proces przyznawania kategorii został znacząco przyspieszony (skróci się o 3 miesiące), głównie z uwagi na fakt, że opiera się on o dane, które podmioty ewaluowane oraz ich pracownicy są zobowiązani przekazywać do systemu POL-on na bieżąco, w trakcie trwania okresu 4 lat obejmowanego ewaluacją, a nie dopiero po jego zakończeniu.

Warto przy tym zaznaczyć, że – inaczej niż ma to miejsce w dotychczasowym systemie ewaluacji – nowy model oceny jakości działalności naukowej nie umożliwia

dokonywania dodatkowej ewaluacji dla jednostek, które otrzymały najniższą kategorię C i pragną po upływie roku od otrzymania decyzji w tej sprawie poddać się kolejnej, dodatkowej ocenie w nadziei na zmianę tej kategorii. Kategoria przyznana w myśl nowego modelu ewaluacji jest kategorią niezmienną, obowiązującą przez kolejne 4 lata, do momentu przeprowadzenia kolejnej ewaluacji i wydania w związku z tym procesem kolejnej decyzji ws. kategorii naukowej lub artystycznej w danej dyscyplinie. Natomiast w odniesieniu do kategoryzacji przeprowadzonej na dotychczasowych zasadach w 2017 r. zachowana została możliwość wystąpienia przez podmiot, który otrzymał kategorię C, o dodatkową ewaluację po upływie roku od otrzymania decyzji w sprawie jej przyznania. Wniosek ten składa się najpóźniej do końca czerwca 2019 r. W przypadku kategorii C przyznanej wydziałom, z wnioskiem występuje rektor. Ta dodatkowa ocena jakości działalności naukowej będzie przeprowadzana przez Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych, kończący w 2019 roku swoją misję.

Rozdział II – Kryterium I

Ogólne zasady

Pierwszym podstawowym kryterium ewaluacji jakości działalności naukowej jest poziom naukowy lub artystyczny prowadzonej działalności. W ramach tego kryterium są brane pod uwagę osiągnięcia publikacyjne pracowników ewaluowanego podmiotu (artykuły naukowe i monografie naukowe – w tym również redakcja monografii) oraz udzielone podmiotowi patenty na wynalazki. W niniejszym rozdziale przedstawiamy zasady ewaluacji przyjęte dla oceny dyscyplin naukowych. Zasady ewaluacji dyscyplin artystycznych przedstawione są w rozdziale V „Ewaluacja jakości działalności naukowej w dziedzinie sztuki”.

Przy ewaluacji poziomu naukowego uwzględnia się następujące kategorie publikacji i redakcji:

- artykuły naukowe:
 - opublikowane w czasopismach naukowych lub recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, zamieszczone w ministerialnym wykazie czasopism naukowych oraz recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych;
 - opublikowane w czasopismach naukowych niezamieszczonych w ministerialnym wykazie;
- monografie naukowe:
 - wydane przez wydawnictwa zamieszczone w ministerialnym wykazie wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe;
 - wydane przez wydawnictwa niezamieszczone w ministerialnym wykazie wydawnictw;
- rozdziały w monografiach naukowych:
 - wydanych przez wydawnictwa zamieszczone w ministerialnym wykazie wydawnictw;
 - wydanych przez wydawnictwa niezamieszczone w ministerialnym wykazie wydawnictw;
- redakcja naukowa:
 - monografii naukowych wydanych przez wydawnictwa zamieszczone w ministerialnym wykazie wydawnictw;

- monografii naukowych wydanych przez wydawnictwa niezamieszczone w ministerialnym wykazie wydawnictw.

Przez „artykuł naukowy” na potrzeby ewaluacji należy rozumieć recenzowany artykuł opublikowany w czasopiśmie naukowym lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowej, posiadający aparat naukowy. Warto przy tym zaznaczyć, że na potrzeby ewaluacji uwzględniane są artykuły opublikowane w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowej pod warunkiem, że te materiały z konferencji znajdują się w międzynarodowej bazie bibliometrycznej Scopus. Artykułem naukowym nie jest natomiast z pewnością: edytorial, abstrakt, rozszerzony abstrakt, list, recenzja, errata ani nota redakcyjna.

Przez „monografię naukową” należy z kolei na potrzeby ewaluacji rozumieć recenzowaną publikację książkową, przedstawiającą określone zagadnienie w sposób oryginalny i twórczy, posiadającą aparat naukowy. Monografią jest również recenzowany i opatrzone aparatem naukowym przekład na język polski dzieła istotnego dla nauki lub kultury lub przekład takiego dzieła wydanego w języku polskim na inny język nowożytny.

Publikacja naukowa jest uwzględniana w ewaluacji tylko raz bez względu na miejsce i formę wydania. Oznacza to, że na przykład ta sama monografia wydana w formie papierowej w różnych wydaniach (miękka lub twarda oprawa) posiadająca różne numery ISBN lub w formie elektronicznej (e-Book) jest traktowana jako jedna monografia.

W nowym modelu ewaluacji odstąpiono od obowiązującego poprzednio obowiązku posiadania przez monografię minimalnej objętości pod postacią określonej liczby arkuszy wydawniczych.

W dalszej części rozdziału opisane zostały mechanizmy doboru publikacji, które ostatecznie zostaną uwzględnione w procesie ewaluacji. Mechanizmy te są na tyle złożone (m.in. tzw. podwójne ważenie maksymalnej liczby publikacji, które można zgłosić do ewaluacji – dokonywane z poziomu naukowca i z poziomu podmiotu, o czym można przeczytać w kolejnym podrozdziale), że w celu zapewnienia podmiotowi możliwości uzyskania w ramach kryterium I jak najwyższej oceny punktowej za poszczególne osiągnięcia naukowe, zdecydowano o wprowadzeniu do systemu ewaluacji algorytmu optymalizującego. Algorytm ten ma na celu dokonywanie wstępnego wyboru osiągnięć naukowych, które powinny stanowić podstawę do ewaluacji. Przy uwzględnieniu wszystkich zawiłości mechanizmów ewaluacji, algorytm powinien służyć pomocą podmiotom poddającym się ewaluacji we właściwym doborze publikacji i innych osiągnięć naukowych. Innymi słowy, algorytm ten ma pełnić rolę swego rodzaju suflera, podpowiadającego, które osiągnięcia podmiot powinien zgłosić do ewaluacji, aby uzyskać za nie jak najwięcej punktów. Model

ewaluacji nie zakłada jednak pozostawienia ostatecznej decyzji w kwestii wyboru osiągnięć po stronie maszyny. Dlatego też wprowadzono rozwiązanie, zgodnie z którym ostatnie słowo w kwestii wskazania m.in. właściwych artykułów i monografii do celów ewaluacji zawsze należy do rektora czy dyrektora kierującego podmiotem poddającym się ewaluacji. Kierownik podmiotu, w terminie 21 dni od dnia otrzymania opracowanej z wykorzystaniem algorytmu zoptymalizowanej listy osiągnięć, może bowiem złożyć wniosek o uwzględnienie w ewaluacji innych osiągnięć, niż te wybrane w wyniku zastosowania algorytmu optymalizującego. Ostatnie słowo zatem zawsze w tym względzie należy do człowieka.

Jednym z podstawowych założeń ogólnych, które leżą u podstaw oceny dokonywanej w ramach kryterium I jest to, że ocena ta jest ustalana po podzieleniu sumy punktów (przyznanych podmiotowi za wszystkie uwzględnione w ewaluacji osiągnięcia publikacyjne oraz patenty) przez liczbę N. Dzięki takiemu zabiegowi normalizacyjnemu ewaluacja nie preferuje podmiotów dużych, zatrudniających w danej dyscyplinie kilkadziesiąt lub nawet kilkaset osób. Poprzez dokonanie tej normalizacji wyniku dla kryterium I, osiągnięcia podmiotów zatrudniających jedynie minimalną liczbę 12 pracowników w danej dyscyplinie, jak i tych podmiotów, które mają w tej samej dyscyplinie zatrudnionych osób 120, liczą się w taki sam sposób.

Limit osiągnięć publikacyjnych

Limit publikacji przypadających na jednego pracownika/ doktoranta

W systemie ewaluacji został wprowadzony limit dotyczący liczby publikacji naukowych autorstwa lub współautorstwa danego naukowca, które są uwzględniane w ramach kryterium I. Limit ten wprowadzono ze względu na fakt, że ewaluacja decyduje nie tylko o wysokości przyznawanych subwencji na działalność statutową, ale także o uprawnieniach do nadawania stopnia naukowego doktora i doktora habilitowanego. Z tego względu konieczne stało się zapewnienie wysokiej jakości poziomu działalności naukowej prowadzonej przez wszystkich pracowników ewaluowanego podmiotu w poszczególnych dyscyplinach naukowych. W dotychczasowym modelu ewaluacji dopuszczalna była sytuacja, w której zaledwie kilku pracowników danego instytutu czy wydziału publikowało wiele dobrych artykułów czy monografii, podczas gdy spora część ich kolegów i koleżanek nie publikowała nic lub publikowała niewiele i w mało znaczących czasopismach i wydawnictwach. Celem nowej ustawy, w tym i nowego modelu ewaluacji, jest położenie większego nacisku na jakość działalności naukowej prowadzonej przez każdego naukowca, czego wyrazem powinny być artykuły naukowe publikowane w jak najlepszych czasopismach

naukowych lub recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych ujętych w międzynarodowych bazach czasopism naukowych o największym zasięgu oraz monografie naukowe wydawane przez najbardziej renomowanych wydawców. Temu celowi ma właśnie służyć wprowadzenie limitu osiągnięć zgłaszanych na potrzeby ewaluacyjne: nie chodzi bowiem o to, żeby polscy badacze publikowali maksymalnie dużo, lecz by ogłaszali wyniki swych badań w uznanych, widocznych dla nauki światowej, kanałach publikacyjnych.

Z tych powodów przyjęto zatem rozwiązanie, że liczba publikacji pracownika podmiotu, która jest brana pod uwagę w procesie ewaluacji, jest ograniczona przez 4 tzw. „sloty publikacyjne”, które przypadają na każdą osobę prowadzącą działalność naukową. Oznacza to, że uwzględniana w ewaluacji ważona liczba publikacji naukowych pracownika nie może być większa niż 4-krotność średniej wartości iloczynu wymiaru jego czasu pracy i udziału czasu pracy związanej z prowadzeniem przez taką osobę działalności naukowej w danej dyscyplinie ustalanej według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku objętego ewaluacją.

Przykład

Założmy, że w okresie 4 lat objętych ewaluacją (2017-2020) pracownik w instytucie badawczym pracował w wymiarze czasu pracy równym jednemu etatowi wg danych na dzień 31 grudnia poszczególnych lat objętych ewaluacją (czyli w okresie 4 lat, wg danych na dzień 31 grudnia każdego roku objętego ewaluacją, był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy). Zgodnie ze złożoną deklaracją, 80 procent swojego czasu pracy badacz ten poświęcał na działalność naukową związaną z dyscypliną nauki chemiczne. W związku z tym, w dyscyplinie nauki chemiczne, pracownik będzie miał do dyspozycji 3,2 slotu publikacyjnego na zgłoszenie swoich publikacji, gdyż $4 * 0,8$ (średnia wartość iloczynu wymiaru czasu pracy i udziału czasu pracy w dyscyplinie nauki chemiczne) = 3,2.

Dodatkowo, liczba publikacji podlega ważeniu w zależności od liczby punktów przyznawanych za współautorstwo lub współredakcji – w przypadku publikacji wieloautorskich. Natomiast zgłaszana do ewaluacji ważona liczba publikacji naukowych autorstwa doktorantów, kształcących się w szkole doktorskiej prowadzonej lub współprowadzonej przez dany podmiot, nie może w danej dyscyplinie naukowej być większa niż 4.

Poza tym przyjęto, że liczba monografii naukowych, redakcji naukowych monografii naukowych oraz rozdziałów w monografiach dla każdego naukowca, którego osiągnięcia są

uwzględniane w ewaluacji, prowadzącego działalność naukową w powyższych dyscyplinach, nie może być większa niż 2. Oznacza to, że w ewaluacji są uwzględniane maksymalnie dwa osiągnięcia będące autorstwem monografii, redakcją naukową monografii lub autorstwem rozdziału w monografii, stanowiące efekt pracy każdego z naukowców. Ponadto, w ewaluacji w dziedzinie nauk humanistycznych, dziedzinie nauk społecznych oraz w dziedzinie nauk teologicznych uwzględnia się maksymalnie tyle monografii i redakcji naukowych monografii, żeby ich liczba nie przekroczyła 20% liczby wszystkich osiągnięć publikacyjnych (czyli monografii i artykułów liczonych razem – 20% liczby 3N). W przeciwieństwie do limitu odnoszącego się do osiągnięć pojedynczych naukowców, to ograniczenie nie obejmuje rozdziałów w monografiach. W przypadku pozostałych dziedzin nauki limit ten wynosi 5%.

Przykład

Załóżmy, że w uczelni, w dyscyplinie z zakresu dziedziny nauk humanistycznych, jest zatrudnionych 100 naukowców, których osiągnięcia są zaliczane do ewaluacji. Każdy z nich prowadzi działalność naukową tylko w jednej dyscyplinie naukowej i każdy z nich jest zatrudniony na umowę o pracę w wymiarze pełnego etatu. Oznacza to, że każdemu z naukowców można w ewaluacji uwzględnić publikacje w liczbie wypełniające 4 sloty publikacyjne – w tym dwie monografie, redakcje monografii lub rozdziały w monografiach (każda monografia, redakcja lub rozdział wypełnia bowiem w całości jeden slot publikacyjny – pod warunkiem, że naukowiec jest jedynym autorem takiego osiągnięcia). W skali całego podmiotu oznaczałoby to zatem, że w ewaluacji jest brana pod uwagę taka liczba publikacji (jednoautorskich i wieloautorskich), które wypełnią w sumie 400 slotów publikacyjnych. W tym zaś limicie będzie branych pod uwagę maksymalnie 200 monografii, redakcji lub rozdziałów – co wynika z limitu odnoszącego się do pojedynczego naukowca. Dodatkowo należy jednak wziąć pod uwagę fakt, że przy ewaluacji podmiotu liczba uwzględnianych publikacji ogółem jest ograniczona do wartości 3N. W tym konkretnym przypadku oznacza to ograniczenie do 300 slotów publikacyjnych. I to od tej właśnie liczby 300 slotów publikacyjnych dokonane zostanie obliczenie finalnego limitu monografii, które mogą ostatecznie zostać uwzględnione w ewaluacji w dyscyplinie humanistycznej w uczelni (na tym etapie już bez uwzględniania rozdziałów w monografiach). W tym konkretnym przypadku ($300 * 20\% = 60$) uczelnia będzie mogła zgłosić do ewaluacji maksymalnie 60 monografii lub redakcji naukowych monografii przypadających na 100 zatrudnionych w tej dyscyplinie humanistycznej pracowników. Zwróćmy przy tym uwagę na fakt, że sami pracownicy mogą zgłosić więcej niż 60 monografii, redakcji lub rozdziałów (np. 500), z której to liczby do

ewaluacji można wziąć pod uwagę, w pierwszym etapie obliczania limitu, 200 monografii, redakcji lub artykułów (wynika to z limitu przypadającego na indywidualnego naukowca). Ostatecznie jednak, do przeprowadzenia ewaluacji w tej dyscyplinie zostanie uwzględnionych jedynie 60 monografii i redakcji naukowych monografii najwyższej punktowanych. Monografie i redakcje, które nie zostały uwzględnione z powodu przekroczenia limitu 20%, zostaną zastąpione na cele ewaluacji artykułami opublikowanymi w czasopismach naukowych dobrane według ich najwyższej wartości punktowej przez algorytm optymalizacyjny. Innymi słowy, pracownikom podmiotu zostanie uwzględnione 60 monografii i redakcji naukowych monografii, a pozostałe 240 slotów publikacyjnych zostanie wypełnione jednoautorskimi lub wieloautorskimi artykułami naukowymi oraz rozdziałami w monografiach, przy czym rozdziałów w monografiach nie może być w tym przypadku więcej niż 140, bo taki jest wynik różnicy liczby 200 (maksymalna liczba monografii, redakcji naukowych i rozdziałów w monografiach wynikająca z limitu odnoszącego się do indywidualnego naukowca) i liczby 60 (maksymalna liczba monografii i redakcji naukowych).

Przykład

Założmy, że w instytucie PAN, w dyscyplinie z zakresu dziedziny nauk ścisłych i przyrodniczych, jest zatrudnionych 100 naukowców, których osiągnięcia są zaliczane do ewaluacji. Każdy z nich prowadzi działalność naukową tylko w jednej dyscyplinie naukowej i każdy z nich jest zatrudniony na umowę o pracę w wymiarze pełnego etatu. Oznacza to, że instytut może przedstawić do ewaluacji publikacje danego pracownika w liczbie wypełniającej 4 sloty publikacyjne. W skali całego podmiotu oznacza to zatem, że instytut może zgłosić do ewaluacji taką liczbę publikacji (jednoautorskich i wieloautorskich) swoich pracowników, które wypełnią w sumie 400 slotów publikacyjnych. W ewaluacji tego instytutu w dyscyplinie zostaną uwzględnione publikacje w liczbie, która wypełnia 300 slotów publikacyjnych (3N). Od tej liczby 300 slotów należy dopiero obliczyć maksymalną liczbę monografii i redakcji naukowych monografii, które mogą zostać uwzględnione w ewaluacji w tej dyscyplinie w instytucie ($300 * 5\% = 15$). Oznacza to, że w tym konkretnym przykładzie w ewaluacji uwzględnionych zostanie 15 monografii i redakcji naukowych monografii o najwyższej jakości naukowej wyrażonej największą przypisaną im punktacją. Wskazując 15 tych publikacji trzeba będzie także wziąć pod uwagę limit 2 monografii, redakcji naukowych monografii i rozdziałów w monografiach przypadający na pracownika naukowego.

Ważenie liczby publikacji naukowych autorstwa lub współautorstwa danej osoby oznacza, że publikacja wieloautorska, za którą podmiotowi w danej dyscyplinie naukowej przyznaje się punkty w wysokości niższej niż maksymalna liczba punktów przyznawana za daną publikację naukową, jest uwzględniana w liczbie osiągnięć danej osoby nie jako wypełnienie jednego slotu publikacyjnego, lecz jako wynik dzielenia liczby punktów przyznanych podmiotowi za te publikacje przez maksymalną liczbę punktów. Co to oznacza w praktyce?

Przykład

Pracownik był zatrudniony w podmiocie na pełen etat przez cały okres objęty ewaluacją (według danych na 31 grudnia kolejnych lat objętych ewaluacją, czyli 2017, 2018, 2019 i 2020) i prowadził działalność naukową w jednej dyscyplinie naukowej, oraz upoważnił podmiot do wykazania w ewaluacji swoich osiągnięć naukowych. Był też współautorem artykułu naukowego z inną osobą prowadzącą działalność w innej dyscyplinie naukowej, za opublikowanie którego przyznaje się 40 pkt. Zgodnie z rozporządzeniem, średnia wartość iloczynu wymiaru czasu pracy i udziału czasu pracy związanej z prowadzeniem przez daną osobę działalności naukowej w danej dyscyplinie wynosi: $(1 \text{ (wymiar czasu pracy w 2017 r.)} * 1 \text{ (100\% działalności w dyscyplinie w 2017 r.)} + 1*1 \text{ (dla 2018 r.)} + 1*1 \text{ (dla 2019 r.)} + 1*1 \text{ (dla 2020 r.)}) / 4 = 1$. Wobec tego liczba publikacji naukowych takiego pracownika, które mogą być uwzględniane w ewaluacji, wynosi 4 gdyż: $4 * 1$ (średnia wartość iloczynu wymiaru czasu pracy i udziału czasu pracy związanej z prowadzeniem przez daną osobę działalności naukowej w danej dyscyplinie) = 4.

Za wzmiankowany powyżej artykuł naukowy podmiotowi zostanie przyznane 28,4 pkt (szczegóły dotyczące sposobu obliczania punktów dla publikacji wieloautorskich znajdują się w dalszej części tego rozdziału). Bez uwzględnienia ważenia liczba możliwych do zgłoszenia pozostałych publikacji naukowych danej osoby zmniejszyłaby się o pełen slot publikacyjny, czyli można by jeszcze uwzględnić dla niego maksymalnie 3 publikacje naukowe. Natomiast jeśli uwzględnimy ważenie, wtedy liczba pozostałych publikacji naukowych takiego pracownika zmniejszy się o nie o 1 slot publikacyjny, lecz o wartość 0,71 (wynik dzielenia liczby punktów przyznanych podmiotowi za ten artykuł naukowy czyli 28,4 i liczby 40 czyli maksymalnej liczby punktów przyznawanych za taki artykuł naukowy. Oznacza to, że do ewaluacji w takim przypadku można będzie uwzględnić w przypadku tego pracownika jeszcze 3,29 jego innych publikacji.

Przykład

Pracownik był zatrudniony w podmiocie w okresie objętym ewaluacją na pełen etat w okresie 2 lat objętych ewaluacją (według danych na dzień 31 grudnia roku 2017 i roku 2018) a w okresie pozostałych 2 lat objętych ewaluacją – na $\frac{3}{4}$ etatu (według danych aktualnych na dzień 31 grudnia roku 2019 i roku 2020) i prowadził działalność naukową w dwóch dyscyplinach naukowych: w inżynierii medycznej (75% czasu pracy) i inżynierii chemicznej (udział czasu pracy – 25%). Pracownik upoważnił dany podmiot do wykazania w ewaluacji swoich osiągnięć naukowych w wyżej wymienionych dwóch dyscyplinach. Liczba publikacji naukowych takiego pracownika, które mogą być uwzględnione w ewaluacji w dyscyplinie inżynieria medyczna wynosi 2,63 gdyż:

$$4 * (1*0,75+1*0,75+0,75*3/4+0,75*3/4)/4 = 2,63.$$

Liczba publikacji naukowych takiego pracownika, które mogą być uwzględniane w ewaluacji w dyscyplinie inżynieria chemiczna, wynosi 0,87 gdyż:

$$4 * (1*0,25+1*0,25 + 3/4*0,25+3/4*0,25)/4 = 0,87.$$

Takie wyliczenie ma swoje znaczące konsekwencje praktyczne. W omawianym przykładzie oznacza to, że jeśli taki pracownik byłby w dyscyplinie inżynieria chemiczna jedynym autorem artykułu za który przyznawane jest np. 200 pkt, to artykuł ten nie mógłby być uwzględniony w ewaluacji! Na etapie podejmowania decyzji o zatrudnieniu pracownika i związanego z tym przyjmowania deklaracji czasu pracy w danej dyscyplinie należy zatem mieć na uwadze możliwość późniejszego zgłaszania przez pracownika wysokocenionych publikacji w dyscyplinie, w której jego udział czasu pracy jest deklarowany jako mniejszy niż 50%.

Załóżmy teraz, że pracownik w dyscyplinie inżynieria medyczna był: autorem jednej monografii naukowej wydanej przez polskie wydawnictwo znajdujące się na wykazie ministra za 80 pkt; autorem jednego artykułu naukowego za 40 pkt oraz współautorem artykułu naukowego za 80 pkt, którego pozostali 4 współautorzy prowadzili działalność w dyscyplinie naukowej inżynieria chemiczna (zgodnie ze wzorem podanym w dalszej części tego rozdziału, za współautorstwo takiego artykułu naukowego podmiotowi zatrudniającemu tego pracownika przysługiwałoby 35,78 pkt). Bez wzięcia liczby publikacji tego pracownika, współautorstwo artykułu naukowego nie mogłoby być uwzględnione w ewaluacji, gdyż liczba publikacji wyniosłaby 3, co przewyższa wyliczony dla niego powyżej limit w inżynierii medycznej wynoszący 2,63. W przypadku wzięcia liczby publikacji danego pracownika taki artykuł naukowy będzie jednak uwzględniony w ewaluacji, gdyż artykuł ten nie będzie uwzględniany jako 1 publikacja, ale jako wynik ilorazu liczby punktów przyznanych za artykuł

naukowy i maksymalnej liczby punktów jaka może być przyznana za autorstwo takiego artykułu naukowego (czyli $35,78/80 = 0,49$). W takiej sytuacji zatem, oprócz wypełnionych w pełni 2 slotów publikacyjnych (za monografię i artykuł, których pracownik był jedynym autorem), pracownikowi można jeszcze uwzględnić współautorstwo artykułu, gdyż po uwzględnieniu ważenia zajmuje on jedynie 0,49 slotu publikacyjnego, a ilość slotów przypadających dla niego w inżynierii medycznej wynosi 2,63.

Warto zaznaczyć, że opisane powyżej i zilustrowane na przykładach rozwiązanie dotyczące ważenia liczby publikacji naukowych promuje badania interdyscyplinarne (współautorzy prowadzą działalność naukową w różnych dyscyplinach naukowych). Ta sama publikacja może bowiem być wykazana przez podmiot w każdej z dyscyplin naukowych, w których pracują jej współautorzy.

Limit publikacji uwzględnianych przy ewaluacji podmiotu w dyscyplinie

Z tych samych powodów, które zostały przedstawione powyżej, przyjęto również, że ważona liczba publikacji naukowych uwzględnianych w ewaluacji podmiotu w danej dyscyplinie naukowej, nie może być większa niż 3-krotność liczby N ($3N$). Podobnie jak przy ważeniu liczby publikacji naukowych autorstwa lub współautorstwa danego naukowca, przyjęto, że w tym przypadku ważenie liczby publikacji naukowych oznacza, że:

- monografia i artykuł naukowy wieloautorski, monografia naukowa pod redakcją naukową co najmniej dwóch osób oraz rozdział autorstwa co najmniej dwóch osób za które podmiotowi w danej dyscyplinie naukowej przyznaje się punkty w wysokości niższej niż maksymalna liczba punktów przyznawana za daną publikację naukową, są uwzględniane w liczbie osiągnięć podmiotu jako wynik dzielenia liczby punktów przyznanych podmiotowi za tę publikację przez maksymalną liczbę punktów;
- w ewaluacji uwzględnia się dodatkowo kolejne publikacje naukowe, aby uzupełnić liczbę osiągnięć podmiotu do liczby $3N$.

Zmniejszenie liczby osiągnięć uwzględnianych przy ewaluacji danego podmiotu

Liczbę publikacji naukowych uwzględnianych w ewaluacji danego podmiotu w dyscyplinie naukowej lub artystycznej zmniejsza się o 3, gdy w okresie objętym ewaluacją pracownik prowadzący działalność naukową, który był zatrudniony przez co najmniej 24 miesiące, nie był autorem ani współautorem żadnego z osiągnięć naukowych czyli publikacji naukowej lub patentu.

Dla pierwszej ewaluacji przeprowadzonej w roku 2021, ww. zasady są nieco łagodniejsze i odnoszą się do pracowników, którzy w okresie objętym ewaluacją byli zatrudnieni w podmiocie przez co najmniej 36 miesięcy i nie byli autorami ani współautorami żadnego z osiągnięć naukowych.

Należy zauważyć, że każdy pracownik naukowy prowadzący działalność naukową jest zobowiązany do złożenia oświadczenia o zaliczeniu do liczby N bez względu na stanowisko na jakim jest zatrudniony. Wszyscy pracownicy zatrudnieni na stanowiskach, na których jest wymagane prowadzenie działalności naukowej – nauczyciele akademicki zatrudnieni na stanowiskach badawczych lub badawczo-dydaktycznych (dotychczas odpowiednio: naukowych i naukowo-dydaktycznych) oraz pracownicy naukowci zatrudnieni w instytutach naukowych PAN czy instytutach badawczych – są zobowiązani do złożenia oświadczenia o zaliczeniu do liczby N. W przypadku gdy pracownik jest zatrudniony na stanowisku badawczym lub badawczo-dydaktycznym w więcej niż jednym podmiocie, jest on zobowiązany do złożenia oświadczenia o zaliczeniu do liczby N w jednym z tych podmiotów. Ustawa dopuszcza możliwość zaliczenia do liczby N także osoby, która jest zatrudniona jako nauczyciel akademicki w grupie pracowników dydaktycznych lub w instytucie naukowym PAN np. w grupie pracowników inżynierskich i technicznych, ale prowadzi działalność naukową. Jeśli taki pracownik złoży oświadczenie o reprezentowaniu dyscypliny lub dyscyplin (np. według przykładowego wzoru zamieszczonego w załączniku nr 1) z racji prowadzenia działalności naukowej (a nie z racji brania udziału w prowadzeniu działalności naukowej), powinien on także złożyć oświadczenie o zaliczeniu do liczby N w tych dyscyplinach.

Za każdego pracownika, który jest zatrudniony w celu prowadzenia działalności naukowej albo który złożył oświadczenie, że prowadzi działalność naukową, mimo że jest zatrudniony na innym stanowisku, ale który w praktyce takiej działalności przez 4 lata objęte ewaluacją nie prowadził (a przynajmniej nie jest w stanie tego udokumentować pod postacią publikacji lub patentów), podmiot podlegający ewaluacji ponosi swego rodzaju karę. Kara ta polega na dotkliwym zmniejszeniu ilości osiągnięć publikacyjnych, które podmiot może zgłosić na potrzeby ewaluacji. Tym samym, tolerując wśród swoich pracowników osoby zatrudnione w celu prowadzenia działalności naukowej, które nie publikują lub nie zdobywają patentów, podmiot zmniejsza swoje szanse na uzyskanie wysokiej oceny w danej dyscyplinie w kryterium I.

Inne warunki

Przy ewaluacji podmiotu w danej dyscyplinie uwzględniane jest do 20% artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z międzynarodowych konferencji naukowych, którym w ministerialnym wykazie czasopism przypisano inną dyscyplinę naukową niż ta, w której jest ewaluowany dany podmiot. Wszystkie osiągnięcia uwzględniane w ewaluacji muszą jednak mieć merytoryczny związek z badaniami naukowymi prowadzonymi w danym podmiocie w danej dyscyplinie. Komisja Ewaluacji Nauki została wyposażona w kompetencje weryfikacji przedstawianych osiągnięć. KEN może reagować w przypadku ewidentnych nadużyć na etapie zgłaszania osiągnięć przez podmioty i jest uprawniony do nieuwzględnienia w ewaluacji osiągnięcia, jeśli jest ono w sposób rażący niezwiązane z badaniami w zakresie danej dyscypliny lub z badaniami interdyscyplinarnymi uwzględniającymi perspektywę danej dyscypliny. Ponadto KEN może zmienić punktację za publikację naukową jeśli w systemie POL-on przypisano publikacji niewłaściwy rok opublikowania w ostatecznej formie, a w rzeczywistym roku wydania publikacji w ostatecznej formie punktacja ta różni się od punktacji w POL-onie z uwagi na obowiązywanie innego wykazu czasopism i wydawnictw.

Zasada dziedziczenia prestiżu

Podstawową zasadą modelu oceny publikacji jest ujednoliconą metoda oceny wszystkich kanałów publikacji (czyli środków, za pomocą których komunikowane są wyniki badań naukowych) poprzez uznanie – funkcjonującej od ponad pół wieku w naukometrii – zasady dziedziczenia prestiżu. Zgodnie z tą zasadą artykuł jest wart tyle, ile czasopismo naukowe, w którym jest opublikowany, a monografia naukowa (w tym przekład) – tyle, ile wydawnictwo ją wydające. Zasada ta dotyczy również rozdziałów monografii naukowych i redakcji naukowej takich monografii.

Aby ustalić, jakim prestiżem cieszą się kanały publikacji, a w konsekwencji – ile punktów zostanie przyznanych za publikację lub redakcję naukową monografii naukowej, na potrzeby systemu ewaluacji tworzone są dwa ministerialne wykazy:

- wykaz czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych,
- wykaz wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe.

Żeby motywować do publikowania i redakcji naukowej w najbardziej prestiżowych czasopismach i wydawnictwach o zasięgu międzynarodowym oraz uniknąć zjawiska tzw.

punktozy (rozumianej jako presja na publikowanie i redagowanie w dużej liczbie nisko punktowanych kanałów publikacji), wykazy sporządzane są w taki sposób, że czasopismom, materiałom i wydawnictwom cieszącym się większym prestiżem przyznaje się znacząco większą liczbę punktów niż tym, które cieszą się mniejszym prestiżem. Co do zasady, większa różnica w punktacji występuje również między – z jednej strony – kanałami publikacji ujętymi w wykazach, a – z drugiej strony – tymi, które w wykazach nie zostały zamieszczone.

Poszanowanie różnych sposobów komunikacji właściwych dla różnych dyscyplin naukowych

Ewaluacja publikacji naukowych odbywa się z poszanowaniem różnych sposobów komunikacji, które są sposobami dominującymi w poszczególnych dyscyplinach naukowych. W związku z tym publikacje są oceniane z uwzględnieniem nowej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin naukowych, ale w taki sposób, że najlepsze czasopisma humanistyczne osiągają taką samą punktację jak najlepsze czasopisma z innych dziedzin nauki. Równe traktowanie dyscyplin naukowych jest możliwe dzięki zastosowaniu niekomercyjnego wskaźnika bibliometrycznego SNIP, wykorzystującego dane z bazy Scopus. Warto na ten aspekt systemu ewaluacji zwrócić szczególną uwagę, bowiem w dotychczasowym modelu ewaluacji osiągnięcia publikacyjne autorów reprezentujących nauki humanistyczne i społeczne były zdecydowanie niżej wyceniane, jako posiadające zdecydowanie niższą liczbę cytowań niż publikacje badaczy z innych dziedzin nauki. Dzięki zastosowaniu znormalizowanego wskaźnika SNIP (*Source Normalized Impact per Paper*) jest możliwe docenienie najlepszych osiągnięć humanistyki i nauk społecznych w tym samym stopniu, w którym do tej pory były doceniane najlepsze osiągnięcia publikacyjne np. w naukach o życiu.

Ponadto, nowy model ewaluacji bierze pod uwagę, że w różnych dyscyplinach naukowych różne kanały publikacji odgrywają wiodącą rolę. Skoro zatem monografia naukowa pełni, np. w przypadku dyscypliny naukowej historia, ważniejszą rolę niż artykuł naukowy, to metoda ewaluacji uwzględnia tę właśnie praktykę publikacyjną. Czyni to poprzez przyznanie zdecydowanie większej liczby punktów za publikacje monograficzne, niż za znakomitą większość publikacji zamieszczonych w czasopismach naukowych oraz dając możliwość zgłoszenia większej liczby osiągnięć pod postacią monografii niż ma to miejsce w przypadku innych dziedzin nauk (szczegóły wyjaśniono powyżej, w punkcie dotyczącym limitu publikacji przypadających na jednego pracownika/doktoranta).

Uwzględniając specyfikę kanałów publikacyjnych w niektórych dyscyplinach, m.in. w zakresie informatyki czy elektrotechniki, elektroniki i inżynierii informacyjnej, w ewaluacji na równi z artykułami naukowymi publikowanymi w czasopismach są również brane pod uwagę artykuły naukowe publikowane w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które znajdują się w bazie Scopus. W praktyce oznacza to właśnie, że artykuły publikowane w materiałach z konferencji międzynarodowych będą zgłaszać na cele ewaluacji głównie naukowcy aktywni w dyscyplinie informatyka lub w dyscyplinie elektrotechnika, elektronika i inżynieria informacyjna, ponieważ to właśnie w tych dyscyplinach najważniejszą formą aktywności naukowej są wystąpienia konferencyjne dokumentowane pod postacią artykułów publikowanych w prestiżowych i uznawanych na całym świecie materiałach z tychże konferencji (np. IEEE International Conference on Communications – najważniejsza na świecie naukowa konferencja telekomunikacyjna).

Czasopisma naukowe i recenzowane materiały z konferencji międzynarodowych

Wykaz czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych

Jak wspomniano powyżej, artykuły naukowe są w nowym modelu ewaluacji oceniane z zastosowaniem zasady dziedziczenia prestiżu (czyli artykuł naukowy otrzyma tyle punktów, ile punktów otrzyma czasopismo naukowe lub recenzowane materiały z konferencji międzynarodowych, w których ukazał się ten artykuł). Podstawowym narzędziem ustalania punktacji jest w tym przypadku ministerialny wykaz czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych. Wykaz ten obejmuje:

- czasopisma naukowe i recenzowane materiały z konferencji międzynarodowych indeksowane w uznanych międzynarodowych bazach bibliograficznych,
- czasopisma naukowe będące przedmiotem projektów finansowanych w ramach programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”.

Tytułem wyjaśnienia: bazami bibliograficznymi, które są brane pod uwagę przy sporządzaniu wykazu ministerialnego są bazy Scopus i Web of Science. W przypadku bazy Scopus, w ministerialnym wykazie znajdują się wszystkie czasopisma naukowe i recenzowane materiały zamieszczone w tej bazie. W przypadku bazy Web of Science natomiast, wykaz obejmuje jedynie te czasopisma naukowe, które znajdują się w powiązanych z tą bazą indeksach:

Science Citation Index Expanded, Social Sciences Citation Index, Arts and Humanities Citation Index i Emerging Sources Citation Index. Program „Wsparcie dla czasopism naukowych” to z kolei program ogłaszany cyklicznie, nie częściej niż co 2 lata, przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, w ramach którego wydawcy polskich czasopism naukowych mogą otrzymać wsparcie finansowe na ich rozwój, jeśli czasopisma te prezentują wysoki poziom naukowy, ale nie są indeksowane ani w bazie Scopus, ani Web of Science.

Wszystkie czasopisma i materiały z konferencji ujęte w wykazie mają przypisywaną dyscyplinę naukową. Dyscypliny są przypisywane do czasopism na podstawie nowej klasyfikacji dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych, która powstała w oparciu o systematykę przyjętą przez OECD z uwzględnieniem celów, którym służy polska klasyfikacja (stąd np. uwzględnienie dyscyplin artystycznych) i propozycji przedstawionych przez reprezentatywne dla polskiego środowiska akademickiego instytucje systemu szkolnictwa wyższego i nauki.

Przypisanie czasopism do dyscyplin pozwala porównywać osiągnięcia porównywalne pod kątem praktyki publikacyjnej. Porównywalność jest konieczna w kontekście powiązania wyników ewaluacji z uprawnieniami do nadawania stopni. Brak przypisania czasopism do dyscyplin, w kontekście elastycznych zasad dotyczących przypisania pracowników do dyscyplin, sprawiłby, że uprawnienia do nadawania stopni w danej dyscyplinie mogłyby uzyskiwać uczelnie i instytuty, które w znikomym stopniu prowadziłyby badania w tej dyscyplinie. Przykładowo, dwunastu doktorów ekonomii mogłoby wskazać jako drugą dyscyplinę prawo i upoważnić podmiot do wykazania w ewaluacji w tej dyscyplinie swoich publikacji ekonomicznych, co mogłoby skutkować uzyskaniem uprawnień doktorskich i habilitacyjnych z prawa.

To rozwiązanie nie oznacza w żadnej mierze, że każde czasopismo będzie w sposób sztywny przypisane do jednej dyscypliny. Propozycję przypisania dyscyplin do czasopism przygotowuje KEN. Kluczową przesłanką dla KEN w tym zadaniu są obszary tematyczne dla czasopism, zdefiniowane w bazach Scopus (*All Science Journal Classification*, ASJC) i Web of Science (*Subject Categories*) oraz dyscypliny wskazane przez wydawców czasopism we wnioskach o dofinansowanie czasopisma w ramach programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”. W praktyce oznacza to przypisanie do istotnej części czasopism i materiałów z konferencji więcej niż jednej dyscypliny. Należy też w tym kontekście pamiętać, że zasady ewaluacji uwzględniają limit (20%) artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach spoza dyscypliny zadeklarowanej przez naukowca, które mogą być zgłoszone do ewaluacji.

Aby czasopismo lub materiały z konferencji zostały zamieszczone w ministerialnym wykazie, muszą być w dniu 31 sierpnia roku, w którym wykaz jest sporządzany, ujęte w bazach albo być beneficjentem ostatniego konkursu poprzedzającego udostępnienie wykazu w ramach wyżej wymienionego programu ministra. Wykaz czasopism i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych jest sporządzany zgodnie z tymi zasadami nie rzadziej niż raz na dwa lata i jest ogłaszany w formie komunikatu ministra. Za artykuł opublikowany w czasopiśmie naukowym lub recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowej przyznaje się tyle punktów, ile przyznaje się danemu czasopismu lub danym materiałom w ministerialnym wykazie. W zależności od liczby punktów przypisanych w wykazie czasopismu naukowemu lub recenzowanym materiałom, za autorstwo artykułu można otrzymać od 20 do 200 punktów. W przypadku artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub recenzowanych materiałach niezamieszczonych w wykazie ministerialnym można za nie uzyskać zryczałtowaną liczbę punktów (każdemu takiemu artykułowi przyznaje się tyle samo punktów), znacznie mniejszą w porównaniu do artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach lub materiałach z wykazu.

Artykuł w czasopiśmie lub materiałach indeksowanych w bazach z wyliczonym wskaźnikiem SNIP

Liczbę punktów, którą otrzymuje czasopismo lub materiały indeksowane w bazach międzynarodowych, a w konsekwencji publikacja w nich opublikowana, ustala się za pomocą wzmiankowanego już powyżej wskaźnika SNIP (*Source Normalized Impact per Paper*). SNIP jest wskaźnikiem opartym na danych z bazy Scopus, który mierzy liczbę cytowań danego czasopisma lub materiałów w przeliczeniu na liczbę artykułów, które ukazały się w tych kanałach publikacji. Im wyższy SNIP, tym większy wpływ na rozwój nauki ma dane czasopismo lub materiały pokonferencyjne i tym więcej punktów jest przyznawanych za publikację w takim kanale publikacji. Należy zauważyć, że wartość SNIP dla danego kanału publikacji można zestawiać z wartościami SNIP czasopism i materiałów publikującymi artykuły w tych samych obszarach tematycznych klasyfikacji *All Science Journal Classification* ASJC lub z czasopismami i materiałami z całej bazy, bez względu na reprezentowany obszar. Podstawową metodą ustalania prestiżu danego kanału publikacji o danej wartości wskaźnika SNIP jest porównanie jego wskaźnika SNIP ze wskaźnikami SNIP innych czasopism lub materiałów pokonferencyjnych reprezentujących ten sam obszar tematyczny. Dzięki temu przy ustalaniu prestiżu i punktacji kanału publikacji możemy

uszanować specyfikę danego obszaru (dzięki temu np. cytowalność czasopism z zakresu fizyki teoretycznej nie będzie porównywana z cytowalnością np. czasopism typowo filologicznych). Prestiż czasopisma lub materiałów pokonferencyjnych ustala się dodatkowo z uwzględnieniem całej bazy Scopus. Jest to jednak dokonywane tylko pomocniczo: zabieg taki może bowiem tylko podnieść punktację najlepszych znajdujących się w bazie kanałów publikacji, nie może zaś tej punktacji obniżyć.

Na potrzeby tworzenia ministerialnego wykazu sprawdza się wartość wskaźnika SNIP, którą czasopisma lub materiały pokonferencyjne posiadały 31 sierpnia roku, w którym sporządzany jest wykaz. Znając wartość SNIP kanału publikacji, możemy ustalić, jak duży wpływ ma on na naukę, porównując tę wartość z wartościami wskaźników, które zostały ustalone dla innych kanałów publikacji. Wykaz jest sporządzany w taki sposób, aby odpowiedzieć na pytanie, jaki odsetek czasopism lub materiałów ujętych w bazie Scopus ma mniejszy wpływ na rozwój nauki (z uwzględnieniem podziału na obszary tematyczne) od danego kanału publikacji. Innymi słowy, wartość wskaźnika SNIP, wykorzystywana do przygotowania punktacji w ministerialnym wykazie, pozwala nam ustalić, czy w danym kanale publikacji (czasopiśmie lub materiałach z konferencji) ukazują się artykuły o największym wpływie na rozwój pewnego obszaru nauki, czy może ich wpływ jest mniejszy.

Wpływ czasopisma lub materiałów pokonferencyjnych ustala się, obliczając wartości dwóch wskaźników: C i D. Wartość wskaźnika C mówi nam, jaki odsetek publikacji w danym obszarze tematycznym właściwym dla wybranego przez nas kanału publikacji, ukazał się w czasopismach i materiałach mających niższą wartość SNIP (lub nie mających wyliczonej tej wartości) od wartości SNIP interesującego nas kanału publikacji. Co do zasady zatem, im wyższy jest wskaźnik C, tym lepszy jest interesujący nas kanał publikacyjny. Jeżeli bowiem wartość wskaźnika C wynosi np. 70, oznacza to, że 70 procent artykułów w danym obszarze ukazało się w czasopismach i materiałach o mniejszym prestiżu niż interesujący nas kanał publikacji. Wartość wskaźnika D wylicza się podobnie do wartości C. Tym razem jednak obliczenia te służą do pokazania, jaki odsetek publikacji ukazał się w czasopismach i materiałach posiadających wartość SNIP niższą od SNIP interesującego nas kanału publikacji, bez względu na to, w jakich obszarach publikuje nasz kanał. Mówiąc inaczej, wartość wskaźnika D pokazuje, jak bardzo prestiżowy jest kanał publikacji w zestawieniu ze wszystkimi czasopismami i materiałami indeksowanymi w bazie Scopus z każdego obszaru tematycznego nauki. Wartość wskaźnika „D” wylicza się, aby uniknąć sytuacji, w której najlepsze czasopisma lub materiały (mieszczące się w 1 procencie najlepszych czasopism i materiałów w bazie Scopus) nie otrzymują w procesie ewaluacji najwyższej liczby punktów z

powodu specyfiki obszarów, w których publikują. Również i w tym przypadku oczywiście, im wyższa wartość D tym lepiej dla danego czasopisma lub materiałów.

Odpowiednio do tak uzyskanego wyniku, czasopismom naukowym i recenzowanym materiałom z konferencji międzynarodowych przypisuje się liczbę punktów. Robi się to według następującego schematu:

- 200 punktów – w przypadku, gdy wartość wskaźnika D wynosi 99;
- w przypadku, gdy wartość wskaźnika D jest mniejsza od 99:
 - 200 punktów, jeżeli wartość wskaźnika C wynosi co najmniej 97;
 - 140 punktów, jeżeli wartość wskaźnika C wynosi co najmniej 90, ale mniej niż 97;
 - 100 punktów, jeżeli wartość wskaźnika C wynosi co najmniej 75, ale mniej niż 90;
 - 70 punktów, jeżeli wartość wskaźnika C wynosi co najmniej 50, ale mniej niż 75;
 - 40 punktów, jeżeli wartość wskaźnika C wynosi co najmniej 25, ale mniej niż 50;
 - 20 punktów, jeżeli wartość wskaźnika C jest mniejsza od 25.

Przypomnijmy: zgodnie z zasadą dziedziczenia prestiżu, ta sama liczba punktów, którą otrzymuje kanał publikacji, jest w ewaluacji przyznawana za autorstwo artykułu opublikowanego w takim czasopiśmie lub materiałach.

Artykuł w czasopiśmie lub materiałach indeksowanych w bazach bez wyliczonego wskaźnika SNIP

Warto pamiętać, że istnieją również czasopisma i materiały z konferencji, które choć są ujęte w międzynarodowych bazach, to nie posiadają wyliczonego wskaźnika SNIP. Do takich czasopism i materiałów zaliczają się te, które są indeksowane w bazie Scopus przez okres zbyt krótki, aby miały wyliczony wskaźnik SNIP na dzień 31 sierpnia roku, w którym sporządzany jest wykaz (funkcjonują w bazie krócej niż 3 lata). Wyliczonego SNIP nie mają także czasopisma, które są indeksowane w bazie Web of Science, a nie są ujęte w bazie Scopus (w bazie Web of Science nie wylicza się wskaźnika SNIP). Takim czasopismom przypisuje się 20 punktów. W konsekwencji, artykuł opublikowany w takich kanałach publikacji również otrzymuje 20 punktów.

Artykuł w czasopiśmie objętym programem „Wsparcie dla czasopism naukowych”

W wykazie czasopism naukowych oraz recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych, obok czasopism i materiałów ujętych w międzynarodowych bazach, zamieszczane są również wszystkie czasopisma naukowe objęte programem „Wsparcie dla czasopism naukowych”. Jak już wspomniano powyżej, program ten jest ustanawiany przez Ministra nie częściej niż co 2 lata i obejmuje za każdym razem pomoc finansową dedykowaną krajowym czasopismom naukowym, które przedstawiają wysoki poziom naukowy, ale nie znajdują się w międzynarodowych bazach o największym zasięgu (Scopus, Web of Science). Do startu w konkursie w ramach programu upoważnione są te czasopisma, które: przyjęły zasady etyki publikacyjnej zgodne z wytycznymi Komitetu do spraw Etyki Publikacyjnej (COPE – *Committee on Publication Ethics*), w okresie dwóch lat kalendarzowych poprzedzających rok ogłoszenia konkursu nie miały opóźnień wydawniczych, a odsetek autorów tych czasopism, którzy jednocześnie prowadzą działalność naukową w podmiotach wydających te czasopisma, nie przekracza w tym okresie czasu 50 procent wszystkich publikujących w nich autorów. Maksymalna liczba czasopism, które za każdym kolejnym ogłoszeniem konkursu można wesprzeć w ramach tego programu, to 500. Ponadto, w każdym kolejnym komunikacie o konkursie minister będzie określał minimalną liczbę czasopism naukowych publikujących artykuły naukowe w poszczególnych dziedzinach, które w danej edycji konkursu z pewnością zostaną beneficjentami programu. Rozwiązanie to ma stanowić dodatkową gwarancję otrzymania wsparcia dla polskich czasopism humanistycznych, społecznych i teologicznych, które są relatywnie słabiej reprezentowane w międzynarodowych bazach bibliometrycznych. Aby zdobyć wsparcie finansowe w ramach programu, wydawcy czasopism muszą przedstawić m.in. kompleksowy plan podniesienia poziomu praktyk wydawniczych i edytorskich umożliwiający im wejście w międzynarodowy obieg naukowy. Ponieważ czasopisma naukowe objęte programem Ministra nie są ujęte w bazie Scopus i wobec tego nie posiadają wskaźnika SNIP, w wykazie przypisuje się im po 20 punktów. W konsekwencji artykuł opublikowany w tych czasopismach także otrzymuje 20 punktów.

Artykuły opublikowane w czasopismach niezamieszczonym w wykazie

Każdy artykuł naukowy opublikowany w czasopiśmie naukowym, które nie jest zamieszczone w wykazie ministerialnym, otrzymuje 5 punktów. Oznacza to, że po 5 punktów otrzymują te publikacje, które ukazują się w czasopismach „niewidocznych” dla baz Scopus oraz Web of Science a zarazem takich, które nie zdecydowały się – lub z przyczyn

formalnych nie mogły – przystąpić do programu Ministra dedykowanego wsparciu dla polskich czasopism naukowych. Warto też zaznaczyć, że w tej kategorii nie można zgłosić na potrzeby ewaluacji materiałów z konferencji międzynarodowych – takie materiały są bowiem brane pod uwagę na potrzeby ewaluacji jedynie w przypadku, gdy widnieją w bazie Scopus.

Monografie

Wykaz wydawnictw wydających recenzowane monografie naukowe

Recenzowane monografie naukowe, rozdziały w recenzowanych monografiach naukowych oraz redakcja naukowa takich monografii są – podobnie jak artykuły naukowe – uwzględniane w ewaluacji i oceniane poprzez zastosowanie zasady dziedziczenia prestiżu. Należy przy tym pamiętać, że w rozumieniu rozporządzenia ws ewaluacji jakości działalności naukowej monografią jest również recenzowany i opatrzony aparatem naukowym przekład na język polski dzieła istotnego dla nauki lub kultury, lub też przekład takiego dzieła wydanego w języku polskim na inny język nowożytny.

Podstawowym narzędziem ustalania punktacji dla tych osiągnięć jest ministerialny wykaz wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe. Należy wyraźnie podkreślić, że w wykazie uwzględniane są wydawnictwa zarówno polskie, jak i zagraniczne.

Wykaz ministerialny składa się z dwóch poziomów. Poziom I obejmuje wydawnictwa naukowe spełniające etyczne i naukowe standardy wydawnicze. Do poziomu II zalicza się te wydawnictwa, które nie tylko spełniają powyżej wzmiankowane standardy, ale są również wiodącymi wydawnictwami o zasięgu międzynarodowym, których rozpoznawalność i prestiż w międzynarodowym środowisku naukowym jest bezdyskusyjna. Wydawnictwa są klasyfikowane na jednym z tych dwóch poziomów przez Komisję Ewaluacji Nauki. Klasyfikacja ta jest realizowana w wyniku eksperckiej oceny wydawnictw, dotychczas bowiem nie zostały wypracowane uznane przez międzynarodowe środowisko naukowe narzędzia bibliometryczne, które pozwalałyby na zautomatyzowaną ocenę wydawnictw naukowych. Dokonując oceny eksperckiej wydawnictw, KEN współpracuje z Biblioteką Narodową, która dysponuje bazami polskich wydawnictw. W przypadku wydawnictw zagranicznych KEN wykorzystuje m.in. dane zebrane w Polskiej Bibliografii Naukowej na cele ewaluacji przeprowadzonej za lata 2013-2016. Rozwiązanie to uwzględnia praktyki

publikacyjne np. filologów i kulturoznawców, których osiągnięcia naukowe wydawane są często przez wydawnictwa publikujące w niszowych językach.

Klasyfikując wydawnictwo na poziom pierwszy wykazu KEN bierze pod uwagę, czy wydawnictwo stosuje zasady etyki publikacyjnej w celu przeciwdziałania niepożądanym praktykom publikacyjnym (np. plagiatom czy tzw. ghostwritingowi – publikowaniu artykułów naukowych pod nieswoim nazwiskiem). Rekomendowanym dla KEN punktem odniesienia są w tym zakresie wytyczne Komitetu do spraw Etyki Publikacyjnej (COPE – *Committee on Publication Ethics*). Z uwagi na to, że stosowanie wytycznych COPE może nie być w Polsce powszechne, KEN uwzględnia w ocenie także kierowanie się przez wydawnictwo innymi zasadami przeciwdziałania niepożądanym praktykom publikacyjnym. KEN bierze ponadto pod uwagę posiadanie przez wydawnictwo ustalonej procedury recenzji naukowej dla wszystkich monografii naukowych lub monografii pod redakcją naukową

Tworząc poziom drugi wykazu, KEN korzysta m.in. z wyników podobnych ocen przeprowadzanych dla wydawnictw w innych krajach znanych z bardzo dobrego poziomu rozwoju naukowego. KEN może odnosić się więc m.in. do takich wykazów jak: SPI: *Scholarly Publishers Indicators*, *Norwegian Register for Scientific Journals, Series and Publishers* czy też *Publication Forum (Finland)*. Ponadto KEN sprawdza, czy wydawnictwo: publikuje monografie, które wnoszą istotny wkład w rozwój dyscyplin naukowych, czy prowadzi globalną dystrybucję i wydaje monografie w większości dziedzin nauki, a także czy stosuje jednolite standardy kwalifikowania monografii naukowych do publikacji, niezależnie od wniesienia opłaty za publikację monografii lub wysokości tej opłaty.

W przypadku wydawnictw niezamieszczonych w wykazie, recenzowane monografie naukowe, rozdziały w recenzowanych monografiach naukowych oraz redakcja naukowa takich monografii uzyskują (na zasadzie ryczałtu) tyle samo punktów, zdecydowanie mniej niż wynosi punktacja za publikacje w wydawnictwach zamieszczonych w ministerialnym wykazie.

Należy jednak zaznaczyć, że od powyższej zasady istnieją dwa wyjątki. Obydwa dotyczą monografii opublikowanych w obrębie dyscyplin z dziedziny nauk humanistycznych, dziedziny nauk społecznych lub dziedziny nauk teologicznych. Dla tych trzech dziedzin nauki nowy model ewaluacji dopuszcza sytuację, w której monografia jest wysoko ocenionym osiągnięciem publikacyjnym, pomimo że nie została opublikowana przez wydawnictwo znajdujące się na wykazie ministerialnym. Pierwszym wyjątkiem są monografie stanowiące rezultat projektów finansowanych przez Narodowe Centrum Nauki oraz finansowane w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki: monografie takie są automatycznie

oceniane tak samo wysoko, jak te, które zostały opublikowane przez wydawnictwa zamieszczone w wykazie na poziomie I. W toku konsultacji prowadzonych z przedstawicielami nauk humanistycznych wybrzmiał wyraźnie argument, wskazujący na potrzebę szczególnego docenienia publikacji, które zostały już pozytywnie ocenione i zakwalifikowane do finansowania w ramach NPRH lub w ramach konkursów NCN. Możliwą bowiem wydaje się być sytuacja, w której dana osoba jest autorem wybitnej monografii z dziedziny nauk humanistycznych, lecz jest ona związana z wydawnictwem, które nie znalazło się jednak na wykazie ministerialnym. W takiej sytuacji, za rękojmię wysokiej jakości publikacji służyć będzie akceptacja ze strony Rady NCN i Rady NPRH, która zastąpi w tym przypadku zasadę dziedziczenia prestiżu wydawnictwa. Z uwagi na powiązanie tego wyjątku ze spodziewaną zmianą zasad recenzowania monografii finansowanych w ramach NPRH oraz konkursów NCN, 80 pkt otrzyma w ewaluacji monografia opublikowana w wydawnictwie spoza wykazu, która stanowi rezultat projektów finansowanych przez NCN lub w ramach NPRH w wyniku konkursów, w których wdrożone zostały procedury oceny jakości tych monografii. Oznacza to, że w ramach pierwszej ewaluacji nie uwzględnia się monografii naukowych wydanych przez wydawnictwa niezamieszczone w wykazie wydawnictw, stanowiących rezultat projektów finansowanych przez Narodowe Centrum Nauki oraz w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki, w konkursach ogłoszonych do dnia 31 grudnia 2018 r. oraz w konkursach ogłoszonych po tym dniu, w ramach których nie zostały wdrożone procedury oceny jakości tych monografii, a także redakcji naukowych takich monografii i rozdziałów w takich monografiach.

Drugim wyjątkiem od zasady ryczałtowego przypisywania punktów w znacząco mniejszej ilości wydawnictwom spoza ministerialnego wykazu, są monografie autorstwa naukowców reprezentujących nauki humanistyczne, społeczne lub teologiczne, wydane przez wydawnictwo spoza wykazu oraz niebędące rezultatem projektu finansowanego przez NCN albo niefinansowane w ramach NPRH, które w ramach ewaluacji przejdą ocenę ekspercką. Ocenę takich monografii naukowych przeprowadza Komisja Ewaluacji Nauki. Wnioski o taką ocenę wraz z uzasadnieniem składa się w formie dokumentu elektronicznego opatrzonego podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP albo kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Każdy podmiot w danej dyscyplinie humanistycznej, społecznej lub teologicznej może wnioskować, w terminie do 30 września roku poprzedzającego rok przeprowadzenia ewaluacji, o ocenę maksymalnie 5 tego typu monografii, które zostały opublikowane w okresie objętym ewaluacją.

Ponadto, w okresie przejściowym, mając na uwadze nierzadko dużą liczbę wydawnictw wydziałowych funkcjonujących w ramach jednej uczelni, wprowadzono w przypadku ewaluacji za lata 2017-2020 zasadę, że za monografię naukową wydaną przed dniem 1 stycznia 2021 r. przez wydawnictwo wydziałowe, które z jakichś przyczyn nie zostało uwzględnione w wykazie, będzie można przyznać taką samą liczbę punktów jak za monografię wydaną przez wydawnictwo ogólnouczelniane.

Punktacja dla monografii naukowych wydanych w wydawnictwie z ministerialnego wykazu

Zgodnie z zasadą dziedziczenia prestiżu, recenzowana monografia naukowa otrzymuje tyle punktów, ile punktów w wykazie otrzymało wydawnictwo ją wydające:

- wydawnictwa z poziomu I (spełniające etyczne i naukowe standardy wydawnicze) otrzymują 80 punktów;
- wydawnictwa z poziomu II (rozpoznawalne w międzynarodowym środowisku naukowym jako wiodące) otrzymują 200 punktów.

A zatem, recenzowana monografia naukowa otrzymuje, odpowiednio do poziomu, który ma przypisane wydawnictwo ją publikujące, 80 lub 200 punktów. W przypadku ewaluacji w dyscyplinach należących do dziedziny nauk humanistycznych, nauk społecznych i nauk teologicznych za monografie wydane w wydawnictwach z poziomu II liczbę punktów zwiększa się o 50% czyli przyznaje się w ewaluacji 300 pkt.

Ponadto, nawiązując do ww. dwóch wyjątków, 80 punktów można uzyskać także za monografię naukową w wydawnictwie nieujęty w wykazie, jeśli: (1) jest ona rezultatem projektu finansowanego przez NCN bądź jest finansowana w ramach NPRH (w ramach konkursów ogłoszonych po 1 stycznia 2019 r., w ramach których wdrożono procedury oceny monografii) albo (2) jeśli monografia uzyska pozytywną ocenę w ramach specjalnej oceny eksperckiej przeprowadzonej przez KEN. W ramach ewaluacji za lata 2017-2020 tę samą liczbę punktów, tj. 80, będzie można uzyskać także za monografię wydaną w wydawnictwie wydziałowym spoza wykazu, jeśli inne wydawnictwo z tej samej uczelni jest ujęte w tym wykazie.

W pozostałych przypadkach za autorstwo monografii będzie można uzyskać zryczałtowaną liczbę 20 punktów.

Redakcja monografii naukowej

W zależności od tego, czy wydawnictwo sklasyfikowano w wykazie ministerialnym na poziomie I czy na poziomie II, za redakcję monografii naukowej wydanej w takim wydawnictwie przyznaje się 20 lub 100 punktów (odpowiednio – dla poziomu I i poziomu II). W przypadku ewaluacji w dyscyplinach należących do dziedziny nauk humanistycznych, nauk społecznych i nauk teologicznych za redakcje monografii wydanej w wydawnictwach z poziomu II liczbę punktów zwiększa się o 50%, czyli do wysokości 150 pkt.

Za redakcję monografii naukowej opublikowanej w wydawnictwie niezamieszczonym w ministerialnym wykazie, która jednakże jest rezultatem projektu finansowanego przez NCN lub w ramach NPRH (w ramach konkursów ogłoszonych po 1 stycznia 2019 r., w ramach których wdrożono procedury oceny monografii) albo uzyskała pozytywny wynik ww. oceny eksperckiej KEN, przyznaje się 20 punktów. Do redakcji monografii stosuje się zasadę przejściową dotyczącą wydawnictw wydziałowych. Za redakcję każdej innej monografii naukowej opublikowanej w wydawnictwie niezamieszczonym w wykazie ministerialnym przyznaje się 5 punktów.

Rozdział w monografii naukowej

W zależności od tego, czy na ministerialnym wykazie wydawnictwo sklasyfikowano na poziomie I czy na poziomie II, za rozdział w takiej monografii naukowej przyznaje się 20 punktów (dla poziomu I) lub 50 punktów (dla poziomu II). W przypadku ewaluacji w dyscyplinach należących do dziedziny nauk humanistycznych, nauk społecznych i nauk teologicznych za rozdziały w monografiach wydanych w wydawnictwach z poziomu II liczbę punktów zwiększa się o 50%, czyli do wysokości 75 pkt.

Za rozdział w monografii naukowej opublikowanej w wydawnictwie niezamieszczonym w ministerialnym wykazie, która jednakże jest rezultatem projektu finansowanego przez NCN lub w ramach NPRH (w ramach konkursów ogłoszonych po 1 stycznia 2019 r., w ramach których wdrożono procedury oceny monografii) albo uzyskała pozytywny wynik ww. oceny eksperckiej KEN, przyznaje się 20 punktów. Do rozdziałów w monografiach stosuje się zasadę przejściową dotyczącą wydawnictw wydziałowych. Za rozdział w każdej innej monografii naukowej opublikowanej w wydawnictwie niezamieszczonym w wykazie ministerialnym przyznaje się 5 punktów.

Zestawienie tabelaryczne – punkty za publikacje i redakcję

Artykuł naukowy opublikowany w czasopismach naukowych lub recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych		
Czasopismo i materiały zamieszczone w wykazie czasopism i materiałów	Kryterium prestiżu	Liczba punktów
TAK	Indeksacja w bazach bibliometrycznych + wyliczony SNIP	200, 140, 100, 70, 40, 20 – w zależności od wpływu czasopisma lub materiałów
	Indeksacja w bazach bibliometrycznych + niewyliczony SNIP	20
	Program „Wsparcie dla czasopism naukowych”	20
NIE	-	5

Monografia naukowa wydana przez wydawnictwo publikujące recenzowane monografie naukowe		
Wydawnictwo zamieszczone w wykazie wydawnictw	Kryterium prestiżu	Liczba punktów
TAK	Poziom II	200 300 (w dyscyplinach z dziedziny n. humanistycznych, n. społecznych i n. teologicznych)
	Poziom I	80
NIE	Monografia wsparta przez NCN lub NPRH (konkursy po 1.01.2019 r. z wdrożonymi procedurami oceny)	80
	Monografia z zakresu dziedziny nauk humanistycznych, społecznych lub teologicznych bez wsparcia NPRH lub NCN, ale pozytywnie oceniona przez KEN	80
	Monografia wydana w wydawnictwie spoza wykazu, nie spełniająca żadnego z warunków przedstawionych w wierszach powyżej	20

Redakcja monografii naukowej wydanej przez wydawnictwo publikujące recenzowane monografie naukowe		
Wydawnictwo zamieszczone w wykazie wydawnictw	Kryterium prestiżu	Liczba punktów
TAK	Poziom II	100 150 (w dyscyplinach z dziedziny n. humanistycznych, n. społecznych i n. teologicznych)
	Poziom I	20
NIE	Monografia wsparta przez NCN lub NPRH (konkursy po 1.01.2019 r. z wdrożonymi procedurami oceny)	20
	Monografia z zakresu dziedziny nauk humanistycznych, społecznych lub teologicznych bez wsparcia NPRH lub NCN, ale pozytywnie oceniona przez KEN	20
	Monografia wydana w wydawnictwie spoza wykazu, nie spełniająca żadnego z warunków przedstawionych w wierszach powyżej	5

Rozdział w monografii naukowej wydanej przez wydawnictwo publikujące recenzowane monografie naukowe		
Wydawnictwo zamieszczone w wykazie wydawnictw	Kryterium prestiżu	Liczba punktów
TAK	Poziom II	50 75 (w dyscyplinach z dziedziny n. humanistycznych, n. społecznych i n. teologicznych)
	Poziom I	20
NIE	Monografia wsparta przez NCN lub NPRH (konkursy po 1.01.2019 r. z wdrożonymi procedurami oceny)	20
	Monografia z zakresu dziedziny nauk humanistycznych, społecznych lub teologicznych bez wsparcia NPRH lub NCN, ale pozytywnie oceniona przez KEN	20
	Monografia wydana w wydawnictwie spoza wykazu, nie spełniająca żadnego z warunków przedstawionych w wierszach powyżej	5

Publikacje wieloautorskie

Artykuły naukowe

Liczba punktów przyznawanych za publikację wieloautorską będącą artykułem naukowym zależy od:

- liczby punktów przypisanych danemu czasopismu w wykazie (w przypadku czasopism spoza wykazu jest to 5 pkt, przy czym należy mieć na uwadze, że za artykuły opublikowane w latach 2017-2018 obowiązuje punktacja na podstawie wykazu Ministra ogłoszonego w styczniu 2017 r. – jest to wyraźne spełnienie postulatu zgłaszanego przez środowisko naukowe podczas konsultacji projektu ustawy);
- liczby autorów artykułu naukowego, którzy upoważnili dany podmiot do wykazania tego artykułu w danej dyscyplinie (liczba „k”);
- liczby wszystkich współautorów – zarówno tych, którzy są pracownikami podmiotu poddającego się ewaluacji, jak też i pochodzących spoza tego podmiotu (liczba „m”).

Należy wyraźnie zaznaczyć, że przyjęte w nowym modelu ewaluacji **zasady punktacji premiują artykuły interdyscyplinarne oraz publikacje wielośrodkowe**. Punktacja za współautorstwo artykułów, które zostały opublikowane w tych czasopismach i materiałach z konferencji którym przyznano od 5 do 20 punktów, jest wynikiem mnożenia wartości (k/m) oraz liczby punktów przypisanej czasopismu lub materiałom. Punktacja za współautorstwo nie może być jednak niższa od 10% wartości punktowej przyznawanej za publikację jednoautorską w danym czasopiśmie lub materiałach. O ile w przypadku czasopism i materiałów niskopunktowanych nie możemy mówić jeszcze o jakiejś wyrazistej zachęcie systemowej do publikowania wraz z autorami z innych podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki, o tyle w przypadku artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach i materiałach konferencyjnych którym przypisano co najmniej 40 punktów, widoczna jest już wyraźna premia punktowa dla artykułów interdyscyplinarnych oraz publikacji wielośrodkowych. Dzieje się tak dzięki zastosowaniu przy obliczaniu liczby punktów przyznawanych podmiotowi za taką publikację formuły $(\sqrt{\frac{k}{m}})$, przez którą mnożymy liczbę punktów przypisanych czasopismu lub materiałom. Natomiast w przypadku publikacji zamieszczonych w najbardziej renomowanych czasopismach i materiałach z konferencji

(wycenianych na ministerialnym wykazie na 140 i 200 punktów), liczba punktów za współautorstwo artykułu interdyscyplinarnego jest równa liczbie punktów przyznawanych danemu czasopismu lub materiałom.

Liczba możliwych kombinacji związanych z punktacją uzyskiwaną za publikacje wieloautorskie jest bardzo duża. Poniżej prezentujemy wybrane przykłady punktacji za artykuły, których autorami są przedstawiciele nauk fizycznych i nauk chemicznych.

Opis przykładu	Punktacja dla podmiotu X w dyscyplinie w zakresie nauk fizycznych	Punktacja dla podmiotu X w dyscyplinie w zakresie nauk chemicznych
Artykuł w czasopiśmie za 100 punktów autorstwa dwóch fizyków z podmiotu X	100 pkt	-
Artykuł w czasopiśmie za 100 punktów autorstwa dwóch fizyków: jednego z podmiotu X, drugiego z podmiotu Y	70,71 pkt	-
Artykuł opublikowany w 2017 r. w czasopiśmie z „listy B” za 15 punktów autorstwa dwóch fizyków i jednego chemika z podmiotu X	10 pkt	5 pkt
Artykuł w czasopiśmie za 100 punktów autorstwa dwóch fizyków i jednego chemika z podmiotu X	81,65 pkt	57,74 pkt
Artykuł w czasopiśmie za 140 pkt autorstwa dwóch fizyków i jednego chemika z podmiotu X	140 pkt	140 pkt
Artykuł w czasopiśmie za 20 punktów autorstwa 20 fizyków, w tym 1 z podmiotu X	2 pkt (10% z 20 pkt)	-
Artykuł w czasopiśmie za 20 punktów autorstwa 20 fizyków, w tym 2 z podmiotu X	2 pkt (10% z 20 pkt)	-

Monografie naukowe

Zasady punktacji za publikacje wieloautorskie będące monografiami naukowymi, monografiami naukowymi pod redakcją naukową lub rozdziałami w monografiach pod redakcją są nieco prostsze niż w przypadku artykułów naukowych. Analogicznie jak w przypadku artykułów, liczba punktów przyznawanych za publikację wieloautorską zależy w tym przypadku od:

- liczby punktów przypisanych monografii (przede wszystkim w związku z przypisaniem wydawnictwu, które monografię opublikowało, określonej liczby

punktów w ministerialnym wykazie wydawnictw publikujących monografie naukowe);

- liczby autorów albo redaktorów, którzy upoważnili dany podmiot do wykazania monografii, redakcji monografii albo rozdziału w danej dyscyplinie (liczba „k”);
- liczby wszystkich współautorów albo współredaktorów – zarówno tych, którzy są pracownikami podmiotu poddającego się ewaluacji, jak też i pochodzących spoza tego podmiotu (liczba „m”).

W przypadku monografii wydanych przez wydawnictwo, któremu na wykazie ministerialnym przypisanych zostało 80 punktów (lub – w przypadku wydawnictw spoza wykazu – monografii którym przypisano 20 lub 80 punktów), punktacja jest wynikiem mnożenia wartości (k/m) przez liczbę punktów przyznawanych za autorstwo danej monografii, redakcję lub autorstwo rozdziału. Punktacja za współautorstwo lub współredakcję nie może być jednak niższa niż 10% wartości punktowej przyznawanej za jednoosobowe autorstwo lub jednoosobową redakcję tego typu monografii. Natomiast **w przypadku monografii wydanych przez najbardziej prestiżowe wydawnictwa, którym w wykazie przypisano 200 punktów, zasady punktacji premiują publikacje interdyscyplinarne oraz wielośrodkowe**. Liczba punktów za współautorstwo lub współredakcję jest w takim przypadku równa maksymalnej liczbie punktów za daną publikację. W dyscyplinach z dziedziny nauk humanistycznych, nauk społecznych i nauk teologicznych ta maksymalna liczba punktów wynosi 300.

Podobnie jak ma to miejsce w przypadku wieloautorskich artykułów publikowanych w czasopismach naukowych, także i w przypadku monografii wieloautorskich istnieje bardzo duża liczba możliwych kombinacji związanych z punktacją uzyskiwaną za tego typu publikacje. Poniżej prezentujemy wybrane przykłady takiej punktacji przyznawanej za monografię, monografię pod redakcją oraz rozdziały w monografiach, których współautorami lub współredaktorami są historycy i politolodzy.

Opis przykładu	Punktacja dla podmiotu X w dyscyplinie w zakresie nauk historycznych	Punktacja dla podmiotu X w dyscyplinie w zakresie nauk politycznych
Rozdział w monografii wydanej przez wydawnictwo, któremu przypisano 80 punktów (20 punktów za rozdział), autorstwa trzech politologów z podmiotu X i jednego historyka z podmiotu X	15 pkt	5 pkt
Monografia wydana przez wydawnictwo spoza wykazu będąca rezultatem grantu z NPRH (80 punktów), autorstwa dwóch politologów z podmiotu X, jednego politologa z ośrodka Y oraz historyka z ośrodka Z	40 pkt	-
Monografia wydana przez wydawnictwo, z poziomu II pod redakcją dwóch politologów z podmiotu X, jednego politologa z podmiotu Y, jednego historyka z podmiotu X i dwóch historyków z podmiotu Z	150 pkt	150 pkt
Monografia naukowa wydana przez wydawnictwo, któremu przypisano 80 punktów (20 punktów za redakcję), pod redakcją 15 autorów, w tym 5 politologów i 1 historyka z podmiotu X	6,67 pkt	2 pkt

Zestawienie tabelaryczne – punkty za publikacje wieloautorskie

W poniższej tabeli zestawiono podstawowe informacje dotyczące sposobu przyznawania punktów za publikacje wieloautorskie (artykuły naukowe i monografie naukowe). Oznaczenia w tabeli:

- k – oznacza liczbę autorów artykułu naukowego lub monografii będących pracownikami ewaluowanego podmiotu lub osobami, które odbywały w danym podmiocie, w okresie objętym ewaluacją, kształcenie w szkole doktorskiej;
- l – oznacza liczbę wszystkich autorów artykułu lub monografii;
- 100% - oznacza przyznanie 100% punktów jakie przyznaje się za autorstwo danej publikacji, bez względu na stosunek liczby autorów z jednostki do liczby wszystkich autorów.

Typ publikacji	Punktacja za autorstwo	Punktacja za publikację wieloautorską
Monografia/ redakcja/ rozdział – Poziom 2 wykazu	200/100/50 300/150/75 (w dyscyplinach z dziedziny nauk humanistycznych, nauk społecznych i nauk teologicznych)	100%
Artykuł w czasopiśmie z wykazu czasopism	200	
	140	
	100	$\sqrt{k/m}$, min 10%
	70	
	40	
Monografia/redakcja/rozdział – Poziom 1 wykazu; monografia wydana w ramach projektów finansowanych przez NCN lub NPRH (konkursy po 1.01.2019 r. z wdrożonymi procedurami oceny monografii); monografia pozytywnie oceniona przez KEN	80/20/20	k/m , min 10%
Artykuł w czasopiśmie z wykazu czasopism	20	
Artykuł w czasopiśmie spoza wykazu	5	
Monografia/redakcja/rozdział – poza wykazem	20/5/5	

W ewaluacji jest ponadto przewidziany limit w odniesieniu do ilości punktów, które mogą zostać przyznane jednej monografii pod redakcją naukową. Sumaryczna liczba punktów przyznanych podmiotowi w dyscyplinie naukowej za redakcję naukową monografii i autorstwo rozdziałów w tej samej monografii naukowej nie może być wyższa niż liczba punktów przyznanych za autorstwo takiej monografii naukowej (w sytuacji gdy autor jest tylko jeden).

Patenty

W nowym modelu ewaluacji, przy ustalaniu oceny w ramach kryterium pierwszego, są brane pod uwagę – oprócz publikacji – także patenty na wynalazki uzyskane przez pracowników prowadzących działalność naukową. Warto zaznaczyć, że patenty nie są liczone jako część wspomnianego już wcześniej limitu osiągnięć przewidzianych dla publikacji uwzględnianych przy ewaluacji (tzw. limit 3N). Innymi słowy, oprócz zgłoszenia do ewaluacji maksymalnej dostępnej dla danego podmiotu liczby osiągnięć publikacyjnych, podmiot może jeszcze dodatkowo zgłosić patenty uzyskane przez swoich pracowników. Górny limit dla zgłaszanych do procesu ewaluacji patentów to liczba całkowita, najbliższa połowie wspomnianej powyżej liczby N (przy czym wynik dzielenia zaokrągla się w tym przypadku w górę). Oznacza to, że np. instytut badawczy, który zatrudnia w dyscyplinie inżynieria materiałowa 21 pracowników (liczba 21 uzyskana już po uwzględnieniu ewentualnego niepełnego wymiaru czasu pracy pracowników oraz deklarowanego przez nich stopnia zaangażowania w daną dyscyplinę) może zgłosić na potrzeby ewaluacji maksymalnie 11 patentów uzyskanych przez tych pracowników w dyscyplinie inżynieria materiałowa.

W ewaluacji uwzględnia się patenty, których tematyka jest merytorycznie związana z badaniami naukowymi prowadzonymi w podmiocie w danej dyscyplinie naukowej oraz komercjalizację wyników badań naukowych lub prac rozwojowych lub know-how związanego z tymi wynikami, których tematyka dotyczy danej dyscypliny naukowej.

Za patenty na wynalazki, przyznane podmiotom poddającym się ewaluacji, przyznaje się następujące liczby punktów:

- 50 pkt – w przypadku patentu, który został przyznany w państwach należących do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju albo w procedurze zgodnej z Układem o Współpracy Patentowej (*Patent Cooperation Treaty*);

- 30 pkt – w przypadku patentu przyznanego przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 15 pkt – w przypadku patentu udzielonego przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej albo uzyskanego za granicą przez podmiot inny niż oceniany, lecz który to patent został udzielony na skutek działalności naukowej pracownika podmiotu poddającego się ewaluacji.

Patenty są uwzględniane w ewaluacji w danej dyscyplinie, zgodnie z oświadczeniem autora wynalazku upoważniającym zatrudniający go podmiot do wykazania tego osiągnięcia w ramach dyscyplin, które taki autor wynalazku reprezentuje. Informacja ta jest wprowadzana do systemu POL-on przez kierującego podmiotem.

Rozdział III – Kryterium II

Oceny efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych dokonuje się na podstawie wysokości środków finansowych przyznanych podmiotowi na realizację projektów badawczych oraz wysokości środków finansowych uzyskanych przez podmiot w wyniku komercjalizacji wyników badań naukowych lub prac rozwojowych realizowanych w poszczególnych dyscyplinach naukowych lub know-how związanego z tymi wynikami. W ewaluacji uwzględnia się w tym kryterium następujące rodzaje osiągnięć:

- projekty obejmujące badania naukowe lub prace rozwojowe, finansowane w trybie konkursowym przez instytucje zagraniczne lub organizacje międzynarodowe, projekty z udziałem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej albo z udziałem niepodlegających zwrotowi środków z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA), albo z innych środków pochodzących ze źródeł zagranicznych niepodlegających zwrotowi;
- projekty finansowane przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju oraz Narodowe Centrum Nauki;
- projekty finansowane w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki;
- projekty obejmujące badania naukowe lub prace rozwojowe, finansowane przez przedsiębiorców lub inne podmioty działające na rzecz rozwoju nauki;
- komercjalizację wyników badań naukowych lub prac rozwojowych lub know-how związanego z tymi wynikami.

W ewaluacji uwzględnia się projekty, których tematyka jest merytorycznie związana z badaniami naukowymi prowadzonymi w podmiocie w danej dyscyplinie naukowej oraz komercjalizację wyników badań naukowych lub prac rozwojowych lub know-how związanego z tymi wynikami, tematycznie związanych z dyscypliną naukową wskazaną w systemie POL-on. Ponadto, uwzględnia się tylko te projekty, których kierownik jest zatrudniony w danym podmiocie lub jest uczestnikiem szkoły doktorskiej, prowadzi działalność naukową w ewaluowanej dyscyplinie i złożył oświadczenie upoważniające podmiot do przedstawienia swoich osiągnięć w ewaluacji.

Za efekty finansowe, związane z powyżej wymienionymi osiągnięciami naukowymi, punkty przyznaje się w następujący sposób:

- 10 pkt – za uzyskanie środków finansowych na realizację projektów w kwocie od 30 000 zł do 200 000 zł;

- 40 pkt za uzyskanie środków finansowych na realizację projektów w kwocie od 200 001 zł do 2 000 000 zł;
- 80 pkt za uzyskanie środków finansowych na realizację projektów w kwocie powyżej 2 000 000 zł;
- 1 pkt za każde 200 000 zł przychodu uzyskanego przez podmiot z tytułu komercjalizacji wyników badań naukowych lub prac rozwojowych lub know-how związanego z tymi wynikami, w dyscyplinie naukowej, w której prowadzono te badania naukowe lub prace rozwojowe, ale nie więcej niż 300 pkt sumarycznie za jedną komercjalizację lub know-how.

Ponadto, ze względu na specyfikę prowadzenia badań naukowych w dziedzinie nauk humanistycznych, dziedzinie nauk społecznych oraz w dziedzinie nauk teologicznych (koszty badań naukowych są w tych dziedzinach z reguły niższe od kosztów badań w pozostałych dziedzinach nauki), powyżej przedstawione progi kwotowe, od których zależy wysokość przyznawanych punktów, w przypadku tych dziedzin obniża się o 50%. Oznacza to zatem, że np. projekt realizowany ze środków NCN w zakresie nauk politycznych, który przyniósł uczelni 1100 tys. zł, jest uwzględniany w ewaluacji nie w wysokości 40 pkt, lecz w wysokości 80 pkt (limit jest w tym przypadku bowiem obniżony z 2 mln zł do 1001 tys. zł).

Liczba projektów uwzględnianych przy ocenie efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych w danej dyscyplinie naukowej, nie może być większa niż liczba N.

Liczbę punktów przyznanych w wyniku oceny kryterium II zwiększa się o 100% w przypadku środków finansowych przyznanych przez Europejską Radę do Spraw Badań Naukowych (*European Research Council*). W przypadku wcześniej opisanego projektu w zakresie nauk politycznych, jeżeli zostałby on sfinansowany nie przez NCN, lecz w wyniku procedury ERC, jego wartość punktowa dla uczelni wyniosłaby nie 80 lecz 160 pkt!

Ponadto liczba punktów przyznanych w wyniku oceny efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych będzie zwiększona o 50% w przypadku projektów finansowanych przez instytucje zagraniczne lub organizacje międzynarodowe oraz finansowane z udziałem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej albo z niepodlegających zwrotowi środków z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA), albo z innych środków pochodzących ze źródeł zagranicznych niepodlegających zwrotowi. Rozwiązanie to jest ukierunkowane na stymulowanie aktywności w pozyskiwaniu środków ze źródeł pozabudżetowych i lepsze wykorzystanie środków unijnych

Informacje dotyczące projektów naukowych, kierowanych przez pracownika podmiotu, oraz komercjalizacji wyników badań naukowych lub prac rozwojowych lub know-how związanego z tymi wynikami są wprowadzane do systemu POL-on przez kierującego podmiotem. Ocenę efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych ustala się w wyniku podzielenia sumy punktów przyznanych podmiotowi w kryterium II przez liczbę N, z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku. Tym samym dokonywana jest normalizacja wyniku w kryterium II, która ma zapobiec deprecjacji pomiotów zatrudniających w danej dyscyplinie mniej naukowców-potencjalnych autorów osiągnięć uwzględnianych w tym kryterium.

Rozdział IV – Kryterium III

Nowy model ewaluacji wprowadza do systemu nowe kryterium oceny jakości działalności naukowej: wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki. Przez długi czas doskonałość naukowa była definiowana (i mierzona) przez pryzmat oddziaływania wyłącznie w obszarze badań naukowych poprzez wskaźniki prestiżu, wpływu (np. Impact Factor czy CiteScore), co zakładało traktowanie nauki jako hermetycznej rzeczywistości². Od lat 90. ubiegłego wieku większą wagę zaczęto przykładac do wpływu badań naukowych na gospodarkę, której miarą stała się wysokość przychodów generowanych z tytułu transferu wiedzy oraz wdrożeń. Rynkowe przemiany otworzyły zatem uczelnie na potrzeby zewnętrznych interesariuszy, otwarcie to jednak nastąpiło głównie w wymiarze komercyjnym, pomijając istotną funkcję badań naukowych: poznawanie świata w celu podnoszenia jakości życia ludzi. Ten fakt dotyka w sposób szczególny tych dziedzin (np. nauki społeczne i humanistyczne), których wpływ na społeczeństwo i gospodarkę ma charakter głównie niekomercyjny. Dostrzeżono to w pierwszej kolejności w brytyjskiej polityce naukowej, w ramach której postawiono sobie za cel lepsze odzwierciedlenie w ocenie instytucji naukowych wpływu wywieranego przez naukę na gospodarkę i społeczeństwo. Uwzględnienie wpływu społecznego jako osobnego kryterium ewaluacji jakości działalności naukowej wymaga jednak użycia szczególnej metodologii, tj. studium indywidualnych przypadków, która pozwala na rzetelny pomiar i jego ocenę. Metoda ta została sprawdzona w Wielkiej Brytanii, gdzie od 2014 r. w ramach *Research Evaluation Framework* na pełną skalę właśnie w ten ekspercki sposób jest oceniany wpływ społeczny badań naukowych. Wpływ społeczny jest bowiem trudny do uchwycenia przy pomocy klasycznych (twardych) narzędzi stosowanych w instytucjonalnej ewaluacji nauki.

W ramach nowego systemu ewaluacji ocena wpływu jest przeprowadzana na podstawie „opisów wpływu” zawierających udowodniony związek między najważniejszymi wynikami badań naukowych, prac rozwojowych lub twórczości artystycznej a gospodarką, ochroną zdrowia, kulturą i sztuką, ochroną środowiska przyrodniczego, bezpieczeństwem i obronnością państwa lub innymi czynnikami wpływającymi na rozwój cywilizacyjny społeczeństwa. Związek ten może mieć formę m.in. artykułów naukowych, monografii naukowych, raportów i cytowań w innych dokumentach i publikacjach. Ważne jest, aby

² D. Antonowicz, J. Kohoutek, R. Pinheiro, R. Hladchenko, *The roads of 'excellence' in Central and Eastern Europe*, "European Educational Research Journal" vol. 16 issue 5, 2017, <http://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/1474904116683186>.

kryterium wpływu odnosiło się do badań naukowych, a nie politycznej, publicystycznej czy rozrywkowej aktywności naukowców, a sposób ich sprawozdawania przez uczelnie pokazywał wyraźny związek pomiędzy wynikami badań (udokumentowanymi w formie publikacji) oraz intersubiektywnie weryfikowaną zmianą zaobserwowaną poza akademią. Z oceny w ramach kryterium III wyłączony jest wpływ wyników działalności naukowej w przypadku gdy ten wpływ dotyczy tylko rozwoju dydaktyki akademickiej, w celu uniknięcia ewentualnych nieporozumień związanych z próbą zgłaszania w ramach ewaluacji autorstwa podręczników akademickich.

Cechą charakterystyczną tego kryterium jest możliwość zgłoszenia opisów wpływu odnoszących się do wyników badań przeprowadzonych zarówno w okresie 4 lat podlegających ewaluacji, jak też i przed tym okresem objętym ewaluacją. W okresie objętym ewaluacją powinien natomiast ujawnić się wpływ takiej działalności naukowej.

Liczba opisów wpływu uzależniona jest od liczby N. W przypadku gdy liczba N pracowników prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie jest mniejsza niż 100, podmiot może złożyć 2 opisy wpływu; w przypadku N wynoszącej od 101 do 200 – 3 opisy wpływu; w przypadku N mieszczącej się w przedziale 201-300 – 4 opisy; a w przypadku liczby N powyżej 300 – 5 opisów wpływu.

Aby także w tym kryterium w odpowiedni sposób docenić monografie naukowe jako istotny kanał publikacyjny dla przedstawicieli nauk humanistycznych, społecznych i teologicznych, podmioty prowadzące działalność naukową w tych dziedzinach mogą zgłosić na potrzeby ewaluacji dodatkowo 2 opisy wpływu związane z wybitnymi monografiami naukowymi.

Kierownik podmiotu wprowadza do systemu POL-on opisy wpływu zawierające nazwę podmiotu, informację o dyscyplinie, nazwę opisu wpływu, opis wpływu badań naukowych, a także opis wkładu badań naukowych, w tym informacje dotyczące:

- okresu trwania badań;
- głównych autorów badań;
- głównych wniosków z badań, które miały istotne znaczenie w kreowaniu wpływu;
- grup społecznych będących beneficjentem wpływu;
- najważniejszych publikacji przedstawiających wyniki badań;
- informacji świadczących o wystąpieniu wpływu.

Każdy opis jest oceniany przez dwóch ekspertów. Do oceny opisu wpływu będą powoływani m.in. eksperci zagraniczni. W tym celu każdy opis wpływu powinien być

złożony zarówno w języku polskim, jak i angielskim. Eksperci przyznają za poszczególne opisy wpływu punkty w skali od 0-100, w zależności od znaczenia wpływu i jego zasięgu.

Nowy model ewaluacji zakłada, że istotna waga kryterium „wpływu społecznego” w procesie oceny jakości działalności naukowej może mieć bardzo pozytywne skutki dla polskiej nauki, poprzez m.in. wzmocnienie znaczenia badań naukowych mających wpływ na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki, zwiększenie legitymizacji badań naukowych w staraniach nad podniesieniem wysokości publicznych nakładów na badania naukowe w strukturze wydatków publicznych (w relacji do PKB), pokazanie wartości przełomowych badań w naukach społecznych oraz humanistycznych (np. dotyczących dziedzictwa narodowego) poprzez nieparametryczny sposób oceny ich wpływu, czy też skłonienie naukowców do wykorzystywania wyników badań naukowych w debacie społecznej.

Mając na uwadze nowatorski charakter oceny w ramach tego kryterium, zaplanowana na 2021 r. ewaluacja zostanie poprzedzona pilotażem oceny kryterium III, którego wyniki dodatkowo ułatwią uczelniom i innym jednostkom odpowiednie przygotowanie opisów wpływu.

Rozdział V – Ewaluacja jakości działalności naukowej w dziedzinie sztuki

Ewaluacja jakości działalności naukowej w dziedzinie sztuki jest przeprowadzana w ramach dwóch kryteriów (nie zaś trzech jak ma to miejsce w przypadku dziedzin naukowych). W przypadku dyscyplin artystycznych w ewaluacji są brane pod uwagę: poziom artystyczny prowadzonej działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej (odpowiadający kryterium I) oraz wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki (czyli ogólne kryterium III). Z powyższego wynika zatem, że działalność w dziedzinie sztuki nie jest oceniana w ramach ogólnego kryterium II (w toku konsultacji ze środowiskiem artystycznym ustalono bowiem, że działalność artystyczna w żadnym stopniu nie powinna być oceniana pod kątem jej wartości komercyjnej).

Ocena poziomu artystycznego prowadzonej działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej (kryterium I) jest przeprowadzana przez ekspertów powoływanych przez Ministra na wniosek przewodniczącego KEN. Rodzaje osiągnięć uwzględnianych w ocenie poziomu artystycznego prowadzonej działalności oraz liczbę przyznawanych za nie punktów określa szczegółowo załącznik nr 1 do rozporządzenia.

Liczba uwzględnianych w ewaluacji osiągnięć artystycznych nie może być większa niż 3-krotność liczby N. Zatem limit osiągnięć w ramach kryterium I jest dla dziedziny sztuki identyczny z limitem ogólnym przewidzianym dla tego kryterium względem publikacji naukowych.

W ewaluacji uwzględnia się te osiągnięcia artystyczne, których autorzy albo współautorzy: byli pracownikami podmiotu zatrudnionymi na umowę o pracę i zostali uwzględnieni przy określeniu liczby N w danej dyscyplinie artystycznej, lub też jeżeli w okresie objętym ewaluacją byli doktorantami w szkole doktorskiej prowadzonej przez dany podmiot. Warto przy tym zaznaczyć, że – w przeciwieństwie do ewaluacji w dziedzinach naukowych – w dziedzinie sztuki nie uwzględnia się osiągnięć tzw. pracowników wieloletowych. Wynika to ze wspomnianego już powyżej wyjątku wprowadzonego dla dziedziny sztuki w zakresie zasady, że osiągnięcia raportowane na potrzeby ewaluacji muszą powstawać w związku z zatrudnieniem w danym podmiocie – ta zasada systemowa nie dotyczy dyscyplin artystycznych. W dziedzinie sztuki obowiązuje natomiast w pełni inne założenie systemowe: każde osiągnięcie artystyczne jest uwzględniane w danym podmiocie w danej dyscyplinie artystycznej tylko raz.

Maksymalna liczba osiągnięć artystycznych autorstwa albo współautorstwa pracownika lub doktoranta, które są brane pod uwagę przy ewaluacji w danej dyscyplinie artystycznej jest co do ogólnej zasady identyczna z limitem, jaki w tym względzie został ustalony dla osób prowadzących działalność naukową w dziedzinach naukowych (maksymalnie 4 osiągnięcia przypadające na jedną osobę). W odróżnieniu od ewaluacji w dyscyplinach naukowych nie uwzględnia się natomiast ważenia przy określaniu dopuszczalnej liczby osiągnięć artystycznych.

Przyjęty ekspercki system oceny osiągnięć artystycznych i brak ściśle skwantyfikowanej punktacji zdefiniowanych rodzajów osiągnięć naukowych uniemożliwia zastosowanie algorytmu optymalizującego ocenę podmiotu w ramach kryterium I jaki będzie stosowany przy ewaluacji w zakresie osiągnięć naukowych. Z tego względu kierownik ewaluowanego podmiotu samodzielnie wskazuje w systemie POL-on, w terminie do 15 lutego roku, w którym jest przeprowadzana ewaluacja, osiągnięcia artystyczne, w liczbie nie większej niż 3N, które mają stanowić podstawę ewaluacji w poszczególnych dyscyplinach artystycznych.

Liczba osiągnięć artystycznych uwzględnianych w ewaluacji jest zmniejszana o 3, gdy w okresie objętym ewaluacją uwzględniony w niej pracownik prowadzący działalność naukową w zakresie twórczości artystycznej był zatrudniony w podmiocie przez co najmniej 24 miesiące i nie był autorem ani współautorem żadnego z osiągnięć artystycznych.

W ewaluacji przeprowadzanej w 2021 r. przy ocenie poziomu artystycznego działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej prowadzonej w ramach danej dyscypliny artystycznej, liczbę uwzględnianych w danej dyscyplinie artystycznej osiągnięć artystycznych zmniejsza się o 3, gdy w okresie objętym ewaluacją pracownik prowadzący działalność naukową w zakresie twórczości artystycznej był zatrudniony w podmiocie przez co najmniej 36 miesięcy i nie był autorem ani współautorem żadnego z osiągnięć artystycznych

Za współautorstwo osiągnięcia artystycznego przyznaje się liczbę punktów stanowiącą iloczyn wartości (k/m) ustalonej z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku i liczby punktów przyznanych za autorstwo danego osiągnięcia zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia, ale nie mniej niż 10% tej liczby. W tym przypadku:

- k – oznacza liczbę autorów osiągnięcia artystycznego, którzy w okresie objętym ewaluacją byli pracownikami podmiotu zatrudnionymi na umowę o pracę i zostali uwzględnieni przy określeniu liczby N w danej dyscyplinie artystycznej,

lub też byli doktorantami w szkole doktorskiej prowadzonej przez dany podmiot;

m – oznacza liczbę wszystkich autorów danego osiągnięcia artystycznego.

W ramach ewaluacji każde osiągnięcie artystyczne jest oceniane przez dwóch ekspertów, a ocena danego osiągnięcia artystycznego jest średnią arytmetyczną ocen przyznanych przez ekspertów.

Rozdział VI – Ewaluacja jakości działalności naukowej objętej ochroną informacji niejawnych

Ewaluacja podmiotu prowadzącego w ramach danej dyscypliny naukowej działalność na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa, która jest objęta ochroną informacji niejawnych, jest na wniosek kierownika podmiotu przeprowadzana w specjalnym trybie, opisanym w niniejszym rozdziale. Taki wniosek można złożyć w terminie do 30 września roku poprzedzającego rok przeprowadzania ewaluacji. W swoim wniosku o uruchomienie trybu specjalnego ewaluacji dyrektor lub rektor określa procentowy udział działalności naukowej na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa objętej ochroną informacji niejawnych w działalności naukowej ogółem realizowanej przez podmiot w danej dyscyplinie, przy czym udział ten zwany „liczbą B” nie może być wyższy niż 50%.

W pierwszym etapie ocena jest przeprowadzana na podstawie informacji o działalności naukowej podmiotu zawartych w systemie POL-on, nieobjętych ochroną informacji niejawnych. Do oceny w tym etapie są stosowane wszystkie zasady dotyczące ewaluacji w dyscyplinach naukowych opisane w rozdziałach od II do IV, w których szczegółowo przedstawiono sposób przeprowadzenia ewaluacji w zakresie 3 podstawowych kryteriów ewaluacji.

Jednakże z uwagi na fakt, że część działalności naukowej prowadzonej przez takie podmioty jest niejawna i informacje o tej działalności nie są wprowadzane do systemu POL-on, przy ocenie w etapie pierwszym znajdują zastosowanie następujące zasady szczegółowe określające liczbę osiągnięć uwzględnianych w ewaluacji podmiotu w danej dyscyplinie naukowej:

- ważona liczba publikacji naukowych uwzględnianych przy ewaluacji nie może być większa niż wartość liczby $3N$ pomnożona przez udział jawnej działalności naukowej w całości działalności naukowej podmiotu (różnica liczby 1 i liczby B);
- uwzględniana w ewaluacji ważona liczba publikacji naukowych pracownika nie może być większa niż 4-krotność średniej wartości iloczynu wymiaru jego czasu pracy oraz udziału czasu pracy związanej z prowadzeniem przez daną osobę działalności naukowej w danej dyscyplinie ustalanego według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku objętego ewaluacją;
- ważona publikacji naukowych autorstwa albo współautorstwa w danej dyscyplinie naukowej:

- a) pracownika nie może być większa niż 4-krotność średniej wartości iloczynu wymiaru czasu pracy i udziału czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w tej dyscyplinie w okresie objętym ewaluacją pomnożona przez udział jawnej działalności naukowej w całości działalności naukowej podmiotu, ustalona z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku;
- b) uczestnika szkoły doktorskiej nie może być większa niż iloczyn liczby 4 i udział jawnej działalności naukowej w całości działalności naukowej podmiotu, zaokrąglony się do najbliższej liczby całkowitej;
- liczba udzielonych patentów na wynalazek nie może być większa niż wartość liczby 0,5 N, pomnożona przez udział jawnej działalności naukowej w całej działalności naukowej podmiotu;
- liczba projektów uwzględnianych przy ocenie efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych nie może być większa niż wartość liczby N pomnożona przez udział jawnej działalności naukowej w całej działalności naukowej podmiotu;
- liczbę opisów wpływu uwzględnianych przy ocenie wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki ustala się zgodnie z zasadami opisanymi w rozdziale IV po pomnożeniu przedstawionej liczby opisów wpływu przez udział jawnej działalności naukowej w całej działalności naukowej podmiotu.

Drugi etap ewaluacji jakości działalności naukowej prowadzonej na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa przez podmiot w ramach danej dyscypliny naukowej dotyczy informacji o tej działalności, które objęte są ochroną informacji niejawnych. Ocena w etapie drugim jest przeprowadzana w siedzibie podmiotu przez powołany przez Ministra zespół ekspertów, w skład którego wchodzi eksperci posiadający poświadczenie bezpieczeństwa upoważniające do dostępu do informacji niejawnych o klauzuli „tajne”, uzyskane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych, w tym eksperci wskazani przez Ministra Obrony Narodowej lub ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Podstawą do ewaluacji w etapie drugim są wykazy i informacje dotyczące osiągnięć objętych ochroną informacji niejawnych, które kierownik podmiotu przedstawia zespołowi ekspertów.

W ocenie kryterium I są w tym przypadku uwzględniane następujące rodzaje osiągnięć naukowych:

- 1) recenzowane opracowania naukowe opatrzone aparatem naukowym, w tym przypisami i bibliografią, będące efektem realizacji badań naukowych i prac rozwojowych objętych ochroną informacji niejawnych;

- 2) wynalazki dotyczące obronności lub bezpieczeństwa państwa określone w przepisach wydanych na podstawie art. 61 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, uznane za tajne.

W drugim etapie ewaluacji są uwzględniane osiągnięcia tych samych osób, które zostały zgłoszone do ewaluacji w etapie pierwszym, z tym, że:

- ważona liczba recenzowanych opracowań naukowych uwzględnianych przy ewaluacji w danej dyscyplinie nie może być większa niż wartość liczby $3N$ pomnożona przez udział niejawnej działalności naukowej w całości działalności naukowej podmiotu (liczba B);
- ważona opracowań naukowych autorstwa albo współautorstwa w danej dyscyplinie naukowej:
 - a) pracownika nie może być większa niż 4-krotność średniej wartości iloczynu wymiaru czasu pracy i udziału czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w tej dyscyplinie w okresie objętym ewaluacją pomnożona przez udział niejawnej działalności naukowej w całości działalności naukowej podmiotu, ustalona z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku;
 - b) uczestnika szkoły doktorskiej nie może być większa niż iloczyn liczby 4 i udział niejawnej działalności naukowej w całości działalności naukowej podmiotu, zaokrąglony do najbliższej liczby całkowitej.
- liczba udzielonych patentów na wynalazek nie może być większa niż wartość liczby $0,5 N$, pomnożona przez udział niejawnej działalności naukowej w całej działalności naukowej podmiotu.

Za współautorstwo opracowania naukowego punkty są przyznawane w wysokości analogicznej do tej, którą ustala się za współautorstwo osiągnięć publikacyjnych w ogólnym modelu ewaluacji.

Do oceny kryterium II w etapie drugim są stosowane te same zasady jak przy ocenie w etapie pierwszym, z tym że liczba projektów uwzględnianych w tej ocenie w danej dyscyplinie naukowej nie może być większa niż liczba N pomnożona przez udział niejawnej działalności naukowej w całej działalności naukowej podmiotu.

Do oceny kryterium III w etapie drugim są stosowane zasady opisane w rozdziale IV po pomnożeniu przedstawionej liczby opisów wpływu przez udział niejawnej działalności naukowej w całej działalności naukowej podmiotu.

Celem powyższych zasad jest to, aby łączna liczba osiągnięć uwzględnianych w ewaluacji w ramach poszczególnych trzech kryteriów ewaluacji w etapie pierwszym i drugim

była taka sama jak dla podmiotów ocenianych w zwykłym trybie. Podobnie, łączna liczba osiągnięć poszczególnych naukowców (slotów), uwzględnianych w etapie pierwszym i drugim nie może przekroczyć liczby slotów przewidywanej dla pracowników podmiotów nieprowadzących niejawnej działalności naukowej.

Ocena podmiotu w ramach poszczególnych kryteriów ewaluacji jest, w przypadku zastosowania trybu specjalnego, sumą ocen uzyskanych w ramach oceny działalności naukowej „jawnej” (etap I) i „niejawnej” (etap II).

Rozdział VII – Proces ewaluacji

Obowiązki sprawozdawcze związane z ewaluacją (raportowanie danych do systemów POL-on i ORCID)

Podstawą ewaluacji jakości działalności naukowej w danej dyscyplinie są osiągnięcia pracowników prowadzących taką działalność. Każdy pracownik prowadzący działalność naukową jest zobowiązany do złożenia oświadczenia o reprezentowanych przez niego dyscyplinach (zwane dalej **oświadczeniem o dyscyplinach**) według stanu na dzień 1 października danego roku. Takie samo oświadczenie powinien złożyć także każdy pracownik biorący udział w prowadzeniu działalności naukowej, np. pracownik inżynieryjno-techniczny w instytucie badawczym, natomiast działalność tych osób nie jest przedmiotem ewaluacji. Pracownik może reprezentować łącznie co najwyżej 2 dyscypliny we wszystkich podmiotach, w których jest zatrudniony. Oświadczenie o dyscyplinach może być złożone ponownie nie wcześniej niż po upływie 2 lat. Po wejściu w życie „Konstytucji dla nauki” oraz towarzyszącej jej ustawy „Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce”, osoby prowadzące działalność naukową muszą złożyć oświadczenie o dyscyplinach w terminie do dnia 30 listopada 2018 r. Oświadczenia złożone w 2018 r. będą miały zastosowanie do pracowników uczestniczących w działalności naukowej według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. (zgodnie z informacją wprowadzoną do systemu POL-on) – ustawodawca przyjął, że osoby te będą reprezentowały w 2017 r. dyscypliny wskazane w oświadczeniu z 2018 r. Wymiar czasu pracy osób prowadzących działalność naukową w 2017 r. zostanie określony na podstawie odpowiedniej informacji z systemu POL-on według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r., zaś udział czasu pracy w poszczególnych dyscyplinach (w przypadku gdy w oświadczeniu złożonym w 2018 r. wskazano dwie dyscypliny) na podstawie pierwszej informacji o udziale czasu pracy w tych dyscyplinach. W przypadku zatrudnienia nowego pracownika musi on złożyć oświadczenie o dyscyplinach w ciągu 30 dni od daty zatrudnienia.

Należy podkreślić, że każdy pracownik naukowy prowadzący działalność naukową jest zobowiązany do złożenia oświadczenia o zaliczeniu do liczby N bez względu na stanowisko na jakim jest zatrudniony. Jeśli prowadzi działalność naukową w więcej niż jednym podmiocie jest zobowiązany do złożenia tego oświadczenia w jednym z tych podmiotów. Szczegółowe wyjaśnienia dotyczące tego zagadnienia przedstawione są w

rozdziale II w części poświęconej liczbie osiągnięć uwzględnianych przy ewaluacji danego podmiotu.

Wprowadzanie do systemu POL-on informacji dotyczących pracowników, które to informacje są niezbędne do przeprowadzenia ewaluacji, należy do obowiązków kierowników podmiotów poddawanych ewaluacji. Przede wszystkim, w ramach raportowania informacji o stanowisku pracy, należy zaznaczyć czy dany pracownik prowadzi działalność naukową. Ponadto, w wykazie pracowników zamieszcza się informacje o:

- dziedzinie i dyscyplinie, w jakiej pracownik prowadzi działalność naukową;
- wymiarze czasu pracy oraz udziale czasu pracy związanego z prowadzeniem działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach.

Wymiar czasu pracy i udział czasu pracy w poszczególnych dyscyplinach podawany jest w systemie POL-on z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku.

Pracownik prowadzący działalność naukową w określonej dyscyplinie składa oświadczenie, upoważniające pracodawcę do zaliczenia jego działalności naukowej do liczby N w tej dyscyplinie (zwane dalej **oświadczeniem o zaliczeniu do liczby N**), przy czym oświadczenie to należy złożyć w ciągu 14 dni od dnia zatrudnienia, w nie więcej niż jednym podmiocie. Po wejściu w życie „Konstytucji dla nauki” pracownicy prowadzący działalność naukową będą musieli złożyć oświadczenie o zaliczeniu do liczby N w terminie do dnia 31 grudnia 2018 r., zaś rektorzy uczelni i dyrektorzy instytutów będą zobowiązani do wprowadzenia informacji o złożonych oświadczeniach do wykazu pracowników w terminie do dnia 15 stycznia 2019 r.

Wspomniane powyżej oświadczenie o zaliczeniu do liczby N, ma charakter bezterminowy i wygasa automatycznie z chwilą ustania zatrudnienia osoby prowadzącej działalność naukową. Ze względu na możliwość złożenia oświadczenia tylko u jednego pracodawcy, na ważność oświadczenia wpływa również ewentualna zmiana podstawowego miejsca pracy. Zmiana wartości liczb N w poszczególnych dyscyplinach może wynikać także ze zmiany dyscyplin, w jakich pracownicy prowadzą działalność naukową, przy czym należy zastrzec, że podstawowym źródłem informacji o tych dyscyplinach jest oświadczenie o dyscyplinach. W przypadku zatrudnienia nowego pracownika czy zmiany danych dotyczących pracownika (np. podstawowego miejsca pracy, reprezentowanych dyscyplin) rektorzy uczelni i dyrektorzy instytutów mają 30 dni na wprowadzenie aktualnych informacji do wykazu pracowników w systemie POL-on.

W przypadku pracowników prowadzących działalność naukową, którzy złożyli oświadczenie o zaliczeniu do liczby N, wymagane jest również wprowadzenie do systemu POL-on następujących informacji:

- dyscyplin, o których mowa w oświadczeniu o dyscyplinach;
- data złożenia i ewentualnego wycofania oświadczenia o zaliczeniu do liczby N.

Dyscypliny wskazane w złożonym przez pracownika oświadczeniu o zaliczeniu do liczby N, muszą być takie same jak dyscypliny wskazane przez pracownika w oświadczeniu o dyscyplinach. Dla każdego z pracowników prowadzących działalność naukową w określonej dyscyplinie, którzy złożyli oświadczenie o zaliczeniu do liczby N, wyznacza się jego „wkład” w liczbę N w tej dyscyplinie według stanu **na dzień 31 grudnia**.

Na podstawie informacji o wymiarze czasu pracy pracowników, którzy złożyli oświadczenie o zaliczeniu do liczby N oraz ich udziale czasu pracy związanym z prowadzeniem działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach wyznaczany jest (z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku) „wkład” pracownika w liczbę N w danej dyscyplinie. Suma wkładów pracownika w liczbę N w daną dyscyplinę ze wszystkich lat objętych ewaluacją wyznacza limit liczby publikacji danego pracownika, które mogą być uwzględnione w ewaluacji. Propozycja wyboru osiągnięć poszczególnych pracowników uwzględnianych w ewaluacji danej dyscypliny będzie wynikiem algorytmu optymalizującego wynik podmiotu przy określonych limitach na poziomie indywidualnym i instytucjonalnym. Propozycja ta będzie mogła być zaakceptowana przez kierownika podmiotu jako podstawa ewaluacji w danej dyscyplinie albo będzie mógł on przedstawić inny zestaw osiągnięć do ewaluacji (przy zachowaniu wspomnianych limitów).

Przykład

W oświadczeniu o dyscyplinach pracownik wskazał, że według stanu na dzień 1 października 2018 r. prowadzi działalność naukową w 2 dyscyplinach: informatyce i naukach socjologicznych. Pracownik złożył również oświadczenie o zaliczeniu do liczby N. Wymiar czasu pracy pracownika według stanu na dzień 31 grudnia 2018 r. wynosi 0,6, jego udział czasu pracy w dyscyplinie informatyka to 25%, a w dyscyplinie nauki socjologiczne - 75%.

Według stanu na dzień 31 grudnia 2019 r. wymiar czasu pracownika zwiększył się do 0,9 etatu, a jego udziały czasu pracy w tych dyscyplinach wynosiły po 50%. W 2020 r. pracownik został zatrudniony na pełnym etacie. Jego udział czasu pracy w dyscyplinach informatyka i nauki socjologiczne wynosi, odpowiednio, 35% i 65%.

W terminie do dnia 30 listopada 2018 r. pracownik prowadzący działalność naukową po raz pierwszy złożył oświadczenie o dyscyplinach w których prowadzi działalność naukową (wzór oświadczenia przedstawia załącznik nr 1). Ponadto, jeśli pracownik był zaliczony według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. do osób uczestniczących w realizacji badań naukowych lub prac rozwojowych na podstawie przepisów ustawy o zasadach finansowania nauki i nie był pracownikiem naukowo—technicznym lub inżynieryjno-technicznym, jest on zgodnie z art. 324 ust. 5 ustawy uwzględniany w ewaluacji przeprowadzonej w roku 2021 w dyscyplinach wskazanych w pierwszym oświadczeniu o dyscyplinach, w których prowadzi działalność naukową. Wymiar czasu pracy pracownika w roku 2017 powinien być – zgodnie z obowiązującymi do tej pory przepisami – wprowadzony do systemu POL-on. Na potrzeby tego przykładu założmy, że wynosi on 0,6 wg stanu na dzień 31 grudnia 2017 r., czyli tyle samo co w roku 2018.

Wobec powyższych założeń średnia wartość iloczynu wymiaru czasu pracy i udziału czasu pracy w dyscyplinie naukowej informatyka wynosi 0,275:

$0,6 * 0,25$ (dane za rok 2017) + $0,6 * 0,25$ (dane na dzień 31 grudnia 2018 r.) + $0,9 * 0,5$ (dane na dzień 31 grudnia 2019 r.) + $1 * 0,35$ (dane na dzień 31 grudnia 2020r.) / 4 = $(0,15+0,15+0,45+0,35) / 4 = 0,275$.

Oznacza to, że ważona liczba publikacji tego pracownika w dyscyplinie naukowej informatyka, jaką będzie można uwzględnić w ewaluacji za lata 2017-2020 to 1,1 bo 4-krotność średniej wartości iloczynu wymiaru czasu pracy i udziału czasu pracy w przypadku informatyki wynosi $4*0,275=1,1$. Dokonując analogicznych obliczeń ważona liczba publikacji tego pracownika w dyscyplinie naukowej „nauki socjologiczne” wynosi 2,0.

Jeżeli, obliczona według zasad przedstawionych powyżej, łączna wartość liczby N dla wszystkich pracowników prowadzących działalność naukową w określonej dyscyplinie w danym podmiocie (suma „wkładów” tych pracowników w liczbę N) wynosi co najmniej 12 w ostatnim roku okresu objętego ewaluacją, wówczas działalność naukowa podmiotu w tej dyscyplinie podlega ewaluacji. (W przypadku ewaluacji za lata 2017-2020 będzie to wartość liczby N według stanu na dzień 31 grudnia 2020 r.). Sposób określania liczby N omówiono szczegółowo w rozdz. I oraz w rozdz. II w punkcie dotyczącym zmniejszenia liczby osiągnięć uwzględnianych przy ewaluacji danego podmiotu.

Wartość liczby N stanowi również podstawę do określenia limitu osiągnięć uwzględnianych w ocenie działalności naukowej podmiotu w danej dyscyplinie, jednak w tym przypadku bierze się pod uwagę wartości liczby N w tej dyscyplinie z każdego roku

okresu objętego ewaluacją (podobnie jak w przypadku limitu osiągnięć pojedynczego pracownika uwzględnianych w ewaluacji).

W ocenie jakości działalności naukowej w danej dyscyplinie można uwzględnić również osiągnięcia:

- 1) pracowników prowadzących działalność naukową, którzy złożyli oświadczenie o dyscyplinach, ale nie złożyli oświadczenia o zaliczeniu do liczby N (na przykład, ze względu na to, że złożyli oświadczenie o zaliczeniu do liczby N w innym podmiocie, a oświadczenie takie można złożyć tylko w jednym podmiocie – innymi słowy, na potrzeby ewaluacji można również zgłosić osiągnięcia osób, które pracują w danym podmiocie na tzw. „drugim etacie”, lub „kolejnym etacie”) pod warunkiem, że były zatrudnione w sposób ciągły przez okres co najmniej 12 miesięcy;
- 2) osób, które w okresie objętym ewaluacją odbywały kształcenie w szkole doktorskiej prowadzonej przez dany podmiot i przygotowywały rozprawę doktorską w danej dyscyplinie albo w dziedzinie, w której zawiera się dana dyscyplina, ale z wyłączeniem osób, które jednocześnie są zatrudnione przez któryś z podmiotów w celu prowadzenia działalności naukowej i złożyły oświadczenie o zaliczeniu do liczby N.

Do sprawdzenia, czy osiągnięcia osoby, która nie została zaliczona do liczby N, mogą być uwzględnione w ewaluacji w danej dyscyplinie, wykorzystywane są informacje zawarte w systemie POL-on. W przypadku pracowników są to informacje o tym, czy dany pracownik prowadzi działalność naukową oraz dziedzina i dyscyplina, w jakiej pracownik ją prowadzi. W odniesieniu do doktorantów są to:

- dane dotyczące szkoły doktorskiej, w której dana osoba odbywała lub odbywa kształcenie³;
- okres odbywania kształcenia w szkole doktorskiej;
- dyscyplina (lub dyscypliny) albo dziedzina, w której była lub jest przygotowywana rozprawa doktorska.

Podobnie jak w przypadku pracowników zaliczonych do liczby N, liczba uwzględnionych w ewaluacji osiągnięć publikacyjnych osób niezaliczonych do N jest

³ Należy zwrócić uwagę, że w ewaluacji można uwzględnić osiągnięcia osób przygotowujących rozprawę doktorską w trybie kształcenia doktorantów, ale nie w trybie eksternistycznym. Informacja o prowadzonych szkołach doktorskich zawarta w wykazie instytucji systemu szkolnictwa wyższego i nauki umożliwi sprawdzenie, czy podmiot zgłaszający osiągnięcie doktoranta prowadził szkołę doktorską, w której doktorant ten odbywał kształcenie.

limitowana. Wazona liczba publikacji osób niezaliczonych do N nie może przekraczać 20% 3-krotności liczby N (czyli 60% liczby N) w danej dyscyplinie z poszczególnych lat objętych okresem ewaluacji. Zwróćmy uwagę, że zgłoszenie w ramach ewaluacji osiągnięć osób niezaliczonych do liczby N nie powoduje zwiększenia łącznego limitu osiągnięć w danej dyscyplinie. Oznacza to, że osiągnięcia takich osób „wypierają” osiągnięcia pracowników zaliczonych do liczby N w danym podmiocie.

W odniesieniu do osób niezaliczonych do liczby N stosuje się również indywidualne limity liczby osiągnięć publikacyjnych możliwych do uwzględnienia w ramach ewaluacji działalności naukowej w danej dyscyplinie. W przypadku pracowników prowadzących działalność naukową limit ten wyznacza się analogicznie jak dla osób zaliczonych do liczby N, tzn. jako sumę iloczynów wymiaru czasu pracy i udziału czasu pracy w danej dyscyplinie dla wszystkich lat objętych okresem ewaluacji - z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku. W przypadku doktorantów liczba przypisanych im osiągnięć uwzględnionych w ewaluacji w danej dyscyplinie nie może być większa od 4.

Powyżej omówiliśmy informacje wprowadzane do systemu POL-on, potrzebne do określenia osób, których osiągnięcia są uwzględniane w ramach ewaluacji działalności naukowej w danej dyscyplinie, oraz do wyznaczenia limitów liczby osiągnięć uwzględnianych w ewaluacji – zarówno na poziomie instytucjonalnym (całego podmiotu), jak i indywidualnym.

Głównym źródłem informacji o osiągnięciach publikacyjnych (artykuły i monografie naukowe zgłaszane w ramach kryterium I) są natomiast informacje zamieszczone w bazie ORCID (*Open Researcher and Contributor ID*) na indywidualnym koncie naukowca. Korzystanie przez naukowców z indywidualnych kont w bazie ORCID przyczynia się do zwiększenia widoczności ich osiągnięć w skali międzynarodowej⁴, a także umożliwia automatyzację procesu zamieszczania informacji o publikacjach i podniesienie jakości tych informacji⁵. Informacje zamieszczone w indywidualnych kontach naukowców są importowane do systemu POL-on.

⁴ ORCID jest obecnie najbardziej rozpowszechnionym w środowisku akademickim systemem oferującym naukowcom unikalne identyfikatory oraz możliwość zamieszczania informacji o ich osiągnięciach.

⁵ Wydawcy, którzy nadają swoim publikacjom numery DOI (*digital object identifier*), po opublikowaniu pracy przekazują do systemu ORCID informacje o publikacji w odpowiednim standardzie. Autor, który posiada identyfikator ORCID, otrzymuje następnie powiadomienie w postaci wiadomości e-mail, że jego praca została zgłoszona do systemu ORCID przez wydawcę. Akceptacja informacji przez autora, poprzez zwykłe kliknięcie w odpowiedni przycisk, powoduje umieszczenie tej informacji na indywidualnym koncie autora.

W przypadku pierwszej ewaluacji, która zostanie przeprowadzona po wejściu w życie „Konstytucji dla nauki” (tzn. w 2021 r.), możliwe będzie przekazywanie informacji o osiągnięciach uwzględnianych w ewaluacji według dotychczasowych zasad. Oznacza to, że pracownicy i doktoranci będą mogli np. dalej wprowadzać informacje o swoich osiągnięciach do systemów informatycznych funkcjonujących w uczelniach i instytutach naukowych, a następnie podmioty te będą dokonywały masowego eksportu danych do systemu POL-on (z którego możliwe będzie następnie wprowadzanie informacji o publikacjach do indywidualnych kont w systemie ORCID). Wprowadzenie takiego przejściowego rozwiązania ma umożliwić stopniowe dostosowywanie się do nowych praktyk raportowania własnych osiągnięć przez pracowników. Wybór modelu raportowania informacji o osiągnięciach objętych ewaluacją należy do poszczególnych uczelni i instytutów naukowych. Te podmioty, które mają wdrożone wewnętrzne systemy raportowania przez pracowników i doktorantów informacji o ich osiągnięciach, będą mogły stosować na potrzeby ewaluacji przeprowadzanej w 2021 r. dotychczasowy model wprowadzania i przekazywania danych do systemu POL-on. W przypadku podmiotów, które nie korzystają z wewnętrznych systemów raportowania, możliwe będzie wprowadzanie od razu docelowego modelu raportowania informacji o osiągnięciach osób prowadzących działalność naukową w tych podmiotach.

Kompletność i poprawność informacji o osiągnięciach osób prowadzących działalność naukową, wprowadzonych do systemu POL-on (niezależnie od tego, czy dane te zostaną przekazane według modelu przejściowego czy docelowego) zostanie poddana weryfikacji. W procesie tej weryfikacji są wykorzystywane informacje bibliograficzne z baz Scopus, Web of Science, Biblioteki Narodowej itp.

Warunkiem uwzględnienia publikacji w ewaluacji danego podmiotu, jest wskazanie przez autora tego podmiotu jako miejsca prowadzenia działalności naukowej, której wyniki stanowiły podstawę do opracowania publikacji. W ewaluacji danego podmiotu nie uwzględnia się zatem takich publikacji pracowników, w których jako ich afiliację wskazano inny podmiot.

Naukowcy, na podstawie art. 265 ust. 13 ustawy, składają oświadczenie upoważniające dany podmiot do zaliczenia ich osiągnięć w ramach ewaluacji w poszczególnych dyscyplinach (**oświadczenie o osiągnięciach**). Osiągnięcia wskazane przez naukowca powinny być związane z odpowiednią dyscypliną, w ramach której będzie dokonywana ewaluacja, z zastrzeżeniem limitu dotyczącego artykułów wykazanych w ramach ewaluacji przez dany podmiot, które zostały opublikowane w czasopiśmie lub materiałach pokonferencyjnych, którym przypisano inną dyscyplinę (20%). W przypadku

oczywistego braku związku między tematyką osiągnięcia, a badaniami naukowymi lub pracami rozwojowymi prowadzonymi przez podmiot w danej dyscyplinie, KEN może odrzucić takie osiągnięcie. W takim przypadku nieuwzględnienia w ewaluacji nie będzie możliwości dodatkowego zgłoszenia innego osiągnięcia.

W przypadku pracowników prowadzących działalność naukową w dwóch dyscyplinach należy przypisać każde z osiągnięć do odpowiedniej dyscypliny. Czasopisma naukowe i recenzowane materiały z konferencji naukowych zindeksowane w bazach Scopus, Science Citation Index Expanded, Social Science Citation Index, Arts and Humanities Citation Index i Emerging Sources Citation Index, a także czasopisma objęte programem „Wsparcie dla czasopism naukowych”, mają przypisywane odpowiednie dyscypliny naukowe. Jeżeli dyscyplina przypisana czasopismu lub materiałom pokonferencyjnym, w których pracownik opublikował swój artykuł, jest zgodna z jedną z dyscyplin reprezentowanych przez tego naukowca, to artykułowi przypisuje się właśnie tę dyscyplinę. W przypadku pozostałych publikacji, a także patentów i osiągnięć ocenianych w ramach II kryterium, do osiągnięć zostaje przypisana zadeklarowana przez naukowca dyscyplina domyślna, wskazana przez podmiot (np. na podstawie oświadczenia naukowca o osiągnięciach). Dyscyplinę w ten sposób przypisaną do osiągnięcia można jednak zmienić, a przyjęte rozwiązanie, zgodnie z którym do osiągnięć przypisywana jest dyscyplina domyślna, ma zminimalizować nakład pracy potrzebny do określenia odpowiedniej dyscypliny dla każdego z osiągnięć w przypadku, gdy naukowiec reprezentuje 2 dyscypliny.

Jednostki referencyjne

Proces wyznaczania tzw. jednostek referencyjnych ma bardzo duże znaczenie dla przebiegu procesu ewaluacji jakości działalności naukowej. Jednostka referencyjna to umowny podmiot scharakteryzowany przez zestaw wartości ocen w poszczególnych podstawowych kryteriach ewaluacji (kryteria od I do III), jakimi powinny się charakteryzować podmioty o kategoriach naukowych A, B+ lub B. Propozycje jednostek referencyjnych dla poszczególnych dyscyplin naukowych i artystycznych ustala KEN, który przedstawia je następnie wraz z uzasadnieniem do zatwierdzenia ministrowi.

Jednostki referencyjne są istotnym elementem algorytmu służącego do kwalifikacji działalności naukowej podmiotów, prowadzonej w ramach dyscypliny naukowej albo artystycznej, do kategorii naukowych A, B+, B albo C. Wartości referencyjne określa KEN dla poszczególnych dyscyplin na podstawie:

- analizy osiągnięć podmiotów w poszczególnych dyscyplinach naukowych i artystycznych w zakresie poszczególnych kryteriów ewaluacji;
- pozycji nauki polskiej w skali międzynarodowej w poszczególnych dyscyplinach naukowych i artystycznych określonej na podstawie informacji pochodzących z baz danych bibliometrycznych.

KEN określa metodologię ustalania jednostek referencyjnych, uwzględniając także specyfikę działalności naukowej w poszczególnych dziedzinach i dyscyplinach naukowych oraz w dyscyplinach artystycznych.

Algorytm ewaluacji i przyznawanie kategorii

W ramach ewaluacji podmiotowi są przyznawane oceny punktowe za każde z kryteriów ewaluacji. Do ustalenia kategorii stosuje się metodę porównań, zgodnie z którą podstawę do określenia kategorii naukowej proponowanej dla działalności naukowej podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej stanowią:

- oceny uzyskane przez podmiot w zakresie każdego z podstawowych kryteriów ewaluacji;
- wartości referencyjne w zakresie każdego z podstawowych kryteriów ewaluacji, ustalone przez KEN i zatwierdzone przez ministra dla kategorii A, B+ i B.

W ramach algorytmu poszczególne oceny przyznane podmiotowi w ramach kryteriów I-III są porównywane z odpowiadającymi im wartościami referencyjnymi ustalonymi przez KEN dla poszczególnych kategorii. W wyniku porównania przyznanych podmiotowi ocen z wartościami referencyjnymi dla kategorii A, B+ i B, w danej dyscyplinie w zakresie każdego kryterium, punkty są przyznawane w następujący sposób:

- jeżeli różnica między wartością oceny przyznanej ewaluowanemu podmiotowi a wartością referencyjną w zakresie danego kryterium ewaluacji jest dodatnia oraz:
 - 1) różnica ta przekracza próg pełnego przewyższania (G) ustalony przez KEN, to wynik punktowy porównania podmiotu z jednostką referencyjną w danym kryterium wynosi +1 punkt (patrz przykład 1 poniżej),
 - 2) różnica ta jest mniejsza od progu pełnego przewyższania, to wynik punktowy porównania podmiotu z jednostką referencyjną w danym kryterium jest dodatni i jest obliczany jako stosunek różnicy obu ocen (przyznanej ewaluowanemu

podmiotowi i wartości referencyjnej) do progu pełnego przewyższania (patrz przykład 2 poniżej).

- jeżeli różnica między wartością oceny przyznanej ewaluowanemu podmiotowi a wartością referencyjną w zakresie danego kryterium ewaluacji jest ujemna oraz:

- 3) wartość bezwzględna tej różnicy przekracza próg pełnego przewyższania (G) ustalony przez KEN, to wynik punktowy porównania podmiotu z jednostką referencyjną w danym kryterium wynosi -1 punkt (patrz przykład 3 poniżej),
- 4) wartość bezwzględna tej różnicy jest mniejsza od progu pełnego przewyższania, to wynik punktowy porównania podmiotu z jednostką referencyjną w danym kryterium jest ujemny i jest obliczany jako stosunek różnicy obu ocen (przyznanej ewaluowanemu podmiotowi i wartości referencyjnej) do progu pełnego przewyższania (patrz przykład 4 poniżej).

Wspominany powyżej próg pełnego przewyższenia ustala się jako określony procent niższej z ocen (przyznanej ewaluowanemu podmiotowi albo wartości referencyjnej). Przepisy odnoszące się do progu pełnego przewyższenia oznaczają, że w ramach danego kryterium wynik punktowy porównania podmiotu z jednostką referencyjną ustaloną dla danej kategorii może zawierać się w przedziale od „-1” do „+1 pkt”. Próg pełnego przewyższenia wskazuje jak duża powinna być różnica między oceną podmiotu w danym kryterium a ustaloną dla tego kryterium wartością referencyjną dla odpowiedniej kategorii naukowej, aby podmiot uzyskał w wyniku porównania ocenę „+1 pkt” (w przypadku gdy ocena podmiotu jest wyższa od wartości referencyjnej) lub „-1 pkt” (w przypadku gdy ocena podmiotu jest niższa od wartości referencyjnej). Innymi słowy, zastosowany w ewaluacji mechanizm progu pełnego przewyższenia można próbować porównać do skoku o tyczce – chodzi o to, by ustalić bez cienia wątpliwości, że podmiot poddający się ewaluacji pokonał „wysokość” wymaganą do uzyskania np. kategorii A (w takiej sytuacji podmiot będzie otrzymywał pełny punkt w kryterium I). Uzyskanie w danym kryterium wyniku punktowego, który jedynie w niewielkim stopniu przekracza wartość ustaloną dla jednostki referencyjnej, to poprzeczka, która co prawda nie spadła, ale została „dotknięta” podczas skoku. W takiej sytuacji jednostka nie otrzyma 1 punktu, lecz zaledwie jego część wyrażoną ułamkiem, co oddaje opisywaną sytuację, jako pokonanie progu referencyjnego jedynie w minimalnym stopniu. Analogicznie, uzyskanie przez podmiot wyniku punktowego nieznacznie mniejszego od wartości ustalonej dla jednostki referencyjnej w danej kategorii jest oznaczone jako swego rodzaju „otarcie się o

poprzeczkę od dołu” i tym samym podmiot taki nie otrzyma pełnego punktu ujemnego wynikającego z jego sytuacji lecz jedynie ułamek takiego punktu ujemnego.

Przykład 1

Instytut PAN uzyskał w ramach ewaluacji w dyscyplinie inżynieria materiałowa w zakresie kryterium I ocenę 150 pkt. Wartość referencyjna dla kategorii A została ustalona w tej dyscyplinie dla kryterium I w wysokości 110 pkt. Załóżmy, że próg pełnego przewyższenia G został ustalony przez KEN w wysokości 0,2. W tym przypadku, próg pełnego przewyższenia wynosi: $110 \cdot 0,2 = 22$. (Oznacza to że sytuacja „otarcia się o poprzeczkę” będzie dotyczyła zarówno tych, którzy uzyskali do 22 punktów mniej, jak też i do 22 punktów więcej niż ustalono dla jednostki referencyjnej.) Różnica między oceną instytutu a wartością referencyjną ustaloną dla kategorii A w kryterium I jest w tym konkretnym przypadku wynikiem różnicy $150 - 110 = 40$, czyli jest wyższa od progu pełnego przewyższenia. Oznacza to, że wynik punktowy porównania podmiotu z jednostką referencyjną w kryterium I wynosi „1” punkt.

Przykład 2

Uczelnia uzyskała w ramach ewaluacji w dyscyplinie zootechnika w zakresie kryterium I ocenę 120 pkt. Wartość referencyjna dla kategorii A w tej dyscyplinie została ustalona dla kryterium I w wysokości 110 pkt. Załóżmy, że próg pełnego przewyższenia G został ustalony przez KEN w wysokości 0,2. W tym przypadku próg pełnego przewyższenia wynosi $110 \cdot 0,2 = 22$. Różnica między oceną uczelni a wartością referencyjną ustaloną dla kategorii A w kryterium I jest wynikiem różnicy $120 - 110 = 10$, czyli jest mniejsza od progu pełnego przewyższenia. Oznacza to, że wynik punktowy porównania uczelni z jednostką referencyjną w kryterium I wynosi „0,45” bo $(120 - 110) / 22 = 0,45$.

Przykład 3

Instytut badawczy uzyskał w ramach ewaluacji w dyscyplinie weterynaria, w zakresie kryterium I, ocenę 110 pkt. Wartość referencyjna dla kategorii A w tej dyscyplinie została ustalona dla kryterium I w wysokości 150 pkt. Załóżmy, że próg pełnego przewyższenia G został ustalony przez KEN w wysokości 0,2. W tym przypadku próg pełnego przewyższenia wynosi $150 \cdot 0,2 = 30$. Wartość bezwzględna różnicy oceny instytutu badawczego i wartości referencyjnej ustalonej dla kategorii A w kryterium I jest wynikiem różnicy $|110 - 150| = 40$

czyli jest wyższa od progu pełnego przewyższenia (jednostka nie spełniła wymogów dla kategorii A w sposób znaczący). Ocena instytutu w kryterium I jest niższa od wartości referencyjnej dla kategorii A, czyli wynik punktowy porównania instytutu z jednostką referencyjną w kryterium I wynosi „-1” punkt.

Przykład 4

Federacja uzyskała w ramach ewaluacji w dyscyplinie ekonomia i finanse, w zakresie kryterium I, ocenę 110 pkt. Wartość referencyjna dla kategorii A w tej dyscyplinie została ustalona dla kryterium I w wysokości 120 pkt. Załóżmy, że próg pełnego przewyższenia G został ustalony przez KEN w wysokości 0,2. W tym przypadku próg pełnego przewyższenia wynosi $110 * 0,2 = 22$. Wartość bezwzględna różnicy oceny podmiotu i wartości referencyjnej ustalonej dla kategorii A w kryterium I jest wynikiem różnicy $|110 - 120| = 10$, czyli jest mniejsza od progu pełnego przewyższenia. Ocena federacji w kryterium I jest niższa od wartości referencyjnej ustalonej dla kategorii A, co oznacza, że wynik punktowy porównania federacji z jednostką referencyjną w kryterium I wynosi „-0,45” bo $(110 - 120) / 22 = -0,45$.

Całkowity wynik punktowy porównania oceny działalności naukowej podmiotu w ramach danej dyscypliny z wartościami referencyjnymi jest ważoną sumą wyników porównań w zakresie poszczególnych podstawowych kryteriów ewaluacji. Przy ustalaniu tego wyniku uwzględnia się – podane poniżej w formie tabelarycznej – wagi dla poszczególnych kryteriów ewaluacji zdefiniowane odrębnie dla każdej dziedziny nauki i dziedziny sztuki. Całkowity wynik punktowy ustala się z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku.

Kryterium ewaluacji	Waga kryterium ewaluacji
Dyscypliny naukowe w dziedzinie nauk humanistycznych, dziedzinie nauk społecznych i dziedzinie nauk teologicznych	
1. Poziom naukowy prowadzonej działalności	70
2. Efekty finansowe badań naukowych lub prac rozwojowych	10
3. Wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki	20
Dyscypliny naukowe w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych oraz dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu	
1. Poziom naukowy prowadzonej działalności	60
2. Efekty finansowe badań naukowych lub prac rozwojowych	20
3. Wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki	20
Dyscypliny naukowe w dziedzinie nauk inżynierskich i technicznych oraz dziedzinie nauk rolniczych	
1. Poziom naukowy prowadzonej działalności	55
2. Efekty finansowe badań naukowych lub prac rozwojowych	25
3. Wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki	20
Dyscypliny artystyczne	
1. Poziom artystyczny prowadzonej działalności	80
2. Wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki	20

Określony w powyższy sposób całkowity wynik punktowy porównania oceny działalności naukowej podmiotu w ramach danej dyscypliny z wartościami referencyjnymi jest podstawą do określenia kategorii dla podmiotu w danej dyscyplinie:

- nieujemny całkowity wynik punktowy porównania z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii A stanowi podstawę do zaliczenia działalności naukowej podmiotu prowadzonej w ramach danej dyscypliny do kategorii A;
- ujemny całkowity wynik punktowy porównania z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii A i nieujemny całkowity wynik punktowy porównania z zestawem

wartości referencyjnych dla kategorii B+, stanowią podstawę do zaliczenia działalności naukowej podmiotu prowadzonej w ramach danej dyscypliny do kategorii B+;

- ujemny całkowity wynik punktowy porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii B+ i nieujemny całkowity wynik punktowy porównania z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii B, stanowią podstawę do zaliczenia działalności naukowej podmiotu prowadzonej w ramach danej dyscypliny do kategorii B;
- ujemny całkowity wynik punktowy porównania ocen z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii B stanowi podstawę do zaliczenia działalności naukowej podmiotu prowadzonej w ramach danej dyscypliny do kategorii C.

Przykład

Uczelnia uzyskała w ramach ewaluacji w dyscyplinie archeologia (znajdującej się w dziedzinie nauk humanistycznych) następujące oceny za poszczególne kryteria ewaluacji:

- *Kryterium I – 150 pkt;*
- *Kryterium II – 100 pkt;*
- *Kryterium III – 60 pkt.*

Wartości referencyjne dla kategorii A zostały ustalone w następującej wysokości:

- *Kryterium I – 110 pkt;*
- *Kryterium II – 90 pkt;*
- *Kryterium III – 80 pkt.*

Próg pełnego przewyższenia G został ustalony przez KEN w wysokości 0,2. W takim przypadku porównanie uczelni z wartościami referencyjnymi wygląda następująco:

- *Kryterium I $P1 = 1$ (ponieważ różnica oceny uczelni i wartości ustalonej dla jednostki referencyjnej $\Delta O = 150 - 110 = 40$ a $G = 0,2 * 110 = 22$, czyli różnica między wartością oceny podmiotu a wartością referencyjną jest dodatnia oraz różnica ta przekracza próg pełnego przewyższenia. W tym przypadku ocena podmiotu w kryterium I jest wyraźnie wyższa od wartości referencyjnej czyli przekroczony jest próg pełnego przewyższenia);*
- *Kryterium II $P2 = 0,56$ (ponieważ różnica oceny uczelni i wartości ustalonej dla jednostki referencyjnej $\Delta O = 100 - 90 = 10$ a $G = 0,2 * 90 = 18$ czyli różnica ta jest*

mniej niż od progu pełnego przewyższenia. Wobec tego wynik określa zależność $P2 = \Delta O / G = 10 / 18 = 0,56$;

- Kryterium III $P3 = -1$ (ponieważ różnica oceny uczelni i wartości ustalonej dla jednostki referencyjnej $\Delta O = 80 - 60 = 20$ a $G = 0,2 * 60 = 12$ czyli różnica ta jest większa od progu pełnego przewyższenia. Jednocześnie, wobec tego, że ocena uczelni jest wyraźnie niższa niż ocena jednostki referencyjnej, to wynik wynosi -1).*

Wobec powyższego, całkowity wynik punktowy $V(X,R)$ porównania oceny działalności naukowej uczelni w ramach dyscypliny archeologia (X) z wartościami referencyjnymi (R) wynosi w tym przypadku:

$$V(X,R) = W1 \times P1(X,R) + W2 \times P2(X,R) + W3 \times P3(X,R)$$

$$V(X,R) = 70 * 1 + 10 * 0,56 + 20 * (-1)$$

$$V(X,R) = 45,6$$

Uzyskany w wyniku powyżej przedstawionych obliczeń całkowity wynik punktowy o wartości 45,6 jest wynikiem nieujemnym porównania z zestawem wartości referencyjnych ustalonych dla kategorii A, w związku z czym uczelnia w dyscyplinie archeologia kwalifikuje się do kategorii A.

Przyznawanie kategorii A+

Kategoria A+ jest przyznawana podmiotom, które w danej dyscyplinie wyróżniają się wysoką jakością działalności naukowej, posiadają osiągnięcia naukowe o szczególnie wysokim poziomie merytorycznym i wyniki ich działalności naukowej są pod względem jakości porównywalne z osiągnięciami naukowymi najlepszych ośrodków zagranicznych. W celu wyłonienia podmiotów, których działalność naukowa prowadzona w ramach poszczególnych dyscyplin naukowych i artystycznych może być zaliczona do kategorii naukowej A+, Komisja Ewaluacji Nauki przeprowadza dodatkową, ekspercką ocenę. Warunki, jakie musi spełnić podmiot, aby móc być brany pod uwagę przy decyzji o ewentualnym ustaleniu kategorii A+, są następujące:

- 1) zaliczenie podmiotu w danej dyscyplinie, zgodnie z wyżej opisanym algorytmem, do kategorii naukowej A;
- 2) uzyskanie w ramach kryterium I oceny o wartości nie niższej niż próg ustalony na poziomie od 80% do 100% najwyższej oceny w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej.

Komisja Ewaluacji Nauki ustala próg procentowy, o którym mowa w pkt 2, w poszczególnych dyscyplinach naukowych i artystycznych, w zależności od wartości ocen uzyskanych przez podmioty prowadzące działalność naukową w tych dyscyplinach w ramach kryterium I. Przy ustalaniu tego progu jest w szczególności brana pod uwagę pozycja nauki polskiej w danej dyscyplinie, określana na podstawie wskaźników bibliometrycznych z międzynarodowych baz o największym zasięgu (Scopus i Web of Science). Dzięki temu, w dyscyplinach, w których polska nauka reprezentuje wysoki poziom w odniesieniu do standardów międzynarodowych, można uwzględniać w dodatkowej ocenie więcej podmiotów niż w dyscyplinach, w których poziom ten jest stosunkowo niższy. W praktyce oznacza to, że w dyscyplinach, w których poziom naukowy jest zdecydowanie niższy od poziomu międzynarodowego, możliwa jest sytuacja, w której KEN decyduje się brać pod uwagę tylko jeden podmiot przy ustalaniu kategorii A+ (to bowiem w rzeczywistości będzie oznaczało ustalenie progu, o którym mowa w pkt 2, na poziomie 100%).

Przy dodatkowej ocenie eksperckiej podejmowanej w celu ustalenia kategorii A+ są uwzględniane w szczególności:

- międzynarodowe znaczenie osiągnięć naukowych albo artystycznych podmiotu dla rozwoju dyscypliny naukowej albo artystycznej i ich wpływ na podejmowanie nowych kierunków badań naukowych albo twórczości artystycznej;
- międzynarodowe znaczenie efektów działalności naukowej i jej wpływu na rozwój cywilizacji, w tym kultury i sztuki;
- jakość i efekty działalności naukowej realizowanej w podmiocie w odniesieniu do poziomu działalności naukowej w określonej dyscyplinie naukowej albo artystycznej wiodących europejskich ośrodków naukowych o potencjale naukowym zbliżonym do ewaluowanego podmiotu.

Innymi słowy, aby uzyskać kategorię A+ podmiot powinien przedstawić do ewaluacji publikacje lub patenty o znaczeniu międzynarodowym, dostrzegalne w międzynarodowym środowisku naukowym lub w otoczeniu społeczno-gospodarczym. Ponadto, w przypadku każdej z dyscyplin, KEN przeprowadza analizę, efektem której będzie stwierdzenie, czy osiągnięcia raportowane przez poszczególne podmioty są na poziomie zbliżonym do tego obserwowanego w wiodących ośrodkach naukowych i artystycznych na świecie. Kategorię A+ otrzymają te podmioty, w których działalność naukowa pozostaje na poziomie zbliżonym do poziomu światowego.

W związku z tak zarysowanymi priorytetami branymi pod uwagę przy przyznawaniu kategorii A+, w ramach dodatkowej oceny związanej z przyznawaniem tej kategorii, w zależności od specyfiki dyscypliny naukowej albo artystycznej, uwzględniane są:

- liczba artykułów naukowych autorstwa albo współautorstwa pracowników podmiotu, za których autorstwo przyznaje się 140 lub 200 pkt oraz monografii naukowych, za których autorstwo przyznaje się 200 (lub 300) pkt;
- liczba artykułów naukowych autorstwa albo współautorstwa pracowników podmiotu w danej dyscyplinie naukowej oraz liczby cytowań tych artykułów w okresie objętym ewaluacją w odniesieniu do poziomu europejskiego określonego na podstawie wskaźników bibliometrycznych z międzynarodowych baz o największym zasięgu (Scopus i Web of Science);
- znaczenie wyników działalności naukowej dla rozwoju gospodarczego kraju, w szczególności dla zwiększenia konkurencyjności i innowacyjności polskiej gospodarki;
- znaczenie osiągnięć naukowych albo artystycznych dla rozwoju społecznego kraju, ochrony dziedzictwa narodowego lub rozwoju kultury i sztuki;
- liczba projektów badawczych, na realizację których zostały przyznane w trybie konkursowym zagraniczne środki finansowe przez organizacje międzynarodowe, ze szczególnym uwzględnieniem projektów finansowanych przez Europejską Radę do Spraw Badań Naukowych (*European Research Council*).

W dodatkowej ocenie prowadzącej do ustalenia kategorii A+ każdy podmiot jest oceniany przez dwóch ekspertów, przy czym jeden spośród tych ekspertów jest zawsze powoływany ze znaczącego zagranicznego ośrodka naukowego. W efekcie dokonanej oceny każdy ekspert może zaproponować zaliczenie działalności naukowej prowadzonej przez podmiot w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej do kategorii naukowej A+. Opinia eksperta może oczywiście również zawierać konstatację, że w danej dyscyplinie podmiotowi nie powinna zostać przyznana kategoria A+. Biorąc pod uwagę wyniki eksperckiej oceny podmiotu, Komisja Ewaluacji Nauki wnioskuje do ministra o przyznanie wskazanym podmiotom kategorii A+.

Kalendarium okresu przejściowego i pierwszej ewaluacji jakości działalności naukowej przeprowadzanej wg nowych zasad

- Okres przed wejściem zasadniczej części ustawy w życie, ale po opublikowaniu ustawy w Dzienniku Ustaw. W okresie tym planowane jest wydanie rozporządzeń w sprawie:
 - programu „Wsparcie dla czasopism naukowych” (ogłoszenie pierwszego konkursu planowane niezwłocznie po publikacji rozporządzenia),
 - nowej klasyfikacji dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych w ramach dziedziny sztuki;
- 1 października 2018 r.
 - wejście w życie Ustawy,
 - rozpoczęcie okresu dostosowawczego w uczelniach (związanego m.in. z przygotowaniem nowych statutów),
 - wstąpienie przez uczelnie w ogół praw i obowiązków ich podstawowych jednostek organizacyjnych (organy jednostek organizacyjnych uczelni przestają być organami uczelni w rozumieniu ustawy wraz z końcem września 2019 r.),
 - koniec możliwości występowania o nową kategorię naukową w wyniku przekształceń organizacyjnych;
- październik-listopad 2018 r. Spodziewany termin wydania rozporządzeń w sprawie:
 - ewaluacji jakości działalności naukowej,
 - wykazu czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych oraz wykazu wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe (pierwsze wykazy powinny zostać opublikowane do końca jesieni 2018 r.),
- 30 listopada 2018 r.
 - termin składania przez nauczycieli akademickich oraz osoby biorące udział w prowadzeniu działalności naukowej pierwszych oświadczeń w sprawie dyscyplin i dziedzin według nowej klasyfikacji, które reprezentują;
- 31 grudnia 2018 r.
 - termin składania przez nauczycieli akademickich oraz osoby biorące udział w prowadzeniu działalności naukowej pierwszych oświadczeń w sprawie prowadzenia działalności naukowej w danym podmiocie i w danej dyscyplinie, umożliwiającego zaliczenie pracownika do tzw. liczby N (oświadczenie

składane w jednym podmiocie co do zasady 14 dni po zatrudnieniu jednak nie później niż do 31 grudnia);

- rozstrzygnięcie pierwszego konkursu w ramach programu „Wsparcie dla czasopism oraz ogłoszenie wykazu czasopism i wydawnictw;
- 15 stycznia 2019 r.
 - wprowadzenie przez uczelnie i instytuty naukowe do systemu POL-on informacji pochodzących z oświadczeń w sprawie reprezentowania przez naukowca dyscypliny oraz w zakresie prowadzenia działalności naukowej w danym podmiocie i w danej dyscyplinie, a także danych dotyczących wymiaru czasu pracy oraz udziału czasu pracy w danej dyscyplinie;
- 1 marca 2019 r.
 - Początek pierwszej kadencji Komisji Ewaluacji Nauki (pierwsza kadencja będzie trwać przez niepełne cztery lata do 31 grudnia 2022 r.);
- 30 czerwca 2019 r.
 - termin na złożenie przez instytuty naukowe posiadające kategorię naukową C oraz uczelnie (w imieniu jednostek organizacyjnych posiadających kategorię naukową C) wniosku do Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych o ponowną ocenę przeprowadzaną na dotychczasowych zasadach;
- 31 grudnia 2019 r.
 - zakończenie działalności przez Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych;
- 31 marca 2020 r.
 - termin na uzupełnienie w POL-on danych dotyczących osiągnięć pracowników prowadzących działalność naukową oraz, fakultatywnie, doktorantów ze szkół doktorskich za okres od dnia 1 stycznia 2017 r., zgodnie z oświadczeniami upoważniającymi podmiot do wykazywania osiągnięć danej osoby w ramach ewaluacji;
- 30 września 2020 r.
 - termin złożenia wniosku o przeprowadzenie ewaluacji – w przypadku podmiotów, które poddawane są ewaluacji na wniosek (uczelnie zawodowe, instytuty badawcze oraz inne podmioty prowadzące głównie działalność naukową w sposób samodzielny i ciągły),
 - termin złożenia wniosku o przeprowadzenie ewaluacji w trybie specjalnym, przewidzianym dla podmiotu prowadzącego badania naukowe lub prace

rozwojowe na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa objęte ochroną informacji niejawnych,

- termin na złożenie do KEN wniosku o ocenę wybranych monografii nieopublikowanych przez wydawnictwo z wykazu oraz niebędących rezultatem projektu finansowanego w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki;
- 31 grudnia 2020 r.
- termin brany pod uwagę przy określaniu dyscyplin, w których w danym podmiocie będzie przeprowadzana ewaluacja, na podstawie informacji o osobach spełniających warunki z art. 265 ust. 4 ustawy;
- 1 stycznia 2021 r.
- początek procesu ewaluacji działalność naukowej dokonywanej za lata 2017-2020;
- 31 stycznia 2021 r. – ostateczny termin na złożenie przez kierownika podmiotu poddawanego ewaluacji:
- oświadczenia o wprowadzeniu do systemu POL-on informacji niezbędnych do przeprowadzenia ewaluacji,
 - oświadczenia o zgodności ze stanem faktycznym i dokumentacją dostępną w podmiocie wszystkich informacji zawartych w systemie POL-on oraz dołączonych do nich elektronicznych kopii dokumentów;
- 10 lutego 2021 r.
- termin, w którym podmiot otrzyma w systemie POL-on, wykaz osiągnięć naukowych i projektów wybranych w wyniku zastosowania algorytmu optymalizującego, które będą stanowić podstawę ewaluacji w dyscyplinach naukowych. W terminie 21 dni od dnia otrzymania tego wykazu, podmiot będzie mógł złożyć wniosek o uwzględnienie w ewaluacji innych osiągnięć niż wybrane w wyniku zastosowania algorytmu,
 - termin, w którym kierownik podmiotu prowadzącego działalność naukową w zakresie twórczości artystycznej będzie wskazywał w systemie POL-on osiągnięcia artystyczne w liczbie nie większej niż 3-krotność liczby N, które będą stanowić podstawę ewaluacji;

- 15 czerwca 2021 r.
 - ostateczny termin, w którym Komisja Ewaluacji Nauki będzie zobowiązana do podjęcia uchwały w sprawie proponowanych kategorii naukowych;
- 31 lipca 2021 r.
 - ostateczny termin, w którym minister wyda decyzje w sprawie przyznania kategorii naukowych. Od decyzji będzie przysługiwać wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. KEN opiniował wnioski w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania wniosku przekazanego przez ministra;
- IV kwartał 2021 r./I kwartał 2022 r.
 - zakończenie pierwszej ewaluacji działalności naukowej przeprowadzonej według nowych zasad. Minister ogłosi komunikat o dacie, w której ostatnia decyzja o przyznaniu kategorii w ramach pierwszej ewaluacji stała się ostateczna. Będzie to termin oznaczający de facto zakończenie pierwszej ewaluacji według nowych zasad. Nowe kategorie oraz związane z nimi uprawnienia będą w przypadku pierwszej ewaluacji obowiązywać po upływie 30 dni od dnia, w którym ostatnia decyzja o przyznaniu kategorii naukowej stanie się ostateczna. Kategoria będzie przyznawana na okres do dnia, w którym decyzja o przyznaniu kategorii naukowej w ramach kolejnej ewaluacji stanie się ostateczna (tym samym w przypadku kolejnych edycji ewaluacji nie będzie już jednego dla całego systemu terminu oznaczającego zakończenie ewaluacji), z zastrzeżeniem, że w przypadku gdy podmiot nie zostanie objęty kolejną ewaluacją w danej dyscyplinie, straci kategorię naukową z końcem roku, w którym rozpoczęła się ta ewaluacja (w przypadku kategorii przyznanych w ramach ewaluacji z 2021 r., będzie to 31 grudnia 2025 r.).

Zakończenie – 10 największych mitów dotyczących ewaluacji jakości działalności naukowej

Mit 1 – „Nowa ewaluacja oznacza katastrofę dla nauk humanistycznych i nauk społecznych”

Sformułowanie powyższe jest sztandarowym zarzutem formułowanym pod adresem nowego modelu ewaluacji, jest on jednak zarzutem zdecydowanie chybionym. **Proponowany kształt ewaluacji w zdecydowanie większym stopniu bowiem wspiera prowadzenie badań naukowych na wysokim poziomie w zakresie nauk humanistycznych, społecznych i teologicznych**, niż dotychczasowy system ewaluacji jakości działalności naukowej. Argumenty wspierające tak postawioną tezę są następujące:

- po pierwsze, **nowa ewaluacja jest dokonywana w obrębie dyscyplin** w ramach uczelni lub instytutów, a więc nie porównuje ze sobą jednostek naukowych o często nieporównywalnym profilu. Oznacza to, że np. osiągnięcia naukowe filozofów w uczelni X są porównywane z osiągnięciami filozofów z innych uczelni, a osiągnięcia prawników z uczelni A – z osiągnięciami prawników z innych uczelni lub instytutów itd. Taki model ewaluacji uwzględnia odmienne praktyki publikacyjne i wzorce cytowań w humanistyce i naukach społecznych, co jest niewątpliwą korzyścią dla przedstawicieli tych nauk.
- po drugie, w nowym systemie została wprowadzona **równowaga między wszystkimi dyscyplinami w zakresie uznania wagi publikacji o najwyższej dla danej dyscypliny wartości**: na przykład punktacja za artykuły w czasopismach najbardziej prestiżowych dla socjologów jest taka sama jak za artykuły w najbardziej prestiżowych periodykach z zakresu medycyny. **Dotychczas wysoką liczbę punktów miały czasopisma z wysokim współczynnikiem wpływu, tzw. *Impact factor*, który nie był co do zasady wyliczany dla czasopism humanistycznych. Ten wskaźnik nie będzie już brany pod uwagę przy ocenie czasopism.** Równowaga między dyscyplinami zostanie zapewniona poprzez **uwzględnienie wśród międzynarodowych baz czasopism o największym zasięgu stosowanych przy tworzeniu wykazu czasopism nie tylko indeksów będących spadkobiercami tzw. listy filadelfijskiej, tj. *Science Citation Index Expanded* oraz *Social Sciences Citation Index*, ale także dwóch kolejnych indeksów z bazy *Web of Science: Arts & Humanities Citation Index* i *Emerging Sources Citation Index* oraz bazy *Scopus*, w**

której zindeksowanych jest 23,8 tys. czasopism (w tej liczbie 30% stanowią czasopisma publikujące artykuły z zakresu dziedzin nauk społecznych i humanistycznych).

- po trzecie, **specyfika nauk humanistycznych, społecznych i teologicznych jest w istotny sposób uwzględniona w sposobie przeprowadzenia ewaluacji**, w tym w sposobie definiowania jej kryteriów. Dotyczy to chociażby wagi poszczególnych kryteriów ewaluacji: kryterium związane ze środkami finansowymi uzyskiwanymi w efekcie prowadzonych badań ma wpływ jedynie w 10% na ostateczny wynik uzyskany przez podmiot w danej dyscyplinie z zakresu nauk humanistycznych, społecznych czy też teologicznych. Co więcej, progi dotyczące kwot pozyskanego finansowania, od których zależy wysokość przyznawanych punktów w tym kryterium, zostały określone na poziomie o połowę niższym niż w przypadku pozostałych dziedzin nauki. Dla nauk humanistycznych, społecznych i teologicznych natomiast istotne znaczenie ma wpływ wyników badań na funkcjonowanie społeczeństwa (czyli kryterium trzecie).
- po czwarte, **zdecydowanie została podniesiona waga ewaluacyjna monografii** jako kanału publikacyjnego typowego dla przedstawicieli nauk społecznych, humanistycznych i teologicznych, przy jednoczesnym zachowaniu istotnej roli czasopism humanistycznych i społecznych. Nieporozumieniom dotyczącym tego zagadnienia poświęcona jest odrębna część tekstu w rozdziale o „największych mitach”.
- po piąte, **nowa formuła wykazu czasopism nie stanowi zagrożenia dla cenionych przez środowisko polskich humanistów czasopism wydawanych w języku polskim**. Również to zagadnienie jest szerzej wyjaśnione w odrębnej części niniejszego rozdziału.
- po szóste, **nowy model ewaluacji bierze pod uwagę to, że wpływ społeczny humanistyki może być rozpoznany niejednokrotnie dopiero po czasie dłuższym niż 4 lata** uwzględniane w kategoryzacji i rzadko da się go „wycenić” w przychodach finansowych. Dlatego do oceny w tym kryterium mogą być zgłoszone odkrycia humanistyki sprzed okresu obejmowanego ewaluacją, ale które zostały docenione i zauważone w ciągu ostatnich czterech lat a ich wpływ na społeczeństwo lub gospodarkę został opisany np. w prestiżowych publikacjach naukowych czy raportach instytucji publicznych.

- po siódme, model ewaluacji zaprezentowany w ustawie przyjętej przez Sejm oraz w projekcie rozporządzenia uwzględnia szereg innych rozwiązań wychodzących naprzeciw oczekiwaniom polskich humanistów. Dotyczy to np. sposobu uwzględniania w ewaluacji monografii będących rezultatem projektów finansowanych przez Narodowe Centrum Nauki oraz w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki (w odniesieniu do konkursów ogłoszonych po 1 stycznia 2019 r.), zdecydowanego zwiększenia liczby czasopism, które mogą być objęte programem „Wsparcie dla czasopism naukowych”, czy też uwzględniania (w pierwszej ewaluacji przeprowadzanej według nowych zasad) artykułów opublikowanych w latach 2017-2018 według punktacji wynikającej z dotychczasowego ministerialnego wykazu czasopism ogłoszonego w styczniu 2017 r.

Jednocześnie należy podkreślić, że nowy model ewaluacji faktycznie premiuje te publikacje, które będą włączać wyniki badań polskich naukowców z zakresu nauk humanistycznych, społecznych czy teologicznych do światowego obiegu myśli. **Wyniki polskich badań i analiz, zwłaszcza badań nad kulturą i historią naszego kraju, powinny być zdecydowanie bardziej widoczne dla międzynarodowej społeczności badaczy.** Można wręcz pokusić się o stwierdzenie, że jest to jeden z warunków skutecznego prowadzenia dyplomacji naukowej i tworzenia polskiej „miękkiej siły” (*soft power*), których celem powinno być wchodzenie w dialog międzynarodowy w związku ze zdarzającymi się przypadkami niezrozumienia naszej historii i deprecjonowania polskiej kultury za granicą. Włączenie wyników badań polskich naukowców do światowego obiegu myśli to element polskiej racji stanu.

Mit 2 - „Nowa ewaluacja poszerzy zjawisko »punktozy«”

Nic bardziej mylnego. Należy jednoznacznie stwierdzić, że **nowy model ewaluacji jednoznacznie zrywa z „punktozą”** rozumianą jako presja na wydawanie dużej liczby nieznaczących naukowo publikacji, a wynikająca z tego, że opublikowanie kilku artykułów w słabych czasopismach było w dotychczasowym modelu ewaluacji oceniane tak samo wysoko jak publikacja artykułu w najlepszych czasopismach. Na udowodnienie tego kategorycznego stwierdzenia można przytoczyć następujące argumenty:

- po pierwsze, podmiot poddany ewaluacji może zaliczyć danemu naukowcowi maksymalnie 4 publikacje (z zastrzeżeniem metody zaliczania do tego limitu

publikacji wieloautorskich wyjaśnionej w rozdziale II), najlepsze jakie ma w swoim dorobku z ostatnich 4 lat;

- po drugie, został wprowadzony limit osiągnięć zgłaszanych w danej dyscyplinie przez dany podmiot (tzw. 3N);
- po trzecie, została zdecydowanie zwiększona rozpiętość punktowa za artykuły w czasopismach uwzględnianych w wykazach;
- po czwarte, zdecydowanie ograniczona została też liczba parametrów uwzględniana w ocenie. W konsekwencji tego, w nowym modelu zmniejszyły się obciążenia biurokratyczne związane z ewaluacją, m.in. dzięki znacznej redukcji parametrów. Zniknęły te parametry, które – jak pokazują wnioski z dotychczas przeprowadzonych ocen parametrycznych – nie miały realnego wpływu na końcowy wynik ewaluacji.

Tym samym, pracownik naukowy jest motywowany do poświęcenia swojego czasu na wartościowe badania naukowe prowadzące do efektów w postaci artykułów wydawanych w renomowanych czasopismach lub monografii publikowanych w renomowanych wydawnictwach. Jest to ważne także w przypadku najbardziej płodnych naukowo badaczy, którzy z uwagi na dotychczasowy model ewaluacji byli zachęceni przez władze swych jednostek do publikowania dużej liczby artykułów przynoszących jednostce istotną część punktów na potrzeby ewaluacji. W nowym modelu bardziej opłacalną strategią z perspektywy uczelni czy instytutu będzie motywowanie najwybitniejszych naukowców do skupienia się na badaniach przełomowych i publikowania ich wyników w najbardziej prestiżowych dla światowej nauki periodykach oraz do tworzenia wokół swojej osoby i prowadzonych przez siebie badań zespołów badawczych, które będą miały szansę zmaksymalizować wysiłki podejmowane do tej pory przez tego jednego wybitnego naukowca.

Mit 3 – „Zastąpienie oceny wydziałów przez ewaluację przeprowadzaną w ramach dyscyplin uderza w interdyscyplinarność”

Jest dokładnie odwrotnie. Po pierwsze, dotychczasowy model ewaluacji przeprowadzanej na poziomie wydziałów wspierał interdyscyplinarność w sposób ułomny, jednoznacznie faworyzując te jednostki, w których składzie znajdowały się grupy badawcze lub nawet pojedynczy naukowcy reprezentujący nauki ścisłe. Po drugie, regulacje związane z ewaluacją są jednym z tych elementów ustawy (m.in. obok formuły szkół doktorskich czy przepisów dotyczących kształcenia), które w sposób jednoznaczny wspierają

interdyscyplinarność. Jako główne elementy modelu wspomagających interdyscyplinarność wymienić należy następujące:

- **elastyczne przypisanie do dyscypliny.** Pracownik naukowy ma możliwość przypisania się do jednej lub dwóch dyscyplin na podstawie aktualnego dorobku naukowego, a nie tylko na podstawie uzyskanego stopnia, a więc z uwzględnieniem np. dorobku w ramach interdyscyplinarnej grupy badawczej. Oświadczenie o reprezentowaniu dyscypliny jest składane co dwa lata;
- **premia punktowa dla interdyscyplinarnych publikacji wieloautorskich w najlepszych czasopismach lub najbardziej prestiżowych wydawnictwach.** Publikacje wieloautorskie mogą być zaliczone do dorobku zgłaszanego do ewaluacji we wszystkich dyscyplinach reprezentowanych przez autorów, zarówno w przypadku publikacji afiliowanych w jednym podmiocie, jak i publikacji wielośrodkowych. Warto przy tym zwrócić uwagę na wprowadzoną do systemu ewaluacji swoistą „premię” dla publikacji interdyscyplinarnych: w przypadku artykułów w czasopismach za min. 40 punktów, każdy z autorów zatrudnionych w tym samym podmiocie, reprezentujących różne dyscypliny, wnosi do oceny w ramach danej dyscypliny większą liczbę punktów, niż miałyby to miejsce w przypadku współautorstwa naukowców z tego samego podmiotu reprezentujących tę samą dyscyplinę. Szczególnie cenione w tym kontekście jest współautorstwo artykułów interdyscyplinarnych w czasopismach mających największy wpływ na światowy obieg myśli w poszczególnych dyscyplinach oraz monografii wydanych przez najbardziej prestiżowe wydawnictwa;
- **elastyczne przypisanie osiągnięć do dyscypliny.** Nawet do 20% artykułów naukowych zgłaszanych do ewaluacji w obrębie danej dyscypliny może pochodzić z czasopism przypisanych do innych dyscyplin. W ten sposób publikacje fizyka, zamieszczone w czasopismach fizycznych lecz pracującego z chemikami w jednej grupie badawczej, mogą być wliczane do publikacji w ramach nauk chemicznych. Nieporozumieniom dotyczącym tego zagadnienia poświęcona jest odrębna część tekstu w rozdziale o „największych mitach”.
- **duża waga badań interdyscyplinarnych dla oceny w ramach kryterium III.** W związku z tym, że najciekawsze wyniki naukowe mają tendencję do pojawiania się na przecięciu dyscyplin, naukowcy przypisani do danej dyscypliny mogą wykazywać wpływ swoich badań interdyscyplinarnych w ramach oceny wpływu społecznego w

kryterium III. W ten sposób, w ramach ewaluacji, kognitywista może wykazać efekty swoich interdyscyplinarnych badań w ramach dyscyplin, do których jest przypisany;

- **mniejsza liczba dyscyplin.** Liczba dyscyplin została zredukowana o ponad połowę. Dzięki temu wiele sztucznych barier, stojących do tej pory na drodze interdyscyplinarności, zostało zniesionych, a mniejsza liczba dyscyplin naukowych ułatwia przypisywanie do nich nowopowstających obszarów badań.

Mit 4 – „Model ewaluacji deprecjonuje znaczenie monografii w naukach humanistycznych i społecznych”

Nowy model ewaluacji jednoznacznie podnosi znaczenie monografii w ewaluacji w ramach dyscyplin humanistycznych, społecznych i teologicznych: ewaluacja 2.0 **zrywa z dotychczasową formułą oceny monografii, w której istotne były warunki formalne** (m.in. liczba arkuszy wydawniczych), promujące zgłaszanie dużej liczby słabych naukowo monografii wydanych w mało znaczących wydawnictwach (badacz-rekordzista, reprezentujący językoznawstwo, zgłosił do ewaluacji przeprowadzanej za okres 2013-2016 aż 53 monografie!). Aby uniemożliwić tego typu sytuacje, wprowadzona zostaje zasada, zgodnie z którą do ewaluacji można zgłosić maksymalnie dwie monografie (w tym rozdziały w monografiach), których autorem lub redaktorem naukowym jest dany pracownik (ten limit dotyczy wszystkich dziedzin nauki). Nie oznacza to jednak, że limit ten można wykorzystać w przypadku każdego pracownika, uznanie bowiem wszystkich zgłoszonych w tak dużej liczbie monografii naukowych oznaczałoby poważne zagrożenie dla czasopism humanistycznych, społecznych lub teologicznych. Podmiot może w ramach nowej ewaluacji wykazać monografie w liczbie wynoszącej do **20% wszystkich osiągnięć publikacyjnych zgłaszanych do ewaluacji**. Limit ten nie obejmuje rozdziałów w monografiach. Jest to **limit bardzo wysoki** biorąc pod uwagę fakt, że monografie stanowią 5,3% wszystkich publikacji polskich humanistów (według danych z Polskiej Bibliografii Naukowej za lata 2013-2016) oraz obowiązujące w naukach innych niż humanistyczne, społeczne i teologiczne ograniczenie 5% dla liczby monografii zgłaszanych w dyscyplinach przynależących do tych nauk.

Wykaz wydawnictw naukowych pozwala **dowartościować monografie naukowe, które poprzez publikację w najbardziej prestiżowych wydawnictwach mają szansę na znalezienie szerokiego oddźwięku w społeczności naukowej**. Oprócz monografii wydanych przez wydawnictwa uwzględnione w szerokim wykazie wydawnictw publikujących

monografie naukowe oraz spełniających etyczne i naukowe standardy wydawnicze, w naukach humanistycznych, społecznych i teologicznych możliwe jest również uwzględnienie w procesie ewaluacji, na takich samych zasadach jak te obowiązujące wobec publikacji w wydawnictwach z wykazu, **monografii wydanych przez inne wydawnictwa, stanowiących rezultat projektów finansowanych przez Narodowe Centrum Nauki oraz w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki** w ramach konkursów ogłoszonych po 1 stycznia 2019 r. lub też tych, które **uzyskają pozytywny wynik specjalnej oceny eksperckiej przeprowadzanej przez Komisję Ewaluacji Nauki**. Specyfika nauk humanistycznych, społecznych i teologicznych będzie podkreślona także w odniesieniu do punktacji monografii opublikowanych w wydawnictwie umieszczonym na poziomie II wykazu wydawnictw. W ewaluacji w ramach dyscyplin z tych trzech dziedzin za autorstwo monografii, redakcję naukową lub rozdział w monografii przyznanych będzie o 50% punktów więcej niż w przypadku monografii opublikowanych przez takie wydawnictwa przedstawianych do ewaluacji w innych dziedzinach.

W przypadku kryterium III, dotyczącego wpływu badań na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki, do oceny w dyscyplinach humanistycznych, społecznych i teologicznych można przedstawić **dwa dodatkowe opisy wpływu odnoszące się do najwybitniejszych monografii naukowych** (o dwa więcej niż mogą w tym kryterium zgłosić reprezentanci dyscyplin przynależnych do innych nauk). Biorąc przy tym jeszcze pod uwagę, że monografia może być wynikiem projektu badawczego, którego wartość finansowa ma wpływ na ocenę w kryterium II, należy wyraźnie zaznaczyć, że najwybitniejsze monografie humanistyczne z danego ośrodka mogą być zgłaszane jednocześnie w każdym z trzech kryteriów ewaluacyjnych, przynosząc tym samym ewaluowanemu podmiotowi potrójną premię w ocenie jakości działalności naukowej.

Mit 5 - „Zaproponowana formuła wykazu czasopism oznacza likwidację czasopism polskojęzycznych”

Należy wyraźnie zaznaczyć, że **międzynarodowe bazy bibliograficzne nie są wykazem czasopism obcojęzycznych, a język publikacji nie stanowi kryterium decydującego o uwzględnieniu w takiej bazie**. Już obecnie w międzynarodowych bazach zindeksowanych jest kilkaset polskich czasopism, w tym ponad 100 polskojęzycznych (np. „Język Polski”, „Filozofia Nauki”, „Przegląd Strategiczny”). Ministerialny wykaz czasopism obejmuje także do 500 czasopism, które nie znajdują się w bazach międzynarodowych, ale

staną się beneficjentami programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”. W komunikacie o tym konkursie minister będzie określał **minimalną liczbę czasopism związanych z poszczególnymi dziedzinami nauki, m.in. po to, aby zapewnić periodykom humanistycznym i społecznym, relatywnie słabiej reprezentowanym w międzynarodowych bazach, odpowiedni udział wśród laureatów konkursu.** Z drugiej strony trzeba ponownie podkreślić, że polska humanistyka w dużo większym stopniu niż to ma miejsce obecnie powinna uczestniczyć w międzynarodowym dyskursie naukowym. Świadczą o tym wyniki badań, które wskazują na bardzo niski (w porównaniu do takich państw jak np. Belgia, Czechy czy Słowenia) odsetek publikacji humanistycznych w języku angielskim. W interesie Polski leży, aby wyniki polskich badań i analiz, zwłaszcza badań nad kulturą i historią naszego kraju, były bardziej widoczne dla międzynarodowej społeczności badaczy.

Mit 6 – „Nowa ewaluacja nie uwzględni w ocenie artykułów opublikowanych w czasopismach z obecnej listy ‘B’ ”

Nowy model ewaluacji wprowadza nowe zasady punktacji czasopism naukowych. Dzięki nowemu wykazowi czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych zdecydowanie **bardziej docenione zostaną artykuły publikowane w czasopismach mających wpływ na światowy obieg myśli. Nie oznacza to jednak zamknięcia możliwości wykazania w ewaluacji artykułów z czasopism znajdujących się na obecnej liście „B”.** Jak już wspomnieliśmy powyżej, w samym wykazie ministerialnym będzie mogło znaleźć się nawet do 500 czasopism niezindeksowanych w międzynarodowych bazach, które uzyskają dodatkowe wsparcie w ramach programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”, umożliwiające im wejście w międzynarodowy obieg nauki. To blisko ¼ czasopism z listy B, w której – obok czasopism o wysokiej renomie w polskim środowisku naukowym, mogących dzięki konkursowi znaleźć się w wykazie ministerialnym – uwzględnione są także pisma mające śladowy wpływ na globalny a nawet na krajowy stan badań naukowych, o bardzo niskim lub żadnym poziomie selektywności, w tym periodyki powstałe jedynie po to, aby zapewnić jednostkom naukowym punkty w ramach dotychczas obowiązującego modelu ewaluacji. Należy w tym kontekście zauważyć, że w ostatnim czasie każdego roku pojawiało się około 200 nowych czasopism naukowych, a okres funkcjonowania nowych czasopism na ogół nie przekracza 2-3 lat. Aż 60% polskich czasopism ma opóźnienia wydawnicze wskazujące przede wszystkim na problemy z

zebraniem odpowiedniej liczby artykułów. W pierwotnym projekcie programu pomoc miała być skierowana do 250 czasopism, jednakże w wyniku postulatów zgłaszanych przede wszystkim przez środowisko polskich humanistów, a także z uwagi na powiązanie wykazu z indywidualnymi postępowaniami awansowymi, poszerzono ten limit do 500 czasopism. Niezależnie od powyższego, warto również zauważyć, że podmioty, które w ramach ewaluacji nie mają wystarczającej liczby artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach z ministerialnego wykazu, mogą zgłaszać artykuły opublikowane w innych czasopismach, jednak przypisywana im jest znacznie niższa wartość punktowa.

Mit 7 – „Ministerstwo zmienia reguły w trakcie gry”

Przepisy wprowadzające ustawę o systemie szkolnictwa wyższego i nauki zawierają szereg reguł przejściowych dla nowego modelu ewaluacji, która po raz pierwszy zostanie przeprowadzona według nowych zasad w odniesieniu do okresu 2017-2020. Reguły te związane są przede wszystkim z nową formułą ministerialnych wykazów – istotnie zmodyfikowanego (w stosunku do jego dotychczasowej wersji) wykazu czasopism naukowych oraz zupełnie nowego wykazu wydawnictw publikujących monografie naukowe, których kształt będzie znany jesienią 2018 r. Z tego powodu, w przepisach przejściowych przewiduje się, że **za artykuły opublikowane w ostatecznej formie do końca 2018 r. punkty będą przyznawane zgodnie z ostatnim ministerialnym wykazem czasopism ogłoszonych przed wprowadzeniem w życie postanowień reformy (tj. wykazem ze stycznia 2017 r.), uwzględniającym wciąż jeszcze dotychczasowy podział na listy A, B i C. Natomiast nowe zasady punktowania artykułów będą uwzględniane dopiero w przypadku artykułów opublikowanych w latach 2019-2020.** Ponadto, mając na uwadze ogromną liczbę wydawnictw funkcjonujących w ramach poszczególnych uczelni, wprowadzono w przypadku ewaluacji za lata 2017-2020 zasadę, że za monografię naukową wydaną przed dniem 1 stycznia 2021 r. przez wydawnictwo wydziałowe, które z jakichś przyczyn nie zostało uwzględnione w wykazie, będzie można przyznać taką samą liczbę punktów jak za monografię wydaną przez wydawnictwo ogólnouczelniane (zakładamy bowiem, że w ministerialnym wykazie znajdzie się na pewno zdecydowana większość wydawnictw ogólnouczelnianych).

Mit 8 – „Przypisywanie dyscyplin do czasopism jest zbędną biurokracją i ogranicza pulę czasopism, w których mogą publikować polscy naukowcy”

Przypisanie czasopism do dyscyplin pozwala porównywać osiągnięcia porównywalne pod kątem praktyki publikacyjnej. Porównywalność jest konieczna w kontekście powiązania kategorii z uprawnieniami do nadawania stopni (a w konsekwencji także z innymi uprawnieniami uzależnionymi aktualnie od praw podmiotów do doktoryzowania lub habilitowania, np. pełnej autonomii programowej w zakresie otwierania nowych kierunków studiów). Brak przypisania czasopism do dyscyplin, w kontekście elastycznych zasad dotyczących przypisania pracowników do dyscyplin, sprawiłby, że uprawnienia do nadawania stopni w danej dyscyplinie mogłyby uzyskiwać uczelnie i instytuty, które w znikomym stopniu prowadziłyby badania w tej dyscyplinie. Przykładowo, dwunastu doktorów ekonomii mogłoby wskazać jako drugą dyscyplinę prawo i upoważnić uczelnię do wykazania w ewaluacji w tej dyscyplinie swoich publikacji ekonomicznych, co mogłoby skutkować uzyskaniem przez tę uczelnię uprawnień doktorskich i habilitacyjnych z prawa, mimo tego, że żadne badania naukowe w tym obszarze nie byłyby prowadzone.

Jednocześnie, zasada ta wbrew pozorom nie ogranicza polskim naukowcom, w porównaniu do stanu dzisiejszego, możliwości publikowania wyników swoich badań naukowych:

- zgodnie z tym, co zostało już wyjaśnione w rozdziale II, dyscypliny będą przypisywane przez KEN ekspercko z wykorzystaniem kategorii tematycznych dla czasopism, zdefiniowanych w bazach Scopus (ASJC) i Web of Science (*Subject Categories*) oraz dyscyplin wskazanych we wnioskach o dofinansowanie w ramach programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”. Należy podkreślić, że kody ASJC/*Subject Categories* nie będą przypisywane „jeden do jednego” (czyli np. kod „*Social Theory*” tylko do „socjologii”), ale „wiele do wielu”. Tym samym, po pierwsze, kod „*Social Theory*” może być przypisany do „socjologii”, ale również do „filozofii” i „psychologii”, a po drugie, do dużej liczby czasopism przypisanych jest kilka kodów, np. do polskiego czasopisma „Oceanologia”, ujętego w bazie Scopus, przypisane są kody „*Atmospheric Science*”, „*Ocean Engineering*”, „*Aquatic Science*”, „*Oceanography*”.
- zasady ewaluacji uwzględniają limit artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach spoza dyscypliny zadeklarowanej przez naukowca, które mogą być zgłoszone do ewaluacji – 20%. Jest on wystarczający w świetle obecnego poziomu

zgodności tematycznej czasopism publikujących artykuły polskich naukowców z dyscypliną zadeklarowaną przez nich na potrzeby ewaluacji jednostek naukowych za lata 2013-2016. W prawie wszystkich dyscyplinach odsetek ten przekracza 80%, tylko w trzech dyscyplinach jest minimalnie niższy (inżynieria medyczna – 79,73%; inżynieria lądowa – 79,66%; architektura i urbanistyka – 78,97%). Pewnym wyjątkiem jest informatyka (67,97%), w której wynik zaniża znaczna liczba zgłoszonych do ewaluacji publikacji w czasopismach z obecnej listy B, które tematycznie lokują się w obszarach: ekonomia, zarządzanie, humanistyka.

Mit 9 – „Wykorzystanie w ewaluacji międzynarodowych baz czasopism prowadzonych przez międzynarodowe korporacje ignoruje fakt protestów środowisk naukowych w niektórych krajach (np. Niemcy, Szwecja) przeciwko warunkom dyktowanym przez te korporacje”

Kontrowersje wobec firmy Elsevier, a także innych dużych wydawców, pojawiają się od kilku lat. Ostrze krytyki wymierzone jest przede wszystkim w warunki proponowane przez koncerny wydawnicze w odniesieniu do otwartego dostępu (ang. *open access*) do publikowanych przez nie artykułów naukowych i monografii naukowych. Jednym z głównych celów polityki naukowej prowadzonej przez państwa i instytucje europejskie jest poszerzenie możliwości otwartego dostępu do wyników badań finansowanych ze środków publicznych, m.in. w ramach otwartych zasobów wiedzy (czasopisma naukowe, do których dostęp jest bezpłatny; repozytoria danych; otwarte biblioteki, jak polska Wirtualna Biblioteka Nauki - WBN). Protesty środowisk naukowych w niektórych państwach, takich jak Niemcy czy Szwecja, pojawiły w związku z kończącymi się na wielu uczelniach wieloletnimi umowami na subskrypcje i dostęp do baz zarządzanych przez największe koncerny wydawnicze. Kością niezgody są warunki, na jakich naukowcy z poszczególnych uczelni uzyskaliby w okresie objętym ewentualnymi kolejnymi umowami dostęp do baz wydawców, w tym nierzadko uznane za niewspółmiernie wysokie stawki za dostęp do pojedynczych artykułów oraz prawo do publikowania swoich artykułów u tych wydawców w ramach otwartego dostępu.

Powyższy konflikt nie ma jednak wpływu na planowany sposób przeprowadzania ewaluacji działalności naukowej. Na potrzeby ewaluacji opracowana zostanie lista czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z międzynarodowych konferencji naukowych, m.in. zindeksowanych w zarządzanej przez firmę Elsevier bazie Scopus, a liczba punktów przypisana poszczególnym czasopismom i materiałom konferencyjnym zostanie

określona na podstawie niekomercyjnego wskaźnika wpływu SNIP (*source normalized impact per paper*) publikowanego corocznie przez Centre for Science and Technology Studies – ośrodek badawczy Uniwersytetu w Lejdzie.

W państwach rozwiniętych jest wręcz zauważalny trend ku większemu zastosowaniu międzynarodowych baz czasopism i narzędzi bibliometrycznych w ramach instytucjonalnej ewaluacji nauki (kwestia ta będzie rozwinięta w kolejnym micie). Zasady przyszłej ewaluacji działalności naukowej w Polsce wpisują się również w ten trend. Informacje o osiągnięciach polskich naukowców wprowadzane do systemu POL-on będą cyklicznie porównywane z danymi w bazach Scopus i Web of Science za pomocą interfejsu API. Również ewaluatorzy w ramach nowego modelu oceny jakości działalności naukowej otrzymają dostęp do baz danych Scopus i Web of Science. Polskie instytucje szkolnictwa wyższego i nauki powinny natomiast wziąć pod uwagę informacje o tych protestach w dyskusjach dotyczących otwartego dostępu oraz przyszłego kształtu Wirtualnej Biblioteki Nauki.

Mit 10 – „W krajach rozwiniętych albo nie jest prowadzona ocena albo odchodzi się od oceny opartej na narzędziach bibliometrycznych”

Wśród państw Unii Europejskiej oraz Norwegii i Szwajcarii zdecydowana większość prowadzi ocenę instytucjonalną działalności naukowej na skalę krajową. W państwach federacyjnych, jak np. w Niemczech czy Belgii, ocenę instytucjonalną prowadzą kraje związkowe i regiony. Łącznie 22 z 30 państw prowadzi ocenę instytucjonalną.

W znacznej większości tych państw ocena instytucjonalna służy jako jedno z narzędzi do rozdzielania publicznych środków finansowych między podmiotami systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Tylko 12 państw nie wprowadziło mechanizmów finansowania, które w pewnym zakresie nie byłyby uzależnione od wyników oceny instytucjonalnej. Są to: Bułgaria, Grecja, Węgry, Szwajcaria, Cypr, Irlandia, Luksemburg, Łotwa, Malta, Hiszpania, Słowenia i Rumunia. Należy jednak zauważyć, że sektor badań na Malcie, Cyprze i w Luksemburgu jest na tyle mały, że wprowadzanie takich mechanizmów finansowania nie jest potrzebne. Ponadto Bułgaria, Węgry, Rumunia oraz – w odniesieniu do uniwersytetów – Łotwa są w trakcie projektowania rozwiązań prowadzących do częściowego uzależnienia poziomu finansowania od oceny instytucjonalnej działalności naukowej. Prawdopodobnie w ciągu kilku lat jedynie nieliczne europejskie państwa nie będą przyznawać finansowania w zależności od wyników oceny instytucjonalnej działalności naukowej. Europejskie państwa wykazują pewną różnorodność w sposobie, w jaki wiążą wysokość przyznawanych środków

publicznych z wynikami oceny instytucjonalnej. Wysokość przyznanych środków może zależeć od łącznej kategorii, którą otrzymał oceniany podmiot w ramach oceny działalności naukowej w poszczególnych kryteriach. Suma przyznanego finansowania może też zależeć od wyników osiąganych w ramach poszczególnych wskaźników, które są uwzględniane w algorytmie podziału środków publicznych. W niektórych przypadkach też wyniki ewaluacji jakości badań naukowych nie mają bezpośredniego wpływu na finansowanie uczelni i instytucji naukowych ze środków budżetowych.

Państwa, które dystrybuują środki finansowe na podstawie wyników oceny instytucjonalnej działalności naukowej, można podzielić na kategorie w zależności od metody ewaluacji. Istnieją dwie podstawowe metody tej oceny: ocena oparta o wskaźniki i ocena ekspercka. Wiele państw stosuje podejście mieszane, jednak jedna z metod pozostaje metodą przeważającą. Raport Komisji Europejskiej (*Research Performance Based Funding Systems: a Comparative Assessment*) wyraźnie pokazuje, że ocena instytucjonalna oparta w dominującej mierze o wskaźniki, w tym dane bibliometryczne, jest popularniejsza niż ocena wykorzystująca głównie ocenę ekspercką. Ocenę wskaźnikową stosuje się głównie w państwach nordyckich i nowych państwach członkowskich UE.

Ocena instytucjonalna oparta o wskaźniki, w tym dane bibliometryczne, zyskuje na popularności kosztem oceny instytucjonalnej opartej na ocenie eksperckiej. Państwa takie jak Francja, Włochy, Litwa, Portugalia i Czechy, które stosują ocenę ekspercką w ewaluacji instytucjonalnej, w dużej mierze wykorzystują również dane bibliometryczne i inne wskaźniki. W ostatnich latach Szwedzi zarzucili plany włączenia do swojego systemu ewaluacji znacznego komponentu oceny eksperckiej. **Zmniejszanie się roli oceny eksperckiej jest widoczne również w Wielkiej Brytanii**, w której do tej pory ewaluację instytucjonalną przeprowadzają panele ekspertów w ramach procedury zwanej *Research Excellence Framework* (wcześniej *Research Assessment Exercise*). Podczas ostatniego REF-u z roku 2014 panele eksperckie miały możliwość wnioskować o dostarczenie im danych bibliometrycznych. Obecnie w Wielkiej Brytanii toczy się dyskusja dotycząca zastąpienia lub większego wsparcia oceny eksperckiej oceną wykorzystującą wskaźniki ilościowe. Komisja powołana w 2015 roku przez brytyjskiego ministra nauki rekomendowała, aby wszystkim panelom eksperckim dostarczać dane bibliometryczne.

ZAŁĄCZNIK 1 – PRZYKŁAD

Oświadczenie o dziedzinie i dyscyplinie

.....
Miejscowość, data

.....
Imię i nazwisko

.....
Numer ORCID

Ja,, zgodnie z art. 343 ust. 7 ustawy
Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce oświadczam, że prowadzę działalność naukową /
biorę udział w prowadzeniu działalności naukowej* w

.....
.....
(nazwa podmiotu)

w następujących dyscyplinach naukowych lub artystycznych**:

- 1)***,
- 2)

.....
Podpis

* - niepotrzebne skreślić

** - należy wskazać jedną lub dwie dyscypliny naukowe

*** - do pierwszej ze wskazanych dyscyplin domyślnie będą przyporządkowywane osiągnięcia naukowe w systemie teleinformatycznym MNIŚW (rozwiązanie to służy uproszczeniu procedury uzupełniania danych w systemie, przypisanie każdego osiągnięcia będzie można zmienić z osobna)

Pouczenia:

Zgodnie z art. 343 ust. 7 ustawy, oświadczenie to mogą złożyć jedynie osoby prowadzące działalność naukową i osoby biorące udział w prowadzeniu działalności naukowej, zatrudnione na podstawie stosunku pracy w danym podmiocie.

Zgodnie z art. 343 ust. 7 ustawy, oświadczenie to można zmienić nie wcześniej, niż po upływie 2 lat od dnia złożenia niniejszego oświadczenia.

Zgodnie z art. 343 ust. 8 ustawy, można wskazać łącznie nie więcej niż 2 dyscypliny we wszystkich podmiotach, w których złożono niniejsze oświadczenie.

Zgodnie z art. 343 ust. 9 ustawy, oświadczenie to należy złożyć biorąc pod uwagę ostatnio uzyskany ostatnio uzyskany stopień naukowy, stopień w zakresie sztuki lub tytuł profesora, lub aktualny dorobek naukowy lub artystyczny.

Zgodnie z art. 343 ust. 10 ustawy, nowozatrudniony pracownik powinien złożyć oświadczenie, o którym mowa w ust. 7 w terminie 14 dni od dnia zatrudnienia jednak nie później niż do dnia 31 grudnia roku, w którym został zatrudniony.

ZAŁĄCZNIK 2 – PRZYKŁAD

Oświadczenie o wyrażeniu zgody na zaliczenie do liczby pracowników prowadzących działalność naukową (dla celów ewaluacji jakości działalności naukowej)

.....
Miejscowość, data

.....
Imię i nazwisko

.....
Numer ORCID

Ja,, zgodnie z art. 265 ust. 5 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce oświadczam, że wyrażam zgodę na zaliczenie mnie do liczby pracowników, prowadzących działalność naukową w

.....
(nazwa podmiotu)

w następujących dyscyplinach naukowych lub artystycznych*:

- 1)
- 2)

.....
Podpis

*Dyscypliny wskazane w niniejszym oświadczeniu nie mogą być inne niż te wskazane w oświadczeniu, złożonym na podstawie art. 344 ust. 7 ustawy (należy wskazać te same lub jedną z nich).

Pouczenia:

Zgodnie z art. 265 ust. 5 ustawy:

- 1) oświadczenie to składają jedynie osoby prowadzące działalność naukową, zatrudnione na podstawie stosunku pracy w danym podmiocie (oświadczenia nie składają osoby biorące udział w prowadzeniu działalności naukowej);
- 2) oświadczenie to należy złożyć w terminie 14 dni od dnia zatrudnienia, nie później niż do dnia 31 grudnia roku, w którym pracownik został zatrudniony;
- 3) w przypadku zmiany dyscypliny oświadczenie składa się niezwłocznie;
- 4) oświadczenie to można złożyć tylko w jednym podmiocie i w nie więcej niż 2 dyscyplinach naukowych.

ZAŁĄCZNIK 3 – PRZYKŁAD

Oświadczenie upoważniające podmiot do wykazania osiągnięć pracownika (w przypadku wskazania jednej dyscypliny oraz prowadzenia działalności naukowej w okresie objętym ewaluacją wyłącznie w jednym podmiocie)

.....
Miejscowość, data

.....
Imię i nazwisko

.....
Numer ORCID

Ja,, zgodnie z art. 265 ust. 13 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce upoważniam do wykazania wszystkich moich osiągnięć naukowych z lat 2017 – 2020 w ramach dyscypliny naukowej przez
.....
.....

(nazwa podmiotu)

Oświadczam, że wszystkie moje osiągnięcia naukowe z lat 2017 - 2020 powstały w związku z prowadzeniem przeze mnie działalności naukowej w wyżej wymienionym podmiocie.

.....
Podpis

Pouczenia:

Zgodnie z art. 265 ust. 12 ustawy, na potrzeby ewaluacji osiągnięcia jednej osoby mogą być wykazywane w ramach nie więcej niż 2 dyscyplin, przy czym dane osiągnięcie może być wykazane przez osobę będącą jego autorem tylko raz i tylko w ramach jednej dyscypliny.

Zgodnie z art. 265 ust. 6 ustawy, należy wskazać te osiągnięcia, które powstały w związku z zatrudnieniem lub odbywaniem kształcenia w podmiocie, w którym składa się niniejsze oświadczenie.

Osiągnięcia można wykazywać tylko w dyscyplinie, która jest uwzględniona w oświadczeniu o dziedzinie i dyscyplinie naukowej, o którym mowa w art. 343 ust. 7.

Oświadczenie to powinno zostać złożone nie później niż do 31 grudnia roku poprzedzającego rok przeprowadzenia ewaluacji jakości działalności naukowej lub przed zakończeniem stosunku pracy w danym podmiocie.

ZAŁĄCZNIK 4 – PRZYKŁAD

Oświadczenie upoważniające podmiot do wykazania osiągnięć pracownika (w przypadku wskazania dwóch dyscyplin oraz / lub prowadzenia działalności naukowej w okresie objętym ewaluacją w więcej niż jednym podmiocie)

.....

Miejscowość, data

.....

Imię i nazwisko

.....

Numer ORCID

Ja,, zgodnie z art. 265 ust. 13 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce upoważniam do wykazania na potrzeby ewaluacji jakości działalności naukowej za lata 2017-2020 moich następujących osiągnięć naukowych w ramach dyscyplin naukowych:

- 1):
- wykaz osiągnięć lub odwołanie się do załącznika np. nr 1
- 2):
- wykaz osiągnięć lub odwołanie się do załącznika np. nr 2

przez

.....

(nazwa podmiotu)

Oświadczam, że osiągnięcia te powstały w związku z prowadzeniem przeze mnie działalności naukowej w wyżej wymienionym podmiocie.

.....

Podpis

Pouczenia:

Zgodnie z art. 265 ust. 12 ustawy, na potrzeby ewaluacji osiągnięcia jednej osoby mogą być wykazywane w ramach nie więcej niż 2 dyscyplin, przy czym dane osiągnięcie może być wykazane przez osobę będącą jego autorem tylko raz i tylko w ramach jednej dyscypliny.

Zgodnie z art. 265 ust. 6 ustawy, należy wskazać te osiągnięcia, które powstały w związku z zatrudnieniem lub odbywaniem kształcenia w podmiocie, w którym składa się niniejsze oświadczenie.

Osiągnięcia można wykazywać tylko w dyscyplinie, która jest uwzględniona w oświadczeniu o dziedzinie i dyscyplinie naukowej, o którym mowa w art. 343 ust. 7.

Oświadczenie to powinno zostać złożone nie później niż do 31 grudnia roku poprzedzającego rok przeprowadzenia ewaluacji jakości działalności naukowej lub przed zakończeniem stosunku pracy w danym podmiocie.

ZAŁĄCZNIK 5 – PRZYKŁAD

**Oświadczenie upoważniające podmiot do wykazania osiągnięć
artystycznych pracownika
(w przypadku wskazania jednej dyscypliny oraz prowadzenia działalności
naukowej w okresie objętym ewaluacją wyłącznie w jednym podmiocie)**

.....
Miejscowość, data

.....
Imię i nazwisko

.....
Numer ORCID

Ja,, zgodnie z art. 265 ust. 13
ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce upoważniam do wykazania wszystkich moich
osiągnięć artystycznych z lat 2017 – 2020 w ramach dyscypliny artystycznej
..... przez
.....
(nazwa podmiotu)

.....
Podpis

Pouczenia:

Zgodnie z art. 265 ust. 12 ustawy, na potrzeby ewaluacji osiągnięcia jednej osoby mogą być wykazywane w ramach nie więcej niż 2 dyscyplin, przy czym dane osiągnięcie może być wykazane przez osobę będącą jego autorem tylko raz i tylko w ramach jednej dyscypliny.

Osiągnięcia można wykazywać tylko w dyscyplinie, która jest uwzględniona w oświadczeniu o dziedzinie i dyscyplinie artystycznej, o którym mowa w art. 343 ust. 7.

Oświadczenie to powinno zostać złożone nie później niż do 31 grudnia roku poprzedzającego rok przeprowadzenia ewaluacji jakości działalności naukowej lub przed zakończeniem stosunku pracy w danym podmiocie.

ZAŁĄCZNIK 6 – PRZYKŁAD

Oświadczenie upoważniające podmiot do wykazania osiągnięć artystycznych pracownika

(w przypadku wskazania dwóch dyscyplin oraz / lub prowadzenia działalności naukowej w okresie objętym ewaluacją w więcej niż jednym podmiocie)

.....

Miejscowość, data

.....

Imię i nazwisko

.....

Numer ORCID

Ja,, zgodnie z art. 265 ust. 13 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce upoważniam do wykazania na potrzeby ewaluacji jakości działalności naukowej za lata 2017-2020 moich następujących osiągnięć artystycznych w ramach dyscyplin artystycznych:

1)

- wykaz osiągnięć lub odwołanie się do załącznika np. nr 1

2)

- wykaz osiągnięć lub odwołanie się do załącznika np. nr 2

przez

(nazwa podmiotu)

.....

Podpis

Pouczenia:

Zgodnie z art. 265 ust. 12 ustawy, na potrzeby ewaluacji osiągnięcia jednej osoby mogą być wykazywane w ramach nie więcej niż 2 dyscyplin, przy czym dane osiągnięcie może być wykazane przez osobę będącą jego autorem tylko raz i tylko w ramach jednej dyscypliny.

Osiągnięcia można wykazywać tylko w dyscyplinie, która jest uwzględniona w oświadczeniu o dziedzinie i dyscyplinie artystycznej, o którym mowa w art. 343 ust. 7.

Oświadczenie to powinno zostać złożone nie później niż do 31 grudnia roku poprzedzającego rok przeprowadzenia ewaluacji jakości działalności naukowej lub przed zakończeniem stosunku pracy w danym podmiocie.